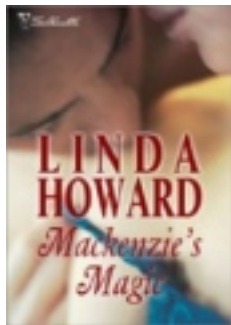

Mackenzie's Magic

Contents

Mackenzie's Magic	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	40

Mackenzie's Magic

Giới thiệu

Chuyển ngữ: ncvbaMaris, người con gái duy nhất nhà Mackenzie, là một điều thần kỳ. Cô bốc đồng,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mackenzies-magic>

1. Chương 1

Đầu cô đau như búa bổ. >“<>

Cơn đau rơi ngược vào trong óc cô, nện thẳng vào nhãn cầu. Bụng cô bị khuấy động dữ dội như thể nó bị đánh thức bởi tất cả sự chấn động.

“Đầu tôi đau quá”, Maris Mackenzie phàn nàn với tông giọng thấp, ngắt quãng ngập ngừng. Cô chưa từng

bị đau đầu trước đây; trái ngược với vẻ bề ngoài mong manh, cô thừa hưởng toàn bộ thể chất mạnh mẽ như sắt thép của nhà Mackenzie. Tình trạng kì quặc của cô khiến cô phải thốt lên ngạc nhiên.

Cô vẫn nhắm mắt, không muốn bị bức mình khi nhìn vào đồng hồ. Chuông báo thức vẫn chưa reo, cho nên cô chưa cần phải thức dậy. Có lẽ ngủ lại sẽ giúp cơn đau đầu của cô mau hết.

“Tôi sẽ lấy cho cô vài viên aspirin”

Mắt cô mở lớn, và sự chuyển động làm đầu cô đau dai dẳng hơn, cái đau làm cô muốn bệnh.

Giọng vừa rồi là của một người đàn ông, nhưng lạ lùng hơn, nó được cất lên ngay bên cạnh cô, rất gần, thực tế là người đàn ông chỉ thì thầm và hơi thở ấm áp của anh ta vẫn còn vương lại bên tai cô. Chiếc giường lún xuống khi anh ta đứng dậy.

Một âm thanh nhẹ nhàng phát ra khi anh ta bật đèn ngủ lên, và ánh sáng tràn vào đầu óc cô. Nhanh chóng, cô nhắm mắt lại, nhưng không phải trước khi cô thấy một tấm lưng trần, to lớn với những múi cơ săn chắc và một cái đầu to lớn với tóc ngắn, dày và đen.

Nỗi đau và sự bối rối chiếm lĩnh cô. Cô đang ở đâu?, và quan trọng hơn, anh ta là ai? Cô không ở trong phòng ngủ của mình, với một cái liếc mắt cô có thể thấy điều đó. Chiếc giường bên cạnh cô trông vững chãi, êm ái, nhưng không phải của cô.

Chiếc quạt hút rên lên từng tiếng mệt mỏi khi anh bật đèn phòng tắm lên. Cô không mạo hiểm mở mắt ra lần nữa, nhưng thay vào đó cô dựa vào những giác quan khác để định hướng. Xong rồi, là một khách sạn. Chính là nó. Và âm thanh ù ù lạ lẫm cô nghe được là tiếng quạt gió của máy điều hòa.

Cô đã từng ở nhiều khách sạn rồi, nhưng chưa bao giờ ngủ với một người đàn ông cả. Nhân tiện, tại sao cô lại ở khách sạn, thay cho ngôi nhà nhỏ ấm áp bên cạnh khu nuôi ngựa? Thời gian duy nhất cô ở khách sạn là khi cô vi vu từ một công việc nào đó, và từ khi cô ở Kentucky một vài năm trước, lần du lịch của cô là trên chặng đường cô về nhà để thăm gia đình.

Quả là một to lớn đối với Maris để suy nghĩ. Cô không thể nghĩ ra bất cứ lý do tại sao cô lại ở trong khách sạn với một người đàn ông lạ.

Sự thất vọng mạnh mẽ nhấn chìm cô, tạm thời làm cho sự mù mờ của đầu óc cô tăng thêm. Cô chưa bao giờ đi ngủ lung tung thế này trước đây, và cô cực kỳ chán ghét bản thân cô vì đã như thế này, một chuyện mà cô không thể nhớ cùng với người đàn ông mà cô không quen biết.

Cô biết cô nên rời đi, nhưng dường như cô không thể gom góp bất cứ năng lượng nào để nhảy ra khỏi giường và bỏ trốn. “Bỏ trốn ư?” cô hững hờ nghiền ngẫm từ này như một sự lựa chọn lạ lẫm. Cô có quyền rời khỏi đây bất cứ khi nào cô muốn, nếu cô có ý định rời đi. Cơ thể cô nặng nề, và cô không có ý định làm bất cứ thứ gì hơn nữa ngoài việc nằm dài ở đây. Cô cần phải làm vài việc, chắc chắn rồi, nhưng cô không tài nào nắm bắt được chuyện gì đã xảy ra. Bên cạnh sự đau nhức trên đầu, trí óc cô lằng lằng, và suy nghĩ của cô thì đứt quãng, mờ mờ ảo ảo.

Chiếc nệm lại lún xuống lần nữa khi anh lại ngồi sát bên cô, lần này bên phía giường sát với tường, xa khỏi vùng ánh sáng làm cô nhức mắt. Thận trọng, Maris mạo hiểm tí hí mắt, và cô chuẩn bị cho cơn đau sắp tới, nhưng lần này nó đến có vẻ nhẹ nhàng hơn. Cô liếc nhìn người đàn ông, người ngồi sát bên cạnh cô đến nỗi hơi ấm từ người anh ta phủ lên trên cả tấm chăn cô đang đắp.

Anh đang đối mặt với cô, và cô có thể quan sát anh nhiều hơn là một cái lưng như ban nãy. Mắt cô mở to. Đó là anh ta!

“Cô tỉnh rồi à, thuốc đây này!” anh nói khi đưa aspirin cho cô. Giọng anh mềm mỏng với một giọng nam trung trầm, và mặc dù thăm nghĩ có lẽ cô chưa bao giờ gặp anh trước đó, tiếng nói của anh vẫn quen thuộc với cô một cách lạ kì.

Cô lóng ngóng giữ viên thuốc trong lòng bàn tay và cho vào miệng, nhắm mắt vì cả vị đắng của viên thuốc cùng với sự ngu ngốc của cô. Tất nhiên là giọng anh quen rồi, sau rốt, cô đã vào giường với anh, nên cô hẳn là nói chuyện với anh trước rồi, ngay cả khi cô không thể nhớ việc gặp anh như thế nào, hay làm thế nào mà cô lại ở đây.

Anh đưa ra một ly nước, Maris cố chống tay lên để lấy nó, nhưng đầu cô bỗng lại nhói lên một cú dữ dội đến nỗi cô rút trở lại gối nằm, nhả nhó đưa tay lên phía trán, chuyện gì xảy ra với cô thể này? Cô chưa bao giờ bệnh, chưa bao giờ vụng về như này. Sự bất hợp tác đột ngột của cơ thể thật đáng báo động.

“Để tôi làm cho”. Anh lấy tay lót dưới vai cô và dễ dàng nâng cô lên ngồi một cách thoải mái, dựa đầu cô vào phần cong giữa vai và cánh tay anh. Anh thật ấm áp và mạnh mẽ, mùi xạ hương ở anh, và cô muốn dựa vào anh gần hơn nữa. Nhu cầu đột ngột này là cô ngạc nhiên, bởi vì cô chưa bao giờ cảm thấy thế này trước đây với một người đàn ông nào cả. Anh giữ cho ly nước gần môi cô, cô nốc nhanh và nuốt trôi viên thuốc với vẻ khát dữ dội. Khi cô uống thuốc xong, anh lại đặt cô nhẹ nhàng xuống và rút tay ra. Cô thấy một sự nuối tiếc vì mất sự gần gũi với anh, điều làm cô bối rối hết sức.

Cô lơ lơ nhìn anh đi vòng qua giường. Anh cao, vạm vỡ, cả người anh toát lên sức mạnh của một người lao động thực thụ, chứ không phải người ngồi cả ngày trong văn phòng. Với sự thất vọng và cảm giác thư thái trộn lẫn của cô, anh không hoàn toàn khỏa thân mà mặc một chiếc quần lót ống rộng bằng sợi màu xám đen, những sợi vải ôm sát vào phần đàn ông của anh cùng với bắp đùi. Phần lông tối phủ đầy vòng ngực anh, và râu hơi lởm chồm dưới cằm anh. Anh không thật đẹp trai, nhưng anh có dáng vẻ thu hút cái nhìn của người khác. Nó cũng thu hút cô, ngay từ lúc cô thấy anh lần đầu hai tuần trước, đang xúc cở khô trong chuồng ngựa.

Phản ứng của cô sau đó khác biệt với tính cách cô đến nỗi cô phải rũ nó ra khỏi đầu óc và lơ nó đi, hay ít nhất cô đã cố gắng. Cô cân nhắc không nói chuyện với anh bất cứ khi nào họ đi ngang qua nhau. Cô thường chú ý làm quen đến bất cứ ai làm việc với ngựa của cô. Anh đe dọa cô, hay bằng cách, hoặc trên một phương diện nào đó khiến cho sự phòng thủ bên trong cô gào thét báo động. Anh thật sự nguy hiểm.

Anh cũng đang quan sát cô. Cô nhìn quanh và thấy tia nhìn chăm chăm của anh vào mình, anh thể hiện là anh đang giám sát cô, nhưng cô vẫn cảm thấy sức nóng từ cái nhìn của anh. Anh chỉ tạm thời giúp đỡ cô, như một người đi ngang qua, chỉ ghé lại kiểm vài đồng từ công việc ngắn hạn trong vài tuần trước khi anh đến nơi khác, trong khi cô làm công việc huấn luyện ngựa ở trang trại ngựa Solomon. Vị trí này rất có uy đối với hầu hết mọi người, nhất là với một phụ nữ như cô. Danh tiếng của cô trong thế giới luyện ngựa làm cho cô giống như ngôi sao, thứ cô không hứng thú cho lắm. Cô thích ở với ngựa hơn là mặc vào một bộ áo đắt tiền và tham gia vào bữa tiệc nào đó, nhưng nhà Stonicher, những người sở hữu trại Solomon, cứ khẳng định cô phải có mặt ở những bữa tiệc như vậy. Cô không phải là người coi trọng địa vị, nhưng vị trí của cô cách xa vị trí một người làm thuê, lang thang bên ngoài các khu trại.

Anh biết cách khi ở với ngựa, cô để ý thấy thế. Anh thoải mái khi ở gần những con thú to lớn, và chúng cũng thích anh, điều này lại thu hút sự chú ý vô vọng của cô hơn nữa. Cô không muốn để ý cách cái quần jean anh ôm sát chiều dài anh khi anh nhổm người hay ngồi xổm, kiểu anh làm cả ngày khi anh làm việc. Cô cũng không muốn thấy cách những múi cơ căng tràn trên vai anh qua lần áo sơ mi khi anh xúc cở với xềng hay với cái chìa. Anh có đôi bàn tay chắc nịch, cô cũng không muốn để ý cái đó luôn, với ánh xanh thông minh của màu mắt anh. Anh có thể là người làm thuê, hoặc anh làm vì lý do của riêng anh, không phải anh không có khả năng kiếm một công việc khác ổn định hơn.

Cô chưa bao giờ có thời gian cho một người đàn ông trong đời cô, thật sự không hứng thú. Tất cả sự chú ý của cô dồn vào loài ngựa, và xây dựng sự nghiệp của riêng cô. Trong không gian riêng tư của cô đêm đêm, khi cô không thể ngủ vì những nhu cầu nóng bỏng của cơ thể cô đòi hỏi, cô phải thừa nhận sự mĩa mai cho việc hocmon của cô đạt mức đỉnh điểm chỉ vì một người đàn ông có thể đến rồi đi trong vài tuần, nếu không phải là vài ngày. Điều tốt nhất cô quyết định là tiếp tục lơ anh đi cùng với sự khao khát khó chịu cứ làm cho cô muốn gần gũi với anh.

Rõ ràng là cô không thành công.

Cô nâng tay lên che mắt, tránh ánh sáng khi cô nhìn anh cầm lại ly nước đến phòng tắm, và chỉ khi đó cô mới để ý thấy cô đang mặc gì. Cô không hằn khóa thân, mà mặc chiếc quần lót của cô và một chiếc áo thun to, lệch khỏi vai cô. Áo của anh ta, chắc hẳn rồi.

Anh cởi đồ cho cô, hay cô tự làm lấy? Nếu cô nhìn quanh, liệu cô có thấy quần áo cô dồn thành một đống lộn xộn? Ý nghĩ về chuyện anh cởi đồ cô động một cú vào phổi cô, siết chặt lồng ngực và làm cô ngột ngạt khó thở. Cô muốn nhớ lại. Cô cần phải nhớ lại! Nhưng đêm tối là cả một khoảng trống. Cô nên ngồi dậy

và mặc quần áo vào, cô thầm nghĩ. Cô nên vậy, nhưng cô không thể. Tất cả cô có thể làm là nằm đó, cố gắng chống lại nỗi đau trong đầu cô mỗi khi cô cố gắng nghĩ đến bất cứ thứ gì mạch lạc.

Anh nhìn cô khi qua trở lại giường, đôi mắt xanh hẹp lại, con ngươi anh ánh lên một sắc xanh mờ, “Cô ổn chưa?”

Cô nuốt xuống, “Rồi”. Đó là một lời nói dối, nhưng vì một số lý do, cô không muốn anh biết cô đang yếu ớt thật sự như bây giờ. Cô liếc nhìn khuôn ngực vạm vỡ rậm lông của anh, chiếc bụng phẳng lì rồi đến chỗ phồng lên bên dưới chiếc quần sợi của anh. Họ đã...chưa? hay vì lý do nào khác mà họ lại ở trên giường trong một khách sạn? Nhưng mà nếu họ đã thực sự làm chuyện đó, sao họ vẫn còn mặc đồ lót thế kia?

Những vấn đề phức tạp về chiếc quần anh càng làm anh không giống một anh chàng làm việc linh tinh ở một trang trại ngựa. Cô đã hy vọng một thứ gì đó đơn giản hơn, với màu trắng giản dị chẳng hạn.

Anh tắt đèn rồi đuổi người thoải mái bên cạnh cô, hơi ấm của anh bao phủ cô cũng như tấm chăn đắp họ. Anh nằm nghiêng, đối mặt với cô, một tay vòng ra sau để dưới gối nằm, và tay kia vòng qua eo cô, giữ cô gần bên anh hờ hững chứ không siết chặt cô trong hơi ấm vòng tay anh. Nó cho cô một cảm giác thật trọng, họ chỉ gần nhau nhưng không quá thân mật.

Cô ráng hết sức nhớ tên anh, nhưng cô không làm được.

Cô háng giọng, không thể tưởng tượng ra anh nghĩ gì về cô, nhưng cô không thể che giấu sự mù mờ này thêm chút nào nữa. Cô phải sắp xếp lại cái mớ lộn xộn này, và cách tốt nhất để làm là bắt đầu với một cách nói đơn giản, “Tôi xin lỗi”, cô nói nhẹ nhàng, gần như là thì thầm “Nhưng tôi không nhớ tên anh, hay làm cách nào mà ta lại đến được đây.”

Hàm anh siết chặt lại, và đôi tay anh càng thắt chặt quanh eo cô hơn. Trong một khoảng thời gian dài anh không di chuyển. Sau đấy, rít lên một tiếng chữi, anh đứng bật dậy, làm đầu cô nhói lên và khiến cô phải rên rỉ. Anh đến phía bên giường có chiếc đèn, và cô lại nhắm mắt lại lần nữa trước ánh sáng sắc nhọn.

“Chết tiệt”, anh rít lên, luồn tay vào mái tóc cô, lùa tay tới lui, mái tóc như lụa của cô rối bời lên ngay khi tay anh chạm vào da đầu cô, “Sao cô không nói với tôi là cô bị thương?”

“Tôi không biết tôi bị” đó là sự thật. Anh có ý gì khi nói “bị thương?”

“Tôi đã phải đoán ra,” giọng anh dữ tợn, môi anh mím lại thành một đường mỏng “Tôi thấy cô xanh tái đi, rồi ăn ít nữa, tôi cứ tưởng cô bị căng thẳng.”

Anh tiếp tục lùa tay tìm kiếm, rồi anh lướt qua một chỗ khiến cô đau nhói lên và nó xuyên qua cô, làm cô hụt hơi với một cơn đau nhói ngay thái dương.

“Đây rồi” Nhẹ nhàng anh xoay cô lại, đỡ trán cô tựa vào vai anh rồi chậm rãi xem xét vết thương. Tay anh khẽ khàng chạm vào vết thương của cô “Cô có nguyên một cái trứng ngỗng xinh ra phết ở đây nè!!”

“Tốt” cô lầm bầm “Tôi ghét một trái trứng ngỗng xấu xí đậu trên đầu mình”

Anh ném cho cô một cái lườm nữa, thứ anh biểu hiện rất tài tình, “Cô bị một cú chấn động, chết tiệt thật. Cô có buồn nôn không? Thì lực cô thế nào?”

“Ánh sáng làm chói mắt quá” cô thừa nhận “Nhưng tầm nhìn không bị mờ đi.”

“Còn về buồn nôn?”

“Chút xíu hà.”

“Vậy mà tôi để cô ngủ này giờ” anh gầm gừ, “Cô nên vào viện thôi”

“Không”, cô bật ra, cả người cô báo động. Điều cuối cùng mà cô muốn là vào bệnh viện. Cô không biết tại sao, nhưng bản năng cho cô hay cô phải tránh xa các nơi công cộng, “ở đây an toàn hơn”.

Với một tông giọng hết sức kiềm chế, anh nói “An toàn hay không tôi xử được, nhưng cô phải gặp bác sĩ.”

Một lần nữa cô lại cảm thấy thứ gì đó khá quen thuộc, nhưng cô không thể nắm bắt được nó là gì. Có thứ gì khác, nghiêm trọng hơn nhiều, thứ làm cô phải lo lắng, tuy nhiên, cô bỏ qua nó. Cô cân nhắc tình trạng

sức khỏe của cô hiện giờ, cơn chấn động có thể trở nên nghiêm trọng hơn, và có lẽ cô thật sự cần đến bệnh viện. Đau đầu này, buồn nôn nữa, gì nữa nhỉ? Tầm nhìn tốt, không bị nói lắp, Trí nhớ? Ngay lập tức cô nghĩ ngay đến gia đình cô, cố gắng nhớ tên và ngày sinh, nghĩ về con ngựa cô cưng nhất trong bao nhiêu năm qua. Trí nhớ cô vẫn vẹn nguyên, ngoại trừ...kí ức gần đây nhất. Điều cuối cùng cô nhớ được là cô đang ăn trưa rồi đi xuống chuồng ngựa, nhưng lúc đó là khi nào rồi?

“Tôi nghĩ tôi ổn rồi”, cô nói “Nếu anh không phiền, có thể trả lời vài câu hỏi của tôi không? Thứ nhất tên anh là gì, và thứ hai, sao chúng ta lại ở trên giường cùng nhau?”

“Tôi tên MacNeil,” anh nói, nhìn cô chăm chú.

MacNeil. MacNeil. Kí ức quay trở lại, mang theo trí nhớ về cái tên. “Tôi nhớ rồi,” cô thở ra. “Alex MacNeil”. Tên anh làm cô chú ý khi lần đầu nghe đến, bởi vì nó quá quen thuộc với cô, Alex Mackenzie, cháu trai của cô, đứa con trai lớn thứ hai của Joe, anh trai cô. Không những tên trùng nhau, mà họ của hai người đều có cùng một nguồn gốc.

“Đúng rồi. Và với câu hỏi thứ hai của cô, tôi nghĩ điều cô thật sự muốn hỏi là liệu chúng ta có làm tình không và câu trả lời là chưa.”

Cô thở dài thư thái, rồi hơi nhăn mặt, cô hỏi trong sự hoang mang: “Thế sao chúng ta lại ở đây?”

Anh nhún vai “Đường như chúng ta đã ăn cắp một con ngựa”.

2. Chương 2

Trộm ngựa? Maris hấp háy mắt với anh trong nỗi ngạc nhiên tốt độ, như thể anh nói bằng một ngoại ngữ nào đó. Cô hỏi anh sao họ lại ở trên giường, rồi anh trả lời vì họ đã đánh cắp một con ngựa. Không những chuyện này thật ngớ ngẩn, mà cô còn không thể thấy bất cứ sự liên quan nào giữa việc ăn trộm ngựa và việc ngủ với Alex MacNeil.

Ngay sau đó, một kí ức chợt xuất hiện trong đầu cô, nơi vẫn còn nhức nhối, và cô im lặng trong khi ráp nối lại bức tranh lơ mơ. Cô nhớ mình đã hành động rất nhanh, bị thôi thúc bởi một cảm giác cấp bách, đi xuống gian chuồng ngựa trung tâm của khu trại, băng ngang qua một ngăn rộng rãi, sáng sủa ngay chính giữa một hàng các gian chuồng. Sole Pleasure (Điều thú vị duy nhất) là một con ngựa rất thích giao du, nó khoái đồng loại của nó, nên ngăn của nó nằm giữa, để nó dễ dàng giao lưu kết bạn với cả hai bên. Cô cũng nhớ cơn giận dữ điên cuồng bao trùm lấy cô, cô chưa bao giờ giận điên lên như thế trước đó.

“Gì thế?” Anh hỏi, vẫn quan sát cô hết sức tỉ mỉ như thể anh biết hết từng đường nét khuôn mặt cô.

“Con ngựa chúng ta “đường như” trộm ấy. Có phải con Pleasure không?”

“Một và chỉ một mà thôi. Nếu cảnh sát khắp cả nước chưa săn đuổi chúng ta, họ sẽ vào cuộc trong vài giờ nữa thôi”. Anh ngưng lại, “Cô định làm gì với con ngựa đó vậy?”

Đúng là một câu hỏi hay. Pleasure là con ngựa nổi tiếng nhất ở Mỹ hiện giờ, rất dễ nhận ra với bộ lông màu đen bóng, ngôi sao trắng, và một đốm trắng ở chân trước. Nó thi ở giải Sports Illustrated, và đoạt giải Con Ngựa Xuất sắc của năm. Nó cũng thắng hơn 2 triệu đôla trong sự nghiệp ngắn ngủi, rồi về hưu ở lứa 4 tuổi được nghiệp đoàn trả giá để gây giống. Nhà Stonicher đang cân nhắc những lời chào hàng để đưa ra giá tốt nhất. Pleasure rất xuất sắc với bốn chân mạnh mẽ khỏe, có thể chạy với tốc độ ánh sáng của nó.

Cô đã định làm gì với nó nhỉ? Cô nhìn lên trần nhà, cố gắng nhớ lại những khoảnh khắc bị quên lãng từ trí nhớ của cô. Tại sao cô lại đánh cắp Sole Pleasure? Cô sẽ không bán nó, hay bắt nó chạy đua, hay che giấu nó, tất nhiên! Cô loại bỏ những khả năng đó. Đánh cắp một con ngựa là việc quá lạ lẫm với bản tính tự nhiên của cô đến nỗi cô không thể giải thích chính xác việc cô làm. Lý do duy nhất cô có thể nghĩ ra khi đánh cắp con ngựa là nó có thể bị nguy hiểm. Cô có thể hiểu tại sao cô làm thế, mặc dù cô nghĩ roi da phù

hợp hơn cho kẻ ngược đãi những đứa trẻ của cô, hay ngựa của cô. Cô không thể chịu nổi khi thấy chúng bị đau.

Hay bị giết.

Ý nghĩ đó xuyên thẳng qua tâm trí cô, và thành linh cô hiểu ra. Lạy chúa, cô biết rồi!!

Cô bật dậy ngay trên giường, và sự đau đớn phủ trùm mạnh mẽ lên cô, và sức ép hầu như làm cô lóa mắt trong vài giây. Cô thở hổn hển, như khóc không thành tiếng, và bàn tay anh mạnh mẽ nhanh chóng ôm lấy cô dịu dàng, ngăn cô ngồi dậy. Cô thấy gân cốt cô giãn ra, rã rời, rồi cô tựa vào anh. Cơn đau nhanh chóng dịu đi, nhưng khoảnh khắc đón đau vẫn làm cô lảo đảo và yếu đi, rồi cô ngã vào khuôn ngực ấm áp cùng vòng tay anh. Cô nhắm mắt, gắng hồi phục khỏi cơn sốc. MacNeil êm ái xoa cô nằm xuống, một bên người anh vẫn tựa bên cô, với một chân rắn rỏi, rậm lông một tý gác lên đôi chân cô, vốn gầy và hơi mong manh. Tay anh dưới gáy cô cùng với vai anh như đóng khung ánh sáng từ tia mắt cô. Một bàn tay lo lớn của anh bao phủ ngực trái cô, nơi nảy lên cảm giác ấm áp đầy kích thích, rồi di chuyển lên cổ cô. Cô thấy tay anh nhấn vào động mạch nơi cổ, rồi một âm thanh nghe như tiếng thở dài dịu nhẹ từ anh thoát ra. Nhanh chóng, anh tựa trán mình vào cô, rất nhẹ nhàng như sợ sự đụng chạm có thể làm đau cô. Cô nuốt xuống, cố gắng kiểm soát hơi thở. Đó là sự cố gắng nhất mà cô có thể làm, và cô không thể làm gì với việc máu chảy rần rật trong huyết quản cô. Chỉ có Sole Pleasure làm cô tập trung được ngay lúc này thôi. Cô gấp rút hít thở, mở to mắt và bắt đầu: “Họ định giết nó.” Cô nhấn mạnh với sự tổn thương tràn ngập trong lời nói. “Tôi nhớ ra rồi, họ định giết nó.” Cơn thịnh nộ bùng lên trong từng mạch máu, được nhấn mạnh qua câu nói cuối.

“Nên cô đánh cắp nó đi để cứu nó.”

Anh nói với kiểu khẳng định hơn là một câu hỏi, nhưng Maris nhú mày, nó gợi nhớ cho cô vài thứ. Sự bình tĩnh trong giọng nói anh quen với cô lạ kì. Sao anh không thấy bị báo động, hay thịnh nộ, hoặc có bất cứ phản ứng nào phù hợp? Có thể anh chỉ đoán thôi và cô chỉ đơn thuần xác nhận những nghi ngờ của anh.

Anh chỉ làm thuê ngắn hạn, kiểu người không hay dính vào các trách nhiệm, nhưng một khi anh đoán được cô định làm gì, anh sẽ tham gia vào ngay. Tình huống họ lâm vào khá gay go, và nếu cô không đưa ra được giá cô trả cho con ngựa cô có thể bị bắt vì tội trộm Sole Pleasure, con ngựa đắt giá nhất nước Mỹ. Tất cả những gì cô nhớ được hiện giờ là mối nguy hiểm đang đe dọa nó, chứ không phải người nào đứng sau việc này, điều này có thể mang lại cho cô một ít cơ hội.

Cơ hội... Chance. Chance và Zane. Ý nghĩ về hai người anh trai như mặt trời rực rỡ, xua tan đi bóng tối trong trí óc cô. Không cần biết chuyện gì đang xảy ra hay ai đứng sau nó, tất cả những gì cô cần làm là gọi cho Zane và anh có thể tìm hiểu cận kề tới tận những góc ngách của nó. Có thể đó sẽ là kế hoạch chính thức của cô sau đám sương phủ mờ cô trong vòng nửa ngày vừa qua. Mang Sole Pleasure ra khỏi nơi nguy hiểm và gọi cho Zane, và ở đây cho đến khi sự nguy hiểm qua đi. Cô nhìn lên trần, cố gắng suy nghĩ cân nhắc để làm rõ thêm tình hình hiện tại. Không gì cả. “Tôi gọi điện được không?” cô hỏi, “Tôi muốn gọi điện cho một trong những người anh của tôi.”

“Không. Không có thời gian hay cơ hội để gọi cho bất cứ ai khi chúng ta ở đây, và cô sẽ lao ra khỏi chỗ này như tên bắn ngay khi cô có thể rời khỏi giường.”

Thông tin đó vẫn không làm rõ được liệu anh cởi đồ cho cô hay cô tự làm lấy việc đó. Cô quắc mắt lên một tý, phiền lòng vì tình trạng sức khỏe hiện thời làm cô không thể xử lý được vấn đề trong tâm tay.

Anh vẫn nhìn cô, làm cô cảm thấy sự chú ý của anh lại phủ trùm lấy cô hơn trước đây nữa. Cô có thể cảm thấy anh phân tích từng sắc thái cảm xúc trên mặt cô, và chúng có vẻ không tốt cho lắm. Cô đã quen với sự chú ý của nhiều người, những người chủ chẳng hạn. Nhưng điều này lại khác, ở một mức độ hoàn toàn khó nhằn hơn, như thể anh không bỏ sót bất cứ điều gì xung quanh anh cả.

“Sao cô lại định gọi cho gia đình cô khi cần giúp đỡ vậy?” Anh hỏi khi cô không nói thêm gì nữa.

Cô mím môi. “Đó là điều hợp lý nhất. Tôi đáng lẽ phải gọi họ này giờ rồi”. Zane đã rời khỏi SEAL, lực lượng hải quân lục chiến Mỹ, cô có thể liên lạc với anh dễ dàng, Barrie và lũ trẻ giữ anh ở gần nhà, và anh sẽ biết làm như nào để liên lạc với Chance. Cho dù có thể anh hiện giờ không hoạt động trong nước. Nhưng không sao, nếu cô thật sự cần họ và cô liên lạc, cô biết cả gia đình cô sẽ đổ bộ vào Kentucky như một cuộc

đột kích của người Viking vào một ngôi làng ven biển thời Trung cổ. Và chỉ có trời mới giúp được những kẻ đứng sau chuyện này.

Maris cố lặn khỏi anh để ngồi dậy và với tới chiếc máy điện thoại. Ngạc nhiên thay, anh siết chặt vòng ôm, giữ cô tại chỗ.

“Tôi ổn rồi mà.” Cô cam đoan lần nữa. “Ngay khi tôi có thể di chuyển chậm một tý mà không bị đau đầu, tôi xử lý được. Tôi phải gọi cho anh tôi càng nhanh càng tốt.”

“Tôi không để cô làm vậy được.” Anh bình tĩnh nói.

Cô hấp háy mắt, đôi mắt tối màu của cô dần lạnh lẽo “Tôi phải xin phép anh hử?” Giọng cô vẫn hòa nhã nhưng cô để anh biết có sự cứng rắn bên dưới nó.

Anh nhếch môi, một cái nhìn thích thú có vẻ phiến muộn ánh lên trong mắt anh. “Tôi nói tôi không để cô làm vậy được.” Về thích thú trải rộng đến khóe môi, lúc này đã thành một nụ cười. “Cô định làm gì đây, sa thải tôi chắc?”

Maris phớt lờ lời chế nhạo, một khi cô không chứng minh được Sole Pleasure đang bị nguy hiểm, không ai trong số họ phải lo lắng gì về công việc cả. Cô nằm im, cân nhắc sự thay đổi trong tình thế hiện giờ, những khả năng lướt qua trong óc cô. Anh quá chắc chắn về bản thân, một sự chắc chắn chết tiệt, và cô tự hỏi tại sao. Anh không muốn cô gọi giúp đỡ, lý do duy nhất cô có thể nghĩ ra là anh có thể liên quan đến âm mưu sát Sole Pleasure bằng cách nào đó. Có thể anh là người được thuê để làm việc này. Thành linh nhìn thẳng vào đôi mắt xanh kia, một lần nữa Maris thấy một nỗi nguy hiểm ẩn giấu. Nó không phải mối nguy hiểm xác thật, mà là một sự nguy hiểm cố hữu bên trong anh, người có thể dùng đến bạo lực. Vâng, anh có thể giết chóc lắm chứ.

Sole Pleasure có thể đã chết rồi. Cô nghĩ đến cơ thể mạnh mẽ dẻo dai tràn đầy năng lượng của nó nằm bất động, không bao giờ chạy nhảy nữa, rồi nỗi đau tiếc thương lấp lánh trên những giọt nước mắt cô. Cô không kiềm chế được cảm xúc, nhưng cô không cho phép bản thân yếu đuối thêm nữa. Có lẽ cô đã lầm về MacNeil, nhưng còn lợi ích của Pleasure, cô không thể mạo hiểm được.

“Đừng khóc,” anh dỗ dành, hạ giọng xuống, anh đưa tay dịu dàng vuốt tóc cô khỏi thái dương.

Sẽ đau lắm đây. Maris biết điều đó, và chấp nhận sự đau đớn. Cha cô đã dạy cô khi tham gia vào một cuộc đánh nhau phải dự đoán là mình sẽ bị đau, ai không thấy trước được sẽ bị bất ngờ, không thể chống đỡ rồi rồi cuộc sẽ bại trận. Wolf Mackenzie đã dạy con mình biết làm sao để chiến thắng khi đánh nhau.

MacNeil quá gần cô, cô cũng nằm ngửa nên sẽ không có nhiều lực. Cô vẫn phải làm bằng mọi giá. Cú đầu sẽ phải đếm thẳm đây.

Cô co tay, nâng lên cao, rồi giơ thẳng vào mũi anh bằng nắm đấm.

Anh di chuyển như tia chớp, bàn tay phải anh nhanh chóng khóa cú đấm của cô. Cú đánh của cô đụng vào tay anh với một lực làm cô đau cô đến tận chân tóc. Nhanh chóng, cô thu tay về và tiếp tục đấm nữa, lần này với mục tiêu thấp hơn, vùng bụng gần dạ dày. Một lần nữa tay anh chụp được cú đấm của cô, và lần này anh khóa léo hơn, bắt gọn cả hai tay cô và ghim hai tay cô xuống gối, sát hai bên đầu. Với một sự di chuyển nhẹ nhàng, anh đặt toàn bộ trọng lượng vào người cô, đè cô xuống giường.

Tất cả xảy ra trong chốc lát, cỡ 3 giây, cũng có thể ít hơn. Không ai di chuyển và cũng không kịp nhận thức một trận chiến nhỏ vừa xảy ra, sự di chuyển quá nhanh, tấn công và phản ứng tức thời. Đầu cô thậm chí còn không bị đau. Nhưng Maris biết. Không những cô được cha huấn luyện, mà cô còn thấy Zane và Chance đánh nhau nhiều đến nỗi cô không có bất cứ nghi ngờ gì. Cô lại nhồm dậy và tấn công một cú nữa, với sự kĩ năng đã được huấn luyện kĩ càng. Và cô thua tiếp.

Đôi mắt xanh của anh như có lửa, biểu hiện của anh vẫn lạnh lùng và bình thường. Anh giữ cổ tay cô chặt nhưng không đau, nhưng khi cố gắng cử động tay, cô nhận ra mình không thể.

“Bây giờ, thì cái quái này là gì đây?” Giọng anh vẫn điềm tĩnh, nhưng sâu bên trong là một sự bén nhọn lạnh lẽo.

Rồi mọi thứ ráp nối lại với nhau, khả năng kiềm chế của anh, sự tự tin, sự bình tĩnh có vẻ như quá quen thuộc. Tất nhiên là quen rồi. Cô thấy nó thường xuyên, ở các anh trai cô, Zane cũng có kiểu nói đó, như thể anh có thể kiểm soát được tất cả mọi thứ sẽ xảy ra. MacNeil không làm đau cô, thậm chí ngay cả khi cô gắng làm vậy với anh. Thái độ đó không phải của một kẻ tội phạm được thuê mướn để giết người. Rành rành ra đó, cả cái quần lót khiêu gợi màu xám kia nữa. Không thể nào là một kẻ làm thuê trôi nổi được.

“Lạy chúa tôi,” cô thốt lên. “Anh là cấm.”

3. Chương 3

“Do vậy mà cô tấn công tôi?” đôi mắt xanh của anh lạnh lẽo thêm.

“Không.” Cô nói nhanh, nhìn vào khuôn mặt anh như thể cô chưa bao giờ trông thấy người đàn ông này trước đó. Cô choáng váng như chưa bao giờ như thế trước đây. Có thứ gì đó đã diễn ra, nhưng cô không chắc chắn được. Nó giống như lần đầu cô thấy anh vậy, chỉ đơn thuần một cảm xúc mãnh liệt, đầy hứng thú và kích động. Cô khẽ cau mày khi tìm từ thích hợp để diễn tả ý nghĩ, cảm giác, hay bất cứ điều gì. Tay anh vẫn siết chặt cô, buộc cô phải chú ý vào câu hỏi và trả lời anh, miễn cưỡng, cô nói ra: “Tôi vừa nhận ra anh là cấm. Lý do tôi tấn công anh là vì anh không cho tôi liên lạc với gia đình, làm tôi sợ anh có thể là kẻ xấu.”

“Nên cô định thử hất tôi ra?” anh trông giận dữ với ý này của cô. “Cô đang bị choáng. Thế quái nào mà cô nghĩ cô có thể tấn công tôi?”

“Và ai chỉ cô những thế tấn công đó vậy?”

“Cha tôi. Ông dạy tất cả chúng tôi các kỹ năng. Và tôi đáng ra có thể thắng, hầu hết mọi người đàn ông.” Cô nói đơn giản. “Ngoại trừ anh, tôi thấy anh có những kỹ năng chuyên nghiệp đấy.”

“Vậy ra thực tế là tôi biết đánh nhau nên cô nghĩ tôi là cấm hả?”

Cô đáng lẽ nói với anh về Zane và Chance, mặc dù họ không phải cảnh sát, nhưng họ có nhiều nét tương đồng với anh. Mặc dù cô không biết được một trăm phần trăm chắc chắn họ làm trong một tổ chức, cơ quan hay bất cứ thứ gì to lớn như cả chính quyền bang hay bộ Tư pháp. Thay vào đó, cô mỉm một nụ cười ra chiều bí mật với anh. “Thật ra thì, đó là do quần lót của anh đấy.”>

Anh giật mình, hơi xao nhãng đi, đôi mắt xanh mở to: “Quần tôi ấy hở?”

“Không phải loại thường này, không phải màu trắng nhé và quá khêu gợi.”

“Và đó là kiểu của cảnh sát à?” anh hỏi ngờ vực, gò má hơi đỏ màu.

“Những người làm thuê thời vụ không có mặc kiểu quần xám sexy như vậy.” Cô chỉ ra. Cô không đề cập đến cái thú vị bên trong chiếc quần sợi xám đó. Có lẽ, trong trường hợp này, cô không nên nhận xét vụ cái quần lót của anh. Không phải do hành động anh khó đoán, cô nghĩ. Cô ăn mặc thiếu vải quá rồi, mà anh ăn mặc còn ít hơn cả cô. Có thể cảm thấy đôi chân trần cùng đám lông cọ vào cô, rồi sức ép của hông anh nữa. Vài phút trước, cô đã nghĩ sự đụng chạm của anh có chừng mực với lại không quá thân mật đến mức suồng sã, mặc dù họ có hơi gần nhau thật. Cô không cảm thấy vậy nữa. Không chỉ sự khuấy động, mà có gì đó rất gần gũi trong cái cách anh ôm cô, giữ cô bên dưới anh. Như thể cuộc chiến nhỏ nhoi của họ đã làm anh từ tình trạng kiềm chế sang một phản ứng nóng bỏng và rất đàn ông. Cô hít thở sâu và sự thích thú lạ lẫm này làm tim cô đập rộn ràng, và mọi tế bào đều rộn rã trong người cô. Phần bí mật sâu thẳm trong cô, sự hoang dã mà chưa có người đàn ông nào trước đây có ý định chạm vào, bỗng trở thành một sự thỏa mãn mãnh liệt trong cái cách anh ôm lấy cô.

“Cảnh sát cũng không cần phải mặc chúng luôn.” Ý kiến của cô hoàn toàn làm anh xao nhãng. Cô cười lần nữa, đôi mắt cô nửa nhắm trong niềm khoái lạc với thứ cảm giác một người đàn ông to lớn nằm trên cô, mà

còn đang bị khuấy động nữa chứ. “Nếu nói vậy thì, trước đây tôi chưa thấy ai khóa thân bao giờ cả. Anh là kiểu cảnh sát gì vậy?”

Anh im lặng trong một khoảnh khắc, nghiên cứu vẻ mặt cô. Cô chẳng biết anh nhìn gì rồi môi anh giãn ra, rồi anh đè cô xuống thêm một chút. “FBI, Đặc vụ.” Một đặc vụ liên bang? Dứt khỏi niềm khoái lạc đang có, cô nhìn anh bối rối. “Tôi không biết trộm ngựa là phạm trọng tội đấy.”

Anh gần như mỉm cười. “Không phải đâu. Xem này, nếu tôi thả cô ra, cô có thử giết tôi lần nữa không vậy?”

“Không đâu. Hứa luôn.” Cô nói. “Bên cạnh đó, tôi không cố giết anh, mà nếu thậm chí tôi có làm vậy, tôi cũng đâu giỏi bằng anh, nên anh không phải lo làm gì.”

“Tôi không thể nói với cô là tôi an tâm đến thế nào đâu.” Anh nói khô khan, rồi anh thả tay cô và chống tay, nâng người lên một chút. Sự thay đổi của sức ép hông anh làm cô phải di chuyển đùi một tí cho thoải mái hơn. Cô đã bắt kịp được nhịp thở của mình, sự hứng thú của anh đang dâng cao, đến mức không thể lịch sự mà lờ đi được nữa. Nhưng anh đang thật sự phớt lờ, không một chút ít xấu hổ về cái cách cơ thể anh phản ứng với cô.

Maris hít thở sâu một lần nữa, vui thích với cách ngực cô tựa vào vòng ngực to lớn cơ bắp của anh làm những núm vú khê nhôo. Ôi trời, cảm giác thật hay. Cô có thể cứ nằm trong vòng tay anh mãi như vậy, không làm gì cả ngoại trừ hít thở thôi, và nếu họ không có một con ngựa bị đánh cắp đang ở đâu đó với ai đó xung quanh họ, tìm cách giết họ với con ngựa luôn.

Nhưng đúng là họ đang có một con ngựa được giấu kĩ với vấn đề to lớn chưa được giải quyết. Cô tập trung vào suy nghĩ, mà mặc kệ thực tại cô đang bị ghim chặt vô vọng dưới anh, cô lườm anh với ánh mắt sắc bén. “Thế sao một đặc vụ liên bang lại nhúng mũi vào khu trại ngựa vậy ta?”

“Cố gắng tìm hiểu xem ai đang thực hiện các vụ giết chóc này và lấy tiền bảo hiểm trên mấy con ngựa. Thừa cô chủ.” Anh thêm vào từ cuối với sắc thái khô khan trong giọng nói, đáp lại cách cô kiêu hãnh đặt câu hỏi ở vị trí của cô tại trại Solomon.

Cô phớt lờ cái kiểu đùa-không-lấy-gì-làm-tinh-tế của anh, vì cô đã nghe nó quá nhiều trong gia đình cô, những gì mà cô yêu thương, đấy, cô chỉ cần những gì đơn giản vậy thôi. Cô vùi đầu sâu hơn vào gối nằm, rồi nhìn anh thẳng anh với vẻ hoài nghi: “Tiền bảo hiểm có gì hấp dẫn với một đặc vụ vậy?”

“Nó liên quan một khi có bắt cóc, vượt biên giới bang và mưu sát.”

Mưu sát. Thế là cô đứng rồi, ai đó đang cố gắng giết họ. Có phải những người này đánh vào đầu cô không, hay cô có cái trứng ngỗng này bằng cách nào nữa, như té ngã chẳng? “Điều gì dẫn dắt anh đến Solomon Green vậy?”

“Một đầu mối.” Một góc miệng anh cong lên, khuôn mặt anh ở gần cô đến nỗi cổ có thể thấy từng đường nét nhỏ hiện ra qua từng biểu hiện của anh, như thể anh rất hay cười. “Ủy ban cưỡng chế thi hành luật pháp không thể được triệu tập nếu như không có nhân chứng.”

“Nên anh biết Sole Pleasure đang gặp nguy hiểm?” Cô không thích ý tưởng này chút nào. Nổi tức giận lại kéo đến, phủ màu u ám lên đôi mắt cô. “Thế sao anh không nói cho tôi hay? Tôi có thể bí mật theo dõi mà không gây a bất cứ sự nghi ngờ gì. Anh đâu có quyền gì mà mạo hiểm mạng sống của Pleasure chứ.”

“Tất cả các con ngựa đều có bảo hiểm. Mỗi con đều có thể là mục tiêu. Sole Pleasure có thể là mục tiêu ít phù hợp nhất, vì nó quá nổi tiếng. Cái chết của nó sẽ gọi lên rất nhiều nghi vấn và thu hút sự chú ý.” Anh ngừng lại, cẩn thận quan sát cô. “Và, cho đến tối qua, cô vẫn nằm trong danh sách tình nghi của tôi.”

Cô chăm chú nghe, phản ứng cô chỉ thể hiện qua một nếp nhăn trên khóe môi. “Thế sao tối qua lại thay đổi ý kiến của anh. Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Thật là kinh khủng và chán nản khi không thể nhớ được chuyện gì cả.

“Cô đến nhờ tôi giúp đỡ. Cô điên lên đến nỗi gần như không thở được, và cô đang sợ hãi. Cô nói chúng ta phải đem Pleasure ra khỏi đó ngay, và nếu tôi không muốn giúp, cô sẽ tự mình làm.”

“Tôi có nói đến ai đang theo đuổi theo nó không?”

Đầu anh khẽ lắc, “Không. Như tôi vừa nói. Cô thử còn không ra hơi nữa là. Cô không trả lời bất cứ câu hỏi gì hết. Tôi nghĩ lúc đó cô quá kinh hãi, và một khi chúng ta đem con ngựa đến nơi an toàn rồi, tôi mới chờ cô bình tĩnh lại để hỏi cô. Sau đó tôi thấy cô bị kích động và xanh mét đi, chắc do sốc một chút do thần kinh bị chấn động. Cô muốn đi tiếp, nhưng tôi bắt cô dừng ở đây. Cô ngã lăn ra ngay khi chúng ta vào phòng.”

Điều này lại một lần nữa gợi lên thắc mắc trong cô liệu cô tự cởi đồ hay anh làm cho cô và cái cách anh khuấy động lên rồi không cho cô cử động gì được. Cô nhăn mặt khi nhận ra anh có thể biểu hiện như thế với hành động dứt khoát của anh, vị trí cô chứng tỏ điều đó. Anh không làm cô đau, nhưng cô rõ ràng bị anh khống chế khi có anh nằm trên như thế.

Cô phiền lòng thêm chút nữa với tình trạng hiện tại của mình, cô lại làm thế nữa rồi, khi để cảm xúc của cô bốc đồng như thế. Có thể cứ để mình nằm như thế trong vòng tay với sự lôi cuốn không thể chối cãi ngày một dâng cao, hoặc cô có thể giữ tâm trí mình nghĩ về vấn đề hiện tại. Cuộc sống của Sole Pleasure và của chính cô nữa, phụ thuộc vào những gì cô có thể nhớ được để giúp anh.

Sẽ không có câu hỏi nào quan trọng nhất nữa.

“Nhà Stonicher,” cô nói chậm rãi. “Sẽ là những người được lợi nhất từ chuyện này, nhưng họ cũng sẽ kiếm được nhiều hơn thế nếu để Pleasure gây giống, nên việc giết nó sẽ chẳng có nghĩa gì cả.”

“Thêm một lý do nữa để tôi tin Pleasure không gặp nguy hiểm. Tôi đã xem qua tất cả các con ngựa khác. Tiền bảo hiểm của chúng không nhiều bằng, và cái chết của chúng cũng lôi kéo sự chú ý nhiều đâu.”

“Làm thế nào mà tôi tìm được anh?” Cô hỏi. “Tôi đến phòng anh? Hay gọi anh? Anh có thấy ai không, hay có ai thấy chúng ta không?” Phòng anh là một trong mười ngăn phòng nhỏ nhưng riêng rẽ trong một tòa nhà vuông vức dài và hẹp do nhà Stonicher xây dành cho những nhân viên làm ngắn hạn và những người do nhu cầu công việc cần phải ở ngay trong trại. Ở vị trí người huấn luyện, công việc của cô đủ quan trọng để cô có được một ngôi nhà nhỏ ba phòng trong khu trại. Người huấn luyện ngựa non, ông Wyse, cũng có phòng riêng ở phía trên khu chuồng ngựa, nơi ông hay xem chương trình “the mothers-to-be” (những người sắp làm mẹ) từ truyền hình. Bất cứ lúc nào cũng sẽ có người xung quanh khu nuôi ngựa, chắc có vài người đã nhìn thấy họ.

“Tôi không ở trong phòng mà đang ở khu chuồng số 2, kiểm tra xung quanh và vừa mới đi đến cửa sau thì cô cười Pleasure phóng vào. Trời tối nên tôi nghĩ cô không thấy tôi, nhưng cô ngừng lại và bảo tôi phải giúp cô ngay. Xe tải và toa móc chở con ngựa cái non màu nâu đỏ buổi trưa còn ở đó, nên tôi và cô để Sole Pleasure vào đó. Nếu có ai thấy chúng ta, khả năng họ có thể thấy có một con ngựa trong toa xe là rất ít, càng ít cơ may thấy được đó là Sole Pleasure.”

Cũng có thể có khả năng đó lắm chứ, cô nghĩ thầm. Khu chuồng số 2 là nơi ngựa cái được đưa đến để gây giống. Đêm đến sớm vào tháng 12, ngựa có thể đã được gây giống xong xuôi rồi, và công nhân có thể đã đi nghỉ ngơi hoặc ăn tối. Xe tải và toa xe không phải là tài sản của trại Solomon, và bất cứ ai cũng biết họ đem ngựa cái đến gây giống vào buổi trưa, nên sẽ không ai biết về việc di chuyển cả, ngoại trừ tài xế, người có ý định nghỉ lại rồi sẽ quay lại vào bình minh hôm sau. Và Sole Pleasure rất dễ di chuyển, nó chẳng mấy may nghỉ ngơi và xem ra còn thích thú chuyến du ngoạn nữa. Đưa nó vào toa xe chỉ mất hơn một phút và sau đó họ đã lên đường rồi.

“Tôi đã không có cơ hội gọi cho gia đình mình,” cô nói “nhưng anh có gọi cho ai trong lúc tôi ngủ không?”

“Tôi ra ngoài, đến chỗ điện thoại rồi thông báo cho cơ quan tôi hay chuyện gì đang diễn ra. Họ sẽ cố gắng can thiệp, nhưng họ không thể làm bứt dây động rừng được, chúng ta vẫn chưa biết ai tham gia trong âm mưu này. Nếu cô nhớ được những sự việc trước đó trong vài phút cuối thì sẽ thuận lợi hơn.”

“Không.” Cô nói về ân hận. “Kí ức rõ ràng nhất của tôi là khi tôi đi xuống khu chuồng ngựa trưa hôm qua. Tôi biết về chuyện đó sau buổi trưa một tý, nhưng tôi không biết đích xác được. Một chút tôi có thể nhớ được là cảm xúc giận dữ, rồi sợ hãi nữa và chạy ngay đến chuồng Pleasure.”

“Nếu cô nhớ thêm được bất cứ điều gì, ngay cả chi tiết nhỏ nhất, báo cho tôi ngay lập tức. Với việc đem Pleasure đi, chúng ta đã cho chúng cơ hội hoàn hảo để giết nó rồi đổ tội lên chúng ta, hay ít nhất chúng sẽ

nhìn sự việc theo hướng đó, vì chúng không biết tôi là đặc vụ FBI. Chúng sẽ đuổi theo chúng ta rất dữ dội và táo bạo, và tôi cần biết chúng là ai để còn chuẩn bị.”

“Giờ Pleasure đang ở đâu vậy.” Cô nói đầy kích động, dùng tay đẩy mạnh vào vai anh. Cô di chuyển bên dưới anh, ráng hết sức thoát khỏi anh đang đè trên cô để có thể mặc quần áo vào và đi đến chỗ con ngựa. Thật không giống cô khi quá cầu thả trong việc bảo đảm an toàn và thoải mái cho con ngựa, và dù cô đã quan sát MacNeil đủ để biết rằng anh biết cách làm việc với động vật, phần trách nhiệm còn lại phải là của cô.

“Bình tĩnh đi. Nó vẫn an toàn.” MacNeil chụp lấy tay cô, một lần nữa giữ chúng nằm yên trên gối. “Tôi đã giấu nó trong rừng. Không ai có thể tìm thấy nó. Tôi không để việc tìm kiếm dễ xơi thế đâu, như thể tôi để nó ngay bãi đỗ xe để ai đi qua cũng thấy rồi thắc mắc lung tung lên. Chúng phải đến được chỗ chúng ta đã, rồi mới tính được tới việc tìm thấy Pleasure.”

Cô thoải mái trên giường, đã chắc chắn về sự an toàn của Pleasure.”Được rồi. Thế bây giờ ta định như nào đây?”

Anh lưỡng lự. “Kế hoạch chính của tôi là tìm hiểu những gì cô biết được, rồi đưa cô đến nơi an toàn cho đến khi mọi thứ đã được xử lý ổn thỏa.”

“Thế giờ anh định đưa tôi đi đâu? Đến toa xe với Pleasure à?” Cô hỏi, giọng cô vút lên với vẻ sâu cay. “Chà, tệ quá. Tôi đâu có nói được với anh những gì tôi biết đâu, nên anh phải giữ tôi khư khư thể này phòng khi tôi nhớ ra được cái gì đó. Anh mắc kẹt với tôi rồi, MacNeil ạ, anh không đem tôi đi đâu được nữa.”

“Chỉ có duy nhất một nơi tôi muốn có cô thôi.” Anh nói chậm rãi. “Và tôi đã ở ngay trên đó rồi.”

4. Chương 4

Thật không ngạc nhiên tí nào về điều đó, bằng chứng đã rành rành ra đó rồi.

Sự chiếm hữu mang tính đàn ông trong thái độ của Alex MacNeil, trên từng phần cơ thể anh, cả tia nhìn không chút giấu giếm đóng khung trong ánh xanh sắc nhọn mắt anh.

Maris biết cô không thể nào lằm lẩn cái nhìn đó được. Cô đã lớn lên, chứng kiến hàng ngày ánh nhìn đó của cha cô với mẹ cô, nhìn cái cách ông đứng rất gần bà, chạm vào bà với từng thớ cơ trên cơ thể rung động. Cô cũng thấy kiểu nhìn đó nhiều không đếm xuể, khi 5 người anh cô nhìn bạn gái họ, và giờ đây là bốn trong số họ nhìn vợ mình. Đó là cái nhìn của sự khát khao, ấm nóng và đam mê.

Cảm giác vừa sợ hãi vừa hào hứng bao trùm cô, và cô biết, cho đến bây giờ nó vẫn giống như khoảnh khắc lần đầu cô thấy anh, rằng có thứ gì diễn ra giữa họ và rồi cuối cùng cô cũng phải đối mặt với nó.

Đó là lý do tại sao cô lại đau khổ lẫn tránh anh, không muốn có liên quan đến anh, hay có bất kỳ lời đồn thổi rì rầm của những người khác. Cô có hẹn hò chút ít, nhưng cô ngay lập tức sợ hãi bất cứ khi nào một cậu trai hay một người đàn ông thể hiện sự gần gũi quá mức, hay sự khao khát của họ. Cô chưa bao giờ có nhiều thời gian hay sự kiên nhẫn cho bất cứ thứ gì làm xao nhãng cô khỏi những con ngựa và công việc, và cô cũng không bao giờ để một ai quá thân thiết với cô nữa.

Cô có một thứ gì đó mạnh mẽ sâu thẳm bên trong đến nỗi cô không để ai chạm vào, ngoại trừ gia đình cô. Đó dường như là tính cách ở người nhà Mackenzie, khả năng có thể sống độc lập và hoàn toàn hài lòng về điều đó, và mặc dù tất cả các anh trai cô ngoại trừ Chance đều đã lập gia đình và yêu điên cuồng vợ của họ, họ đều cưới khi đã yêu say đắm cả. Maris hoàn toàn hài lòng với việc cô chờ đợi tình yêu-chỉ-đến-một-lần-trong-đời sẽ đến với cô, còn hơn là phung phí thời gian đung đưa không suy nghĩ với những người đàn ông chỉ đến để thỏa mãn nhu cầu xác thịt với cô.

Nhu cầu của cô với MacNeil, đúng thế. Những bằng chứng của nó, trên cơ thể anh, lúc này đang ấn vào vùng giữa hai chân cô, cảm dỗ cô mở rộng ra để đón nhận chiều dài anh lấp sâu trong cô. Thực tế cô rất

muốn làm thế cũng lộ ra qua biểu hiện của cô. Cô nên tránh đi, cô biết là cô nên làm thế, nhưng cô không thể. Chẳng có lấy một mẫu tế bào nào của cô muốn di chuyển cả, ngoại trừ nếu chúng muốn gần gũi hơn nữa với anh.

Cô nhìn chăm chú vào khuôn mặt hơi lõm chồm râu của anh, sâu trong đôi mắt xanh đang tối đi với sự khao khát mãnh liệt, mà anh kiềm chế một cách khắc nghiệt. Đôi mắt cô tối dần, như một chiếc hồ sâu không đáy khi cô gặp ánh nhìn đó của anh. "Vấn đề là, " cô nói chậm rãi, "thế anh định sẽ làm gì với nó?"

"Không nhiều lắm." Anh làm bầm, khẽ nâng người lên. Hàm anh cứng lại với cảm giác từ sự chuyển động đó, và giọng anh gằn gừ giữa hai hàm răng."Cô còn đang bị choáng và bị một cơn đau đầu trầm trọng, có thể rất nguy hiểm nữa. Chúng ta không biết bao nhiêu người đang theo chúng ta, cho nên tôi phải tập trung vào tình trạng hiện giờ, thay cho ý nghĩ về việc len vào trong cái quần nhỏ bé của cô. Và thậm chí nếu cô muốn thế, chết tiệt, tôi vẫn phải từ chối, vì cơn choáng này có thể gây nên sự tổn thương tinh thần." Câu nói cuối của anh thô ráp với sự thất vọng đầy trong đó, như thể những từ ngữ làm anh đau khổ vậy.

Cô nằm yên bên anh, mặc dù bản năng cô réo gọi cô để anh vào trong nơi ấm nóng chật chội của cô. Đôi mắt cô thâm màu dần, rồi có gì đó huyền ảo lung linh trong ánh nhìn của cô. "Cơn đau của tôi đã đỡ nhiều rồi". Giọng cô thấp, rồi ánh nhìn cô lại hướng về phía anh. "Và tôi không bị tổn thương gì sất."

"Ôi, lạ chúa." Anh rên lên, một lần nữa tựa trán vào cô rồi nhắm đôi mắt."Tỷ số bây giờ là 2 - 4"

Maris lại di chuyển tay cô, và anh chụp lấy chúng ngay lập tức. Lòng bàn tay cô áp vào vai anh, căng thẳng, anh chờ đợi cô sẽ lại đẩy anh ra, biết rằng điều đó là tốt nhất cho cả hai vào thời điểm này nhưng ý tưởng họ sẽ không thể gần gũi nhau thật đáng sợ. Cô không đẩy anh ra, thay vào đó, cô cong tay di chuyển dọc theo những múi cơ dọc bờ vai anh, trải vòng tay cô trên xương đòn rồi cuối cùng dừng lại ở vùng ngực săn chắc của anh. Lòng rậm ở ngực anh mang cho cô cảm giác nhột nhột ở lòng bàn tay, và hai núm vú nhỏ của anh dựng lên, săn chắc làm cô hết sức thích thú. Nhịp tim anh đập mạnh mẽ và dồn dập dưới sự đụng chạm của cô.

Cô ngạc nhiên, hơi lùi lại một chút vì nỗi khao khát đam mê vừa xuất hiện. Không, không phải sự khao khát, mà là nhu cầu, nóng bỏng và dữ dội. Cô đã từng thấy những biểu hiện hấp dẫn thể xác rất nhiều rồi, từ những hành động theo bản năng thô sơ của những loài thú, rồi đến những biểu hiện trong gia đình cô, mạnh mẽ mà cũng rất dịu dàng, thỉnh thoảng lại vừa đơn giản lại vừa phức tạp. Cô không đánh giá thấp sức hấp dẫn của tình dục, cô đã thấy trước đó nhưng chưa bao giờ cảm nhận, cảm giác này, nóng nực và nhức nhối, muốn cô bao bọc lấy anh, cảm giác tan chảy sâu thẳm từ bên trong. Cô luôn nghĩ rằng nếu những cảm xúc này có thể đi cùng với tình yêu, và tình yêu là điều không thể ở đây, bởi vì cô không thật sự biết rõ anh. Cô có biết tên và nghề nghiệp của anh, nhưng chẳng biết gì về tích cách hay anh thuộc kiểu người gì, và thật vô lý khi lại đi yêu một người lạ như vậy. Bị hấp dẫn thôi, chứ không phải yêu.

Nhưng chị dâu cô, Barrie đã có lần nói rằng chỉ trong vòng 5 phút biết Zane, cô ấy đã biết kiểu người của anh, rồi đem lòng yêu anh. Họ là người lạ với nhau, nhưng tình huống đặc biệt khiến họ phải bộc lộ những tính cách mà nếu thông thường phải mất cả tháng trời mới có thể tìm hiểu được.

Maris cân nhắc tình trạng của cô và người lạ chia sẻ những cảm xúc hết sức thân mật này. Cô đã tìm hiểu được gì ở anh từ lúc cô tỉnh lại chưa? Hay lúc cô hồi phục từ cơn choáng? Trong vòng tay anh.

Anh không ép buộc cô, anh có muốn cô, nhưng không hề thúc bách. Chưa phải lúc thích hợp, nên anh chờ đợi. Anh là một người kiên nhẫn, hay ít nhất là người biết rõ khi nào phải kiên nhẫn, thứ gì đó hoàn toàn khác. Anh rất thông minh, cô đã thấy qua nhiều ngày trước. Không, tuần chứ, nếu cô chú ý xem xét anh. Cô không chắc cho lắm, nhưng cô nghĩ rằng một đặc vụ FBI phải có bằng cấp về luật. Anh có kiến thức về y tế, ít nhất là về những cơn chấn động. Anh cũng có quyết tâm mạnh mẽ, có thể bắt cô làm nhưng điều mà cô không muốn, mặc dù trong tình trạng hiện thời, do cơn chấn động, cô có thể không tỉnh táo lắm. Và trên hết, cho dù cô hầu như ngủ trần trong lòng anh, anh vẫn không hề lợi dụng cô.

Cũng nhiều ra phết nhỉ. Anh kiên nhẫn này, thông minh, trí thức, có ý chí, biết quan tâm và trọng danh dự. Và những thứ khác nữa, nỗi nguy hiểm và khả năng kiềm chế tốt. Cô nhớ lại tông giọng trầm nhưng có uy lực của anh, sự tự tin hiển hiện rằng anh có thể giải quyết các vấn đề có thể nảy sinh. Về điểm này thì anh rất giống các anh cô, đặc biệt là Zane và Chance, và họ là hai trong số những người nguy hiểm nhất mà cô biết.

Cô cũng biết một lý do làm cô trước đây chưa bao giờ yêu cả, là do hầu như không ai có thể so sánh được với những người đàn ông trong gia đình cô. Cô đã có ý định dành cả đời cho công việc, không có ý định giảm đi so với việc tìm hiểu một người đàn ông nào khác. Nhưng Alex MacNeil là ngoại lệ, và tìm cô đã rung rinh rồi. Thành công, lần đầu tiên trong đời cô, cô thật sự phải lòng một người đàn ông trong một tình huống hết sức nguy hiểm.

Rồi sau đó, nhìn sâu vào đôi mắt xanh ngút ngàn kia, như chìm đắm trong một đại dương sâu thẳm, cô đã biết. Cô nhận ra sự thay đổi ở bản thân cô, im lặng nghĩ về anh.

“Này” cô nói êm ái. “Tôi có một câu hỏi quan trọng muốn hỏi anh.”

“Cứ việc.” Anh nói, rồi khẽ nhún vai ra chiều xin lỗi vì cách sử dụng từ của mình.

“Anh đã cưới ai chưa, hay đã có hẹn hò với một người nào khác?”

Anh biết tại sao cô lại hỏi câu đó. Anh sẽ lăn ra chết ngay nếu không cảm thấy luồng điện giữa họ, và tình trạng khuấy động của anh càng chứng tỏ việc càng ở mức độ hơn thế nhiều. “Không. Không hẹn hò ai cả. Trong lúc này.” Anh cũng không phải hỏi câu tương tự với cô, thời gian ở trại Solomon với mọi người xung quanh cho anh biết thông tin về cô, rằng cô độc thân, không có hồ sơ phạm tội. Trong thời gian anh làm việc, anh cũng biết rằng cô không hẹn hò ai hết. Những người đàn ông khác nói với anh về sự nóng bỏng của cô, và anh làm quen với ý đó. Chết tiệt, nếu điều đó đúng, có gì không đúng nó như một phần vỏ nguy trang của anh?

Maris hít thở sâu, mình phải trực tiếp đối mặt với việc nói thẳng tuột ra như thế này, và cô thấy mọi việc hết sức rõ ràng, cô cười mỉm với anh. “Nếu anh chưa bao giờ nghĩ đến việc cưới em, thì anh tốt hơn nên làm quen với việc đó được rồi đây.”

Mac xem sắc, nhưng vẫn cố gắng thể hiện sự bình tĩnh cho qua cơn sốc. Cưới cô ư? Anh thậm chí còn chưa hôn cô nữa, mà cô đã nói đến chuyện hôn nhân rồi?

Một người đàn ông tỉnh táo phải tập trung trở lại vào vấn đề trước mắt, để giữ họ còn sống sót trong vài giờ tới. Một người đầu óc bình thường không nên tiếp tục như thế này, nằm đó với cô trong vòng tay, không nên nếu như anh ta còn muốn giữ vị trí độc thân sung sướng của mình.

Anh muốn cô, không nghi ngờ gì nữa. Anh đã quá quen với cảm giác khao khát, nhức nhối này từ lúc mười bốn tuổi, và biết cách phớt lờ nó đi khi nó làm xao nhãng công việc. Công việc lôi cuốn anh, khiến anh muốn quăng mình vào đó và sử dụng trí thông minh bình tĩnh của mình để coi sóc đời sống riêng của anh. Trong một mối quan hệ, anh luôn bình tĩnh và biết kìm chế, người có thể quyết định chấm dứt khi người phụ nữ bắt đầu đòi hỏi nhiều hơn những thứ mà anh tự nguyện cho. Thật không công bằng khi cứ tiếp tục lừa dối phụ nữ và để họ hy vọng trong vô vọng, nên anh đơn giản là cắt đứt mối quan hệ khi nó đã đến giai đoạn-khóc-lóc-và-buộc-tội-nhau.

Nhưng lúc đó, anh chưa hề gặp Maris Mackenzie.

Anh chưa vội ngồi dậy. Phiên lòng hơn là anh không thể cười cô rồi bảo cơn chấn động có thể sẽ ảnh hưởng đến thần kinh cô. Cô nhỏ nhắn, mỏng manh và thật ngớ ngẩn nếu anh làm cô giận, hay tệ hơn làm tổn thương cô. Anh muốn tiếp tục ôm lấy cô, ghì chặt cô vào lòng rồi bao bọc cô trong vòng tay, bảo vệ cô khỏi những mối nguy hiểm chực chờ xung quanh họ trong vài giờ qua. Anh muốn cô mở ra cho anh, mong manh, trần trụi và hoàn toàn theo ý anh. Anh muốn chìm sâu vào trông đôi mắt đen huyền ảo kia và quên hết mọi thứ ngoại trừ niềm vui sướng được đắm vào bên trong cô. Ý nghĩa đó làm anh mất hết sự kiềm chế. Cho đến tối qua, cô và những người khác trong trại Solomon Green vẫn nằm trong danh sách nghi ngờ của anh, và anh từ chối để bản thân mình cứ nóng lên mỗi khi cảm thấy cơ thể nữ tính mềm mại kia cứ gần bên anh như thế. Chết tiệt thật, cô còn không cần phải nằm bên anh, chỉ nghĩ về cô thôi đã làm anh choáng váng và khiến anh không thể ngủ được rồi.

Anh thấy mình không có khả năng trong việc lờ cô đi, không dễ dàng như cách cô phớt lờ anh. Cô có một tính cách mãnh liệt, một khả năng tập trung là biểu hiện của ý chí sắt đá. Cô rất say mê với công việc cũng như anh vậy, đến mức cô quên mất anh hiện diện như một người nào đó cạnh cô, chứ đừng nói đến một người đàn ông. Ý nghĩ này làm anh phiền lòng một cách lạ lẫm. Anh cần phải tránh đi, nhưng thay vào đó anh lại muốn thể hiện ra để cô có thể chú ý đến anh trong đôi mắt lấp lánh, chứ không phải một khoảng

trống lờ mờ. Hàng đêm trôi qua, và anh thao thức nghĩ về cô, bồn chồn về việc anh không thể dừng lại, rồi cô sẽ chẳng biết đến anh. Anh muốn cô nghĩ về anh như anh nghĩ về cô, muốn rằng cô cũng thao thức bên trong tấm chăn cô độc, nghĩ về anh trên giường cùng cô. Anh muốn cô mãnh liệt đến nỗi anh như sắp điên lên. Mọi thứ về cô hấp dẫn anh, làm anh ngạc nhiên vì điều đó bởi vì không có vẻ gì kêu gọi tình dục ở cô cả. Cô chỉ đơn giản làm việc, không bao giờ dong đưa, không bao giờ đùa giỡn với những người đàn ông bị cô điều khiển, không bao giờ cố tình gây chú ý, hay giả tạo để thu hút người khác. Không, cô không như thế, và anh không thể nào chú ý cô hơn được nữa, ngay cả khi cô khỏa thân ngay trước mặt anh.

Anh biết chính xác quần jean cô ôm sát vào đôi mông tròn của cô thế nào, rồi tưởng tượng hàng lần cách anh nâng chúng lên để đâm vào cô. Anh ngắm nhìn cách đôi vú tròn lẳn, nhô cao bên dưới chiếc áo sơ mi và dáng người nhỏ bé của cô, làm anh điên đảo khi nghĩ cô sẽ chập chững thế nào khi anh trượt vào bên trong cô. Những ý nghĩ nóng bỏng thông thường anh đều nghĩ đến cả. Nhưng anh càng ngạc nhiên hơn khi say mê làn da mịn màng như lụa của cô, hoàn mỹ như thể cô không ở ngoài trời hàng giờ. Không phụ nữ nào có được làn da như thế, trong mịn như da em bé, và quá mỏng manh đến nỗi anh thấy cả mạch máu ẩn hiện bên trong. Anh muốn nhìn mãi mái tóc nâu mượt mà, được ánh nắng tắm thành màu nâu vàng sáng rồi trải ra như dải lụa xung quanh anh. Đôi mắt cô như đêm tối, bí ẩn và sâu thẳm, khiến cho người đàn ông nào cũng muốn đắm chìm vào đôi mắt ấy.

Sự khao khát, được đo lường bằng độ, từ mức âm ầm giờ đã sôi sùng sục như nước sắp bốc hơi. Cô làm anh như bốc hơi vậy, anh nghĩ, không điều gì kì diệu hơn việc được ôm cô mỗi đêm và chẳng làm gì hơn thế nữa, mặc dù cô chỉ mặc một chiếc quần lót-thiếu-vải-có-thể-làm-tăng-huyết-áp chứ chẳng chơi, và chiếc áo thun của anh, quá rộng đến mức nó trượt xuống, để lộ cả một bờ vai mịn màng.

Đó là khao khát, và còn hơn thế. Nó còn dâng cao hơn nữa đến mức anh chưa bao giờ trải qua trước đây, một cơn sốt mãi không dịu đi, một nhu cầu anh không thể tự thỏa mãn. Cho đến tối qua, anh vẫn chưa cho phép bản thân nói chuyện với cô, mặc dù anh nghĩ nên làm thế, để xem có thể tìm hiểu được gì từ cô không. Càng khó khăn hơn, khi cô dường như cũng lảng tránh anh luôn, mặc dù anh thấy Mackenzie là một người huấn luyện tận tâm, quen biết hết mọi nhân viên và dễ dàng nói chuyện với họ. Cô có một phép thần với những con ngựa và những kẻ hung dữ, nhưng mọi người từ công nhân ở khu trại ngựa đến những người cưỡi ngựa đua đều đối xử với cô với sự tôn trọng yêu quý hết lòng. Thật không giống tính cô tỵ nạnh khi lẩn tránh anh, nhưng đó chính xác là những gì cô đã làm.

Điều này làm dấy lên sự nghi ngờ trong anh. Công việc của anh là phải tìm hiểu, đặt câu hỏi, và để ý khi mọi việc trở nên rối rắm hay có vấn đề, và lối cư xử của cô làm anh tự hỏi liệu có thứ gì đó ở anh làm cô thắc mắc, để cô phải coi chừng anh? Với suy nghĩ của anh về việc anh có khiếu làm việc với ngựa và nó rất phù hợp với công việc này, giúp anh tham gia vào để tìm hiểu. Anh vẫn luôn nghĩ rằng những gì mà anh được huấn luyện đã thay đổi anh luôn rồi, và đôi mắt sắc bén có thể nhìn thấy các sự việc nhỏ luôn luôn ngăn cách anh gần gũi với người khác, tình trạng luôn cảnh giác cao độ, để anh có thể để mắt đến những gì đang xảy ra chung quanh. Cả phản xạ nhanh nhạy và thói quen luôn đặt mình vào thế phòng ngự nữa.

Và cô cũng đã chú ý đến những chi tiết này, biết chúng có ý nghĩa gì. Sự phản xạ mau lẹ của anh ngay khi cô bật dậy và nói, “Anh là cớm.” đã nói lên tất cả. Và phản ứng của cô vào đêm trước đã thuyết phục anh là cô không hề liên quan đến cái kế hoạch mưu sát ngựa đua rồi thu lượm tiền bảo hiểm được.

Cô thấy quá nhiều, với đôi mắt đen kia, và bây giờ tia nhìn của cô như thể xuyên thấu tâm hồn anh.

Buộc phải trung thực làm lòng anh đau nhói. Mặc dù từng hocmon trong cơ thể anh đang rạo rực khi anh đang ở vị trí hiện tại, nằm ngay trên cô và có tất cả các điều khác ngoại trừ việc ở giữa hai chân cô. Anh nghiêng rằng và buông ra điều mà anh biết là buộc phải nói.

“Hôn nhân ư. Em có thể bị tổn thương nhiều hơn là tôi nghĩ đấy, vì em quá cuồng nhiệt và say mê.”

Cô không lấy thế làm phật ý, vòng tay ôm cổ anh và trao anh nụ cười bí ẩn, quyến rũ đầy nữ tính. “Em hiểu mà.” Cô nói êm ái. “Anh cần thời gian để làm quen với ý tưởng này, mà anh còn có việc phải làm nữa. Điều này có thể chờ được. Bây giờ anh cần phải bắt cái bọn mưu sát ngựa khôn kiếp ấy nhé.”

5. Chương 5

Cô cần phải thư giãn đầu óc, cần tránh xa anh một thời gian để cảm xúc của cô có thể bình ổn trở lại. Maris khẽ đẩy vào vai anh, anh lưỡng lự, rồi lặn sang một bên, giải phóng cô khỏi trọng lượng cơ thể anh. Sự hụt hẫng khi thiếu sức nặng anh bên trên, cùng với sự ấm nóng làm cô đau nhói, để lại muốn kéo anh vào bên cô lần nữa. Chỉ một cái liếc nhìn vào chiếc quần của anh giờ đang căng ra, cô biết anh khó có thể kiềm chế hơn nữa với sự lôi cuốn và hấp dẫn giữa hai người, và trong khi cả cơ thể cô đang khao khát vì anh, cô vẫn muốn chờ đợi và giữ cho lần đầu tiên hoàn hảo của họ. Cô đang bị choáng, rồi có đám người nào đó truy đuổi họ ráo riết và rất có thể sẽ thủ tiêu họ luôn, ngay cả Sole Pleasure nữa. Thật là một sự xao lãng đáng kể.

Thận trọng, cô ngồi dậy, cố gắng cẩn thận giữ đầu cô càng ổn định thư giãn càng tốt. Viên thuốc đã có tác dụng, sự đau đớn vẫn còn đó, nhưng nó không còn đau nhói bén nhọn như ban đầu. Cô thở ra, di chuyển sao cho thật thoải mái rồi thư giãn khi thấy căn phòng không còn lộn nhào nữa.

Nhanh chóng, anh bước đến bên cô, tay anh chạm vào cánh tay cô. “Em đã ổn chưa? Nên nghỉ ngơi nhiều vào, mới mau khỏe được.”

“Em sẽ đi tắm, rồi thay quần áo. Nếu có chuyện gì đi nữa, em vẫn muốn mình đứng vững trên đôi chân với ăn mặc chỉnh tề vào lúc đó.” Trời ạ, anh to lớn, và đầy hấp dẫn khêu gợi đứng trước mặt cô. Cô lại phải hít thở sâu, cố gắng chống lại cảm giác muốn ẩn mình vào anh, để tìm hiểu nơi nào vừa vụn nát trên vai anh để cô tựa đầu vào bởi vì giờ đây họ đều đã đứng dậy.

Cơ thể anh quá đẹp và cường tráng, vai anh rộng và mạnh mẽ biết bao, cánh tay và chân anh đầy cơ bắp. Cô thật là ngu ngốc khi lẩn tránh anh cả nhiều tuần như vậy, khi cô có thể làm quen để tìm hiểu về anh. Lặng lẽ, cô nuối tiếc những ngày phí phạm trôi qua vô nghĩa. Cô đã phải nhận ra sớm tại sao cô lại phản ứng với anh hơi quá như vậy, tại sao cô lại cảm thấy hoảng sợ.

Đây là người đàn ông có thể dành cả đời còn lại để sống cùng. Không biết công việc sẽ đưa cô đến những nơi đâu, ngọn núi Wyoming sẽ luôn là nhà cô và Alex MacNeil có thể sẽ thay đổi điều đó. Bây giờ nhà cô là bất cứ nơi đâu với anh, một đặc vụ FBI có thể sẽ phải thi hành nhiệm vụ ở bất cứ đâu. Mặc dù cuộc đời cô đáng ra phải dành hết cho việc huấn luyện và chăm sóc ngựa, anh có thể sẽ phải chuyển đến thành phố, nơi cô khó có thể tìm một việc huấn luyện ngựa. Cô chưa bao giờ gặp một người để rồi người đó trở thành quan trọng với cô nhất, hơn cả những con ngựa của cô. Nhưng cô đã gặp anh, và điều đó là không thể chối cãi.

Anh là của cô. Và cô cũng thuộc về anh. Cô biết điều đó với cả con người cô, như thể cô chỉ có thể rung động trước anh mà thôi.

Nhưng nguy hiểm đang chực chờ xung quanh họ, và cô phải dè chừng.

Anh vẫn quan sát cô với đôi mắt hẹp, cách anh làm khi đang tập trung dữ dội. Anh không thả cô ra, mà vẫn kéo cô lại gần, vòng tay qua eo cô nhỏ nhắn. “Quên hết những gì em đang nghĩ đi, em không cần phải làm gì cả ngoại trừ việc ở yên đây.”

Sự gần gũi với anh thật quá hấp dẫn. Maris tựa đầu vào ngực anh, cọ má vào sự lởm chởm của đám lông ngực anh với một cảm giác nhẹ nhàng đau đớn đầy kích thích. “Em không để anh làm việc đó một mình đâu.” Nắm vú anh ngay kia, chỉ cách cô có vài phân, rồi lưỡi cô đánh qua, lướt nhẹ trên cái vòng nhỏ màu nâu phẳng lì.

Anh rung mình, đôi tay anh ghì chặt lấy cô. Nhưng ánh nhìn anh khắc nghiệt và quyết đoán khi anh nâng cằm cô lên, “Đó là việc của anh.” Anh nói với tông giọng yên lặng, nhưng quyết không đổi ý mà cô đã nghe trước đây rồi. “Em chỉ là một người thường, không được huấn luyện, nên em sẽ bị thương đó. Cách tốt nhất mà em có thể giúp anh là tránh xa chuyện này ra.”

Cô cười với vẻ thích thú hài hước. “Nếu anh biết em rõ hơn, anh sẽ không nói thế đâu.” Bản tính cô là luôn lo lắng, quan tâm và bảo vệ cho người cô yêu thương, và ý nghĩ để anh đối mặt với nguy hiểm một mình làm cho máu cô như đông cứng trong sợ hãi. Không may, định mệnh lại xui khiến cô yêu một người đàn ông mà nghề nghiệp luôn bắt anh phải đứng giữa lằn ranh phạm pháp và những gì anh đã thề sẽ bảo vệ.

Cô không thể yêu cầu anh bỏ việc nhiều hơn việc gia đình cô khuyên cô bỏ việc thuần hóa những con ngựa chứng. Anh là chính anh, và yêu anh không có nghĩa là phải cố thay đổi anh.

Cô nói thẳng với anh. “Em vẫn đi tắm và thay đồ đây. Em không muốn ai thấy em trong bộ dạng này cả, với quần lót và một cái áo thun.” Cô ngừng lại. “Ngoại trừ anh thôi!”

Anh hít vào thật sâu, mũi anh phập phồng và cô thấy tay anh vươn ra như muốn ôm lấy cô. Bởi vì thời gian càng ngày càng ít đi, nên cô lùi khỏi anh, cố gắng không nghĩ đến sự hấp dẫn của anh và nhặt quần áo cô lên. Ngay khi cô đến cửa nhà tắm thì một ý nghĩ chợt xuất hiện trong cô, rồi cô dừng lại, ngoái nhìn anh. Anh có hoạt động một mình không? Mặc dù Zane và Chance chẳng bao giờ nói về các nhiệm vụ của họ, họ vẫn có thảo luận một số kỹ thuật sau một khóa huấn luyện nào đó và cô có thể hiểu được hết. Thật lạ lùng khi một đặc vụ FBI làm việc mà không có gì yểm trợ.

“Người hỗ trợ anh chắc sẽ ở gần đây.” Cô hỏi “Em nói đúng không?”

Lông mày anh nhướng lên trong vẻ ngạc nhiên thích thú, rồi anh cười. “Ồ bãi đỗ xe ấy. Anh ấy vào vị trí một giờ hay lâu hơn sau khi chúng ta đến đây. Không có ai gây bất ngờ cho chúng ta được đâu.”

Nếu đồng đội anh không trông coi bên ngoài, Maris nhận ra, MacNeil sẽ không bao giờ thả lỏng sự kiểm soát của anh trên giường với cô hay để anh bị xao nhãng bởi sự khao khát giữa họ. Và cô khá chắc chắn rằng anh không hề ngủ mà thức trong trường hợp bạn anh ra dấu cho anh.

“Anh ấy tên gì? Bề ngoài ra sao? Em cần phải biết để phân biệt anh ta với những kẻ xấu khác.”

“Dean Pearsall. Cao gần 6 feet (gần 1m8), gầy gầy, mắt và tóc đen, rẽ ngôi lệch. Anh ấy đến từ Maine. Em không thể lầm lẫn với giọng anh ấy đâu.”

“Ngoài ấy lạnh lắm.” Cô nói “anh ấy chắc phải lạnh cóng rồi.”

“Như anh nói, anh ấy từ Maine đến. Chẳng có gì lạ lắm với anh đâu. Anh ấy có mang theo một bình cà phê, và để xe hoạt động đủ để hơi lạnh không vào trong xe, nên anh ấy có thể tỉnh táo và trông chừng được.”

“Liệu có ai nghi ngờ không? Khi không thấy sương giá trên xe hơi?”

“Chỉ những người biết xe ở ngoài đó bao lâu thôi, ” và đó không phải là một chi tiết nhiều người để ý đến. Anh nhặt quần jean lên rồi xô vào, không ngừng nhìn cơ khi anh cân nhắc có điều gì đó vừa nảy ra trong óc cô. “Sao em lại nghĩ thế?”

Cô trao anh một nụ cười ngọt-ngào-tan-bơ, nụ cười thừa hưởng từ mẹ cô. “Anh sẽ hiểu khi gặp gia đình em.” Rồi cô vào phòng tắm và đóng cửa lại.

Nụ cười cô nhạt đi khi cô còn lại một mình. Mặc dù cô biết cô không nên xen vào công việc đã được huấn luyện kỹ của anh và người bạn kia, cô vẫn day dứt sợ kế hoạch có thể trục trặc chỗ nào đó và mọi người có thể bị thương. Nó có thể xảy ra, cho dù mọi người có giỏi và cẩn thận đến đâu chẳng nữa. Chance đã bị thương vài lần rồi, và anh cố giấu đi để mẹ họ khỏi nhìn thấy, nhưng bằng cách nào đó Mary sẽ biết ngay anh bị thương, và Maris cũng vậy. Cô có thể cảm thấy điều đó tận sâu trong lòng, một nơi bí mật mà chỉ những người cô yêu mới được phép chạm vào. Cô gần như phát bệnh với nỗi sợ Zane gần như bị giết khi giải cứu Barrie khỏi đám khủng bố ở Lybia cho đến khi cô tận mắt thấy anh an toàn và cảm thấy sức mạnh như thép của anh không hề giảm bớt.

Nó đã xảy ra với Zane, và anh là người lập kế hoạch hoàn hảo nhất trong các nhiệm vụ. Thực tế thì, anh có thể dự đoán chính xác những gì không ổn và đó là một trong những thứ khiến anh là bậc thầy trong công việc. Sẽ luôn có một lá bài xấu trên bàn chơi, và cô vẫn phải chuẩn bị dù nó được chơi như thế nào.

Lợi thế của cô là cô đã được huấn luyện kỹ cho kỹ năng tự phòng ngự, là một điều rất tốt, và biết nhiều về các kỹ năng chiến đấu hơn bất cứ ai có thể dự đoán được. Mặt khác, súng lục của cô để lại ngôi nhà trong khu trại rồi, nên giờ cô chỉ có tay không, trừ khi cô có thể bảo MacNeil cho cô một vũ khí. Nghĩ đến thái độ cương quyết của anh, cô nghĩ chắc cô không có cơ hội đó đâu. Cô vẫn còn bị choáng và mặc dù cơn đau đầu của cô giảm nhiều và cô đã thấy khá hơn, cô vẫn không biết chắc được cô có thể phản ứng tốt khi tình huống bắt buộc cô phải di chuyển mau lẹ. Sự thật là trí nhớ cô vẫn chưa quay trở lại khiến cô rất lo lắng, vết thương chắc trầm trọng hơn cô nghĩ trước đây, mặc dù những triệu chứng đã giảm bớt.

Ai đã đánh cô? Tại sao có ai đó lại muốn giết Sole Pleasure? Chết tiệt thật, phải chi cô có thể nhớ được.

Cô quần khăn tắm quanh đầu để tránh ướt tóc và đứng dưới làn nước ấm dịu dàng, nồng thắm, để lướt qua óc những gì cô nhớ được, như thể cô có thể bắt cái đầu bị tím của cô có thể nhả ra bí mật của nó. Mọi thứ vẫn bình thường khi cô quay về khu chuồng ngựa sau bữa trưa. Có lẽ lúc trời xẩm tối, cỡ 6 giờ hoặc 6 giờ 30, khi cô hốt hoảng chạy đến bên MacNeil. Lúc nào đó trong khoảng 5 tiếng đồng hồ có lẽ cô đã biết tại sao Sole Pleasure gặp nguy hiểm và làm kẻ nào đó định giết nó giết mình hay đe dọa kẻ nào đó khiến cho cô lãnh ngay một cú đánh vào đầu.

Thật không có lý chút nào, nhưng nhà Stonicher phải đứng sau âm mưu làm hại con ngựa giống này, bởi vì họ là người duy nhất được lợi từ cái chết của nó. Bởi vì họ có thể kiếm được nhiều tiền hơn nhờ việc gây giống nó, điều có nghĩa duy nhất cho việc này có lẽ do Pleasure đã có vấn đề gì đó và làm họ không thể thực hiện việc gây giống được.

Đó không thể do thắc mắc về sức khỏe được, Maris đã lớn lên với loài ngựa xung quanh, yêu thương chúng với niềm say mê và cống hiến hết mình cuộc sống của cô, và cô biết rất rõ từng chi tiết về tình trạng sức khỏe của những con ngựa. Sole Pleasure đang trong tình trạng thể lực cực kì tốt, một con ngựa khỏe mạnh và chạy nhanh lạ kì lúc nào cũng tràn đầy năng lượng và tinh thần dẻo dai. Nó là một vận động viên to lớn, tính tình vui vẻ, lúc nào cũng thích thú việc chạy nhảy với một tình yêu không giấu giếm, đôi khi rất ranh mãnh nhưng tật xấu cũng không đáng kể lắm. Cô yêu tất cả những con ngựa của cô, như Pleasure là con đặc biệt, có ý nghĩa nhất đối với cô. Thật vô lý hết sức khi có ai đó muốn giết nó, hủy hoại trái tim to lớn với bản tính thuần hậu và khả năng về thể lực vô song kia mãi mãi.

Lý do duy nhất cô có thể nghĩ ra làm cản trở việc gây giống, cái có hợp lý cho những tên kia để lấy tiền bảo hiểm hơn là thu lợi từ việc gây giống nó, là kiểm tra sức khỏe sinh sản cho thấy nó bị vô sinh.

Nếu đó chính là lý do đó, nhà Stonicher có thể thiến nó rồi cho nó đưa ngay khi nó còn khỏe mạnh, nhưng chỉ một vết thương bất ngờ xảy ra cũng có thể làm sự nghiệp đua tan tành chỉ với một nhịp tim đập. Trước đây, con ngựa non Ruffian đang trên đường đến với chiến thắng, khi bỏ xa con ngựa cái đối thủ trên đường đua đặc biệt, thì một bước chạy vụng về làm khuỷu chân, và nó bị loại. Theo cuộc đua ngựa rủi ro để thắng cược hay nhận tiền bảo hiểm, nếu Sole Pleasure không thể sinh sản, nhà Stonicher sẽ chọn phương án chắc chắn và thuê người nào đó giết nó.

Cô vẫn không muốn nghĩ đến họ. Joan và Ronald Stonicher luôn cư xử đứng đắn với cô, mặc dù họ không phải kiểu người có thể thân với cô được. Họ là những người Kentucky máu lạnh, trải đời sớm, nhưng Ronald đặc biệt chỉ liên quan đến việc đua ngựa thôi mặc dù anh ta được thừa kế nông trại. Trong khi đó, Joan biết rõ về ngựa và điều khiển chúng giỏi hơn chồng, cô ta là một người sống không tình cảm cho lắm, sẽ đặt những lợi ích xã hội của cô lên trên những lợi ích từ khu nông trại mang lại. Câu hỏi là, liệu họ có cố tình muốn giết nhà vô địch thuần chủng vì tiền bảo hiểm hay không?

Không ai có thể nhận số tiền bảo hiểm ấy được, nên đó phải là họ.

Tuy nhiên, họ sẽ không tự mình làm việc này đâu. Maris không thể tưởng tượng ai trong số bọn họ có thể thật sự làm việc này. Họ sẽ thuê ai đó, nhưng ai mới được nhỉ? Có thể là người nào đó mà cô thấy hằng ngày, người làm việc gần những con ngựa mà không gây sự chú ý. Có thể là một người làm việc chính thức, nhưng cô không thấy ai làm việc dài hạn cả. Vài trăm nghìn đô có sức hấp dẫn rất lớn đối với những kẻ không quan tâm đến phương cách thế nào để kiếm được chừng ấy tiền.

Cô khóa vòi sen rồi bước ra, với vấn đề quay mòng mòng quanh đầu. Ngay khi mặc quần áo vào, một ý nghĩ bỗng rõ nét trong cô: MacNeil biết ai là kẻ mưu sát.

Cô mở cửa, xem tông sầm vào anh. Anh đang đứng dựa vào cái bàn trong chỗ thay đồ, tay anh bắt chéo và chân duỗi thoải mái, kiên nhẫn chờ đến lúc cô trở nên lão đảo và cần anh cấp thiết. Anh cũng đã mặc quần áo vào, và mặc dù anh nhìn khêu gợi-không-thể-tưởng-tượng nổi trong chiếc quần jean, áo sơ mi và ủng, cô vẫn thấy tiếc khi không được chiêm ngưỡng anh trong cái quần lót xám ôm sát ấy.

Maris chọc một ngón tay vào ngực anh. “Anh biết hần là ai phải không?” “Thứ gì đó kiểu vậy, nhưng không được may mắn như thế. Buổi sáng hôm sau khi xác một con ngựa được tìm thấy, một đứa trẻ cũng mất tích. Đó là ở Conecticut. Một tuần sau xác cậu bé được phát hiện ở Pennsylvania.

Cô nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt cô thắm màu, ảm đạm. Nhà Stonicher chắc đang theo đuổi số tiền đó, nhưng họ đã dính dáng với kẻ thực sự tồi tệ. Những sự hối tiếc của cô với nhà Stonicher đã bay biến hết.

Gương mặt MacNeil nặng nề như đeo đá. “Anh sẽ không nóng vội mà làm hỏng mọi việc đâu. Dù gì đi nữa, anh cũng sẽ bắt cái đám khốn kiếp này. Em có hiểu không?”

Cô hiểu. Một trăm phần trăm luôn. Chỉ còn có mỗi một việc phải làm. “Anh từ chối thỏa hiệp trong trường hợp này, và em sẽ không để Pleasure bị tổn hại đâu. Điều này có nghĩa là anh phải dùng em làm mồi nhử đấy.”

6. Chương 6

“Không là không.” Từ ngữ anh nói ra với vẻ quả quyết không thay đổi. “Không bao giờ có chuyện đó đâu.”

“Anh phải làm.”

Anh nhìn xuống cô nửa thích thú nửa giận dữ: “Em yêu, em làm chủ lâu quá rồi, đến mức em quên mất làm sao để nhận lệnh. Anh xử lý việc này, không phải em, và em tốt hơn là nghe lời anh, hoặc là em sẽ thấy mình bị trói tay lại, và đôi móng ngọt ngào của em dính trong một cái tủ nào đấy cho đến khi việc này qua đi.”

Maris nháy đôi mắt với hàng mi dài: “Anh nghĩ móng em tuyệt hả?”

“Quá đến nỗi anh không thể chờ được ném nó.” Ý tưởng đó xuất hiện trong tâm trí anh, và cô có thể thấy ngay qua đôi mắt thắm dần vì ham muốn kia. Cô đã trải qua cảm giác và biểu hiện như thế rồi. Sau đó anh nhún vai, bỏ qua chủ đề đó rồi cười toe với cô: “Nhưng mặc dù vị của em tuyệt vời hay cái nháy mắt của em nhanh đến thế nào đi nữa cũng không thể làm anh thay đổi ý định đâu.”

Cô khoanh tay và đưa ra lý lẽ-không-dễ-gì-bác-bỏ được. “Em không nhớ những gì em thấy được hay ai đã tấn công em. Đó có thể là một trong những người nhà Stonicher, hoặc có thể là bất cứ ai mà họ đã thuê. Nhưng họ không biết em không thể nhớ được gì hay về anh cả, nên họ sẽ nghĩ em là mối đe dọa to lớn nhất đối với họ.”

“Đó chính là lý do tại sao em nên tránh chuyện này. Nếu một trong những người nhà Stonicher có súng, anh không thể đoán được hấn ta, hay chị ta định sẽ làm gì. Gặp những kẻ ám sát chuyên nghiệp mỗi ngày, còn hơn là một kẻ nghiệp dư, có thể trở nên hoảng loạn rồi sẽ làm gì đó ngu ngốc, giống như bản em ngay trước mặt quá nhiều người.”

“Không nên dính dáng đến những người có thể quá hoảng sợ mà phạm tội.” Cô nói, ngọt ngào châm chọc rồi anh ném cho cô một cái nhìn hết sức tiêu biểu kiểu đôi mắt lúc thu hẹp lại. Cô tiếp tục tranh luận: “Họ sẽ ngạc nhiên khi biết em không gọi cảnh sát đến bắt họ. Ngay khi họ biết được em bị thương trầm trọng hơn họ tưởng lúc đầu và bất tỉnh ở đâu đó, hay em nhận ra không có chứng cứ gì để báo cảnh sát, nên em sẽ không có lý do gì để bào chữa cho việc giết một con ngựa vô giá. Cách gì đi nữa thì họ vẫn muốn em. Em chính là một kẻ khờ khạo hoàn hảo cho kế hoạch của họ. Họ có thể giết Sole Pleasure, làm cho chuyện giống như em làm việc đó, rồi sau đó giết em luôn. Mọi thứ gọn gàng sạch sẽ, và ai biết được, có thể tiền bảo hiểm sẽ được nhân lên gấp đôi, chảy vào túi của mọi người. Không thứ gì thúc đẩy họ thực hiện kế hoạch này nhanh hơn việc tìm kiếm em đâu.”

“Chết tiệt. Không”. Anh lắc đầu bức tức. Anh không thể tin được cái cách em suy diễn nữa. Chắc em đọc tiểu thuyết hay kịch nghệ gì đó nhiều quá rồi.”

Cô nhìn chăm chăm anh, vẻ tức giận tràn đầy. Lý do cô đưa ra hết sức có lý, và anh biết điều đó. Nhưng nó không có nghĩa anh thích nó. Nó cũng sẽ chẳng nghĩa lý gì để anh đồng ý, anh hiểu vấn đề rất nhanh và cô thêm vào danh sách tính cách anh. Và cứng đầu nữa chứ. Có trời mới biết sao cô lại quên tính cứng đầu chứ.

“Em yêu này...” Anh vòng tay qua vai cô, một cảm giác hơi nhói lên, lạ lẫm khi anh cảm nhận được vai cô mỏng manh đến thế nào. Anh cố nghĩ ra thứ gì đó để thuyết phục cô để việc này cho anh và Dean lo. Đó là công việc của họ, và họ được đào tạo để xử lý nó. Cô mà dính vào thì sẽ làm anh điên mất. Chúa ơi, cô cứ nghĩ chắc cô cao đến 7 feet (2m1) với thân kinh thép hay sao ấy, nhưng anh biết rõ đầu cô hiện giờ thế nào với cách cô thận trọng di chuyển như thế. Cô không phải kiểu yếu ớt thông thường, mặc dù thân hình cô khá nhỏ nhắn. Anh có thấy cách cô điều khiển khéo léo những con ngựa chứng mà hầu như nhiều người đàn ông cũng gặp khó khăn nữa, nên anh biết cô rất mạnh mẽ. Cô còn rất dũng cảm nữa, khiến anh sợ thân kinh anh liệu có chịu nổi sự lo lắng này không nữa.

“Nhìn vấn đề như thế này nhé.” Cô nói. “Khi họ không biết được Pleasure đang ở đâu, thì em vẫn còn được an toàn. Họ cần em để đến được chỗ Pleasure.”

Anh không tranh cãi, không cố thuyết phục cô. Anh đơn giản chỉ lắc đầu và nói: “Không.”

Cô gõ đánh cốc vào trán anh một phát, một cái nhìn thách thức hiện lên trên mặt cô.

Anh lùi lại một chút, hấp háy mắt trong ngạc nhiên. “Em đang làm gì đấy?”

“Xem liệu đầu anh làm bằng gỗ hay gì đấy.” Cô vặn lại anh, sự bức tức lan tràn. “Anh đang để tình cảm xen vào công việc đấy. Em chính là lợi thế tốt nhất. Sử dụng em đi.”

Mac đứng im. Anh có thể không chịu nổi kẻ hiếu chiến nhỏ bé này có thể nâng anh lên ngang đầu rồi ném anh thẳng qua cửa sổ. Anh để cảm xúc chen vào công việc ư? Đó là điều cuối cùng anh có thể tưởng tượng ra người nào đó có thể nói với anh. Điều làm anh trở nên xuất sắc với công việc này là việc anh có thể tách riêng tình cảm và hành động của bản thân. Anh luôn là người giữ tâm trí luôn điềm tĩnh mặc cho tình huống diễn ra thế nào đi nữa. Anh sẽ có thể bị vài cơn mất ngủ sau đó, có thể bị trúng đạn, nhưng khi khó khăn và nhiệm vụ đến, anh đích thực là người đàn ông băng giá.

Anh không để cảm xúc với cô chen vào công việc, nó thật không hợp lý. Ồ vâng, anh có thấy sự nóng bỏng của cô ngay từ lần đầu anh gặp cô. Có xúc cảm diễn ra giữa hai người bọn họ. Với cô, nó ảnh hưởng trầm trọng hơn nhiều. Và anh thích cô, anh biết được nhiều về cô từ khi cô thổ lộ với anh đêm hôm trước. Cô là người có suy nghĩ nhạy bén, có khiếu hài hước, và cô quá gan góc so với tưởng tượng của anh. Cô cũng hưởng ứng lại những sự gần gũi từ anh, với cơ thể cô tan chảy vào anh với một niềm hạnh phúc tuyệt đối đi thẳng xuống bên dưới anh còn hơn là một vài giọt rượu whiskey nữa.

Anh lo lắng. Chỉ có lý do cô còn bị chấn động mới ngăn anh khỏi chiếm lấy cô, lúc đang ở rất gần anh. Chưa nói tới việc họ còn bị theo đuổi bởi một kẻ giết người, và anh đã để lại dấu vết rất khó tìm cho kẻ nào muốn đuổi theo họ. Anh không nên coi thường tối qua. Nhưng thực tế là anh đã muốn cô gần bên anh đến nỗi, anh đã cởi hết mọi thứ ngoại trừ chiếc quần lót, rồi nằm bên cô. Dean sẽ cảnh báo anh khi có ai đó xuất hiện; nếu Mac tính toán đúng, có lẽ còn ít nhất vài giờ nữa thì mọi chuyện sẽ bắt đầu, nhưng chỉ khi anh ăn mặc chỉnh tề và sẵn sàng khi mọi thứ xảy đến. Thay vào đó, anh lại nằm trên cô thế này, giữa hai chân và chỉ có hai lớp vải cotton mỏng ơi là mỏng ngăn cách anh với cô. Chắc cỡ 5 giây là cùng, thì anh sẽ cởi phẳng chúng ra, trượt vào trong cô rồi quên hết tất cả mọi thứ khác.

Nhưng chẳng có gì trong số đó là cảm xúc cả. Nó là cảm giác thích thú thôi, chỉ là một cảm giác khao khát mạnh mẽ. Vậy mà cô lại có cái ý tưởng điên rồ đó, chỉ sau vài giờ ở bên anh, và ngủ hầu hết thời gian. Rồi cô còn nghĩ đến chuyện đám cưới nữa chứ. Chỉ bởi vì cô cảm nhận theo một kiểu mà anh không giống như vậy, và anh chắc như quỷ là anh sẽ không đắm đầu vào chuyện gì giống như hôn nhân đâu, mặc cho bao khó khăn anh phải đối đầu bất cứ khi nào có cô xung quanh.

Ý tưởng sử dụng cô làm mồi nhử làm đầu anh nhức ong ong lên, nhưng đó không phải là tình cảm, là lý do hợp lẽ thường tình mà thôi.

“Em đang bị chấn động,” Cuối cùng anh nói. “Em di chuyển chậm như sên ấy, và em cũng chẳng phải di chuyển đi đâu đâu. Em là chướng ngại hơn là giúp đỡ đấy, vì anh sẽ phải trông chừng em, ngay cả bản thân anh nữa.”

“Vậy đưa em vũ khí đi,” cô trả lời, giọng cô bình tĩnh đến nỗi anh tưởng mình nghe nhầm.

“Vũ khí hả?” anh nhắc lại ngờ vực.“Chúa tôi, em nghĩ anh sẽ đưa em vũ khí hả?”

Cô quay ngoắt đi khỏi cái nín của anh, và anh thần thờ vì đột ngột mất đi sự gần gũi. Cả đôi mắt cô không sâu thẳm nữa, chúng trở nên lạnh lẽo và vô hồn, rồi sự nhận thức cái anh vừa thấy làm anh ngạc nhiên choáng váng.

“Em có thể sử dụng súng tốt như anh, thậm chí còn hơn.”

Cô không hề phóng đại. Anh đã trông thấy cái nhìn đó ở những tay bắn tỉa, và trong đôi mắt một số đồng nghiệp anh đã từng ở đó, sử dụng súng hết sức thành thạo và không ngần ngại sử dụng vũ khí lần nữa. Anh cũng thấy điều đó trong chính đôi mắt mình và anh hiểu một số phụ nữ tránh khỏi anh, sợ hãi cảm giác nguy hiểm toát ra từ anh.

Maris không ngại ngần gì cả. Cô trông yếu ớt và mỏng manh, nhưng cốt lõi cô cứng rắn như sắt thép.

Anh có thể sử dụng cô. Ý nghĩ đó vụt qua trong óc, và anh không thể lờ nó đi được. Các luật lệ cho rằng các dân thường chỉ nên dính dáng vào các kiểu này nếu không thể tránh được. Cô nói đúng, cô là con mồi tốt nhất, và anh quả là thằng ngu mới không sử dụng cô. Việc bắt buộc này làm anh nhói đau, nhưng anh phải để cảm xúc qua một bên và tập trung vào công việc.

Mẹ kiếp, anh chửi thầm trong ngạc nhiên, anh đã để cảm xúc của anh lấn át tâm trí. Thật là không tốt chút nào, và anh phải dừng kiểu ngu ngốc này lại ngay mới được.

“Được rồi,” anh nói ngay lập tức, ngó quanh để tìm áo khoác. Anh mặc vào rồi khoác áo vào cho cô. “Thời gian còn rất ít, nên chúng ta phải nhanh lên. Đầu tiên, chúng ta sẽ đến chỗ con ngựa, đưa nó ra khỏi toa xe rồi giấu nó ở đâu đó, sau đó sẽ để xe ở nơi nào đó bọn chúng có thể thấy được là không có con ngựa bên trong. Rồi chúng ta quay trở lại đây. Em sẽ lái xe tải, còn anh sẽ nấp phía sau xe hay dưới một tấm bạt nào đó.” Anh bật đèn phòng tắm lên rồi dắt cô đến chỗ cửa. “Ta để Dean chỗ toa xe, anh ấy sẽ ra hiệu cho chúng ta. Em sẽ rời đi lối chúng vừa đến, cho chúng thấy dấu vết của chúng ta để chúng đuổi theo.”

Họ đến chỗ cánh cửa. MacNeil tắt đèn rồi lấy ra một cái đài nhỏ từ trong túi, bấm nó. “Mọi thứ ổn chứ?”. Anh hỏi. “Chúng tôi ra đây.”

“Hả?” Bạn anh giật mình. “Ừh. Mọi thứ ổn. Chuyện gì đây?”

“Nói trước cho anh biết thôi.”

Anh thả cái đài vào lại trong túi rồi mở xích cửa. Anh dừng lại một chút, hỏi cô: “Có chắc chắn em muốn đi không? Nếu đầu em đau hơn nữa thì nói anh biết ngay, trước khi nó trở nên tệ hơn.”

“Em làm được mà.” Giọng cô điềm tĩnh, chắc chắn y như thật và anh gật đầu với cô.

“Rồi, đi thôi.” Anh mở cửa, và ngay lập tức hơi lạnh thốc vào mặt cô. Cô co người lại mặc dù đang mặc một cái áo khoác dày. Đài khí tượng đã dự báo một đợt gió lạnh sẽ đến, cô nhớ lại. Cô đã xem bản tin tức và thời tiết vào buổi trưa ngày hôm qua; có lẽ vậy mà cô đã mang theo cái áo khoác dày thay vào cái băng vải bông có pha sợi flannel mà cô mặc hồi sáng hôm qua. Cô mừng là mình đã thay áo khoác, bởi vì thời tiết giờ chắc phải cỡ 20 độ. (ở đây là độ F với 20 độ F = -6 độ C)

Cô nhìn xung quanh ngay khi rời khỏi hơi ẩm tỏa ra từ phòng khách sạn. Văn phòng tiếp tân và con đường nằm ngay phía bên phải cô. MacNeil nắm lấy cánh tay cô rồi kéo cô về phía phải, ấn cô vào phía sau một chiếc xe đón rước của khách sạn hoạt động khuya khoắt, giờ đây đã bị bao phủ bởi một màn sương giá. “Chờ một chút.” Anh nói, để cô núp sau chiếc xe to lớn rồi đi vòng sang phía chỗ tài xế. Anh mở cửa rồi nhẹ nhàng luồn vào. Cô nghe tiếng xoay chìa khóa, rồi động cơ khởi động trong một âm thanh khê. Cô để ý thấy đèn xe bên trong cũng không sáng lên, cho thấy anh đã chuẩn bị đèn chi tiết nhỏ đó trước rồi.

Ánh đèn bên trong! Ngay khi anh đóng cánh cửa xe với một tiếng lách cách nhẹ khê khàng, ánh đèn neon trong khách sạn bỗng nhiên bật sáng chiếu ngang qua đôi gò má cao của anh, và cánh cửa tâm trí cô bật mở.

Cô nhớ cách khuôn mặt anh trông thế nào ngay khi anh ngồi vào sau tay lái, vẽ quả quyết trên nét mặt anh càng nổi bật qua ánh sáng đầy xanh nhạt chiếu qua.

Cô bồi hồi nghĩ lại nét liêu lĩnh ở anh mà cô phải hết sức tránh né. Cô sợ anh thấy cô yếu đuối như thế nào, cô dễ bị tổn thương mạnh mẽ ra sao, rằng cô mỏng manh dễ vỡ bất cứ lúc nào. Anh chẳng nói nhiều, chỉ

lái xe trong im lặng, nhưng trong nỗi nhức nhối âm ỉ, cô vẫn thấy được sự hấp dẫn giữa hai người như một dòng điện đang cháy rực. Nếu cô có biểu hiện bị tổn thương bất cứ lúc nào, cô nghĩ, anh sẽ ở đó vì cô.

Đó là do tại sao anh lại đến với cô, không phải vì anh lo lắng cho Sole Pleasure.

Ý nghĩ của cô bị ngắt quãng bởi cú đánh mà cô bị trên đầu. Cô đã quá sợ hãi cho sự an toàn của Sole Pleasure, cố nghĩ ra cách tốt nhất để bảo vệ nó, và cô không chắc là mình có thể tin tưởng MacNeil hay không. Cô đã mạo hiểm một cú rất lớn khi nhờ anh giúp đỡ, anh làm điều đó mà không thắc mắc hay hỏi han gì, nhưng sau đó cô đã bị mất cân bằng bởi cơn chấn động và sức hấp dẫn nhục dục mạnh mẽ mà cũng hết sức lạ lẫm ở cô để suy nghĩ cho thấu đáo.

Cô đã bị tổn thương y như cô đã dự đoán, ngay bên dưới anh trên giường. Và anh chẳng làm việc gì tệ hại cả, ngoại trừ làm cô phải lòng anh.

“Đi nào.” Anh nói nhẹ nhàng, không nhìn đến cô. Thực sự thì, anh nhìn mọi thứ ngoại trừ cô, anh nhìn quanh, đôi mắt không ngừng nghĩ để ý mọi chi tiết xung quanh họ.

Trời buổi tinh mơ vẫn còn tối và lơ mờ, lạnh đến nỗi hơi thở họ đọng thành những tinh thể băng. Không có ngôi sao nào lấp lánh nào trên đầu cả, và cô biết lý do khi một vài bông tuyết rơi lả tả, đậu xuống mặt đất. Hơi lạnh thoáng thổi qua quần jean cô, làm đóng băng đôi chân tức thì.

Anh dẫn cô tiến đến một chiếc Oldsmobile (một hiệu xe hơi lâu đời, thuộc tập đoàn General Motors) màu nâu, khó miêu tả đang đậu trong bãi đỗ xe giữa một bụi cây lùm xùm, một khu sân có cây thuộc khách sạn và một trạm xe hiệu Volvo. Cô bước chậm rãi, cẩn trọng, và đầu cô vẫn bình ổn.

Anh mở cửa sau chiếc xe hơi bốn cửa rồi để cô vào trong, xong anh ngồi vào phía trước, ngay bên cạnh bạn anh. Dean Pearsall y hệt như MacNeil đã miêu tả, ốm và gầy gầy, gần như bối rối. “Cái quái gì đang diễn ra thế?”

Ngắn gọn, MacNeil phác thảo kế hoạch. Đầu Pearsall quay qua, nhìn Maris, đang ngồi ở ghế sau, vẻ nghi ngờ hiện lên qua thái độ.

“Tôi có thể làm được mà.” Cô nói, không để anh ta có thời gian để nêu lên nỗi nghi ngờ.

“Chúng ta phải nhanh lên,” MacNeil nói. “Anh đã chuẩn bị dụng cụ quay video chưa?”

“Rồi.” Pearsall trả lời. “Có lẽ thế. Cho dù chúng ta định cắt ngắn nó đi.”

“Thôi, không tốn thời gian nữa.” MacNeil mở hộp găng tay, lấy ra cái hộp găng tay có đựng một khẩu súng ngắn. Anh lấy nó ra, kiểm tra nó rồi để nó vào hộp lại trước khi đưa cho Maris. “Nó là một khẩu súng lục A38, 5 phát một lần, và có một cái vòng quanh cò súng.”

Cô gạt đầu rồi tự mình kiểm tra súng. Một nụ cười nhẹ làm mềm đi nếp nhăn trên khóe môi anh khi anh nhìn cô, cũng không thể dùng từ nào hơn để diễn tả sự sẵn sàng của cô.

“Có một cái áo chống đạn trên ghế ngay chỗ em. Nó hơi to chút nhưng em cứ mặc vào đi.” Anh hướng dẫn.

“Đó là áo của anh mà.” Pearsall nói

“Ừ, nhưng cô ấy phải mặc nó thôi.”

Maris nhặt khẩu súng lên, bỏ vào túi rồi lấy cái áo. “Em sẽ mặc vào khi ở trong xe tải.” Cô nói khi mở cửa và êm ru trượt ra khỏi xe. “Chúng ta phải nhanh lên.”

Những bông tuyết vẫn đều đặn rơi xuống, nhìn âm ỉ trong không gian tĩnh lặng. Những bước chân họ lạo xạo trên lớp sỏi khi họ băng qua bãi giữ xe để đến chỗ xe tải. Người tài xế đã lau sạch nửa phía dưới kính chắn gió, để anh ta có thể thấy rõ đường đi hơn.

Anh không bật đèn trước lên cho đến khi họ đã ra đến đường và anh có thể thấy được không có gì trong tầm nhìn, ngoại trừ chiếc Oldsmobile được kéo đi phía sau họ. Sau đó anh nhấn một cái nút, và ánh sáng xanh mờ một lần nữa lại phủ lên khuôn mặt anh như lúc này.

Maris cởi áo khoác ra và mặc áo chống đạn vào. Nó hơi nặng và quá to, đến nỗi phủ qua hông cô, nhưng cô chẳng tốn thời gian tranh cãi về việc mặc cái thứ công kênh này, bởi vì cô biết MacNeil sẽ không bao giờ thay đổi ý định.

“Em nhớ lúc ngồi trên xe với anh tối qua.” Cô nói

Anh nhìn cô. “Em nhớ lại rồi à?”

”Không phải tất cả. Em vẫn không thể nhớ ai phang vào đầu em, hay trộm Pleasure. Nhân tiện, anh có nghĩ là nên nói cho em biết không?”

Anh càu nhàu. “Anh chẳng biết ai đánh em. Đó có thể ít nhất là một trong ba người, có thể hơn.”

“Ronald và Joan là hai. Còn ai mà anh theo dõi khi ở trại Solomon Green nữa?”

“Bác sỹ thú y mới. Randy Yu.”

Maris im lặng. Cái tên đó làm cô ngạc nhiên, cô có lẽ nghĩ đến nhiều người khác hơn là tên của người bác sỹ thú y. Cô bị ấn tượng với khả năng của anh ta, và anh ta chẳng thể hiện gì ngoại trừ sự chăm sóc tận tâm cho những bệnh nhân bốn chân. Anh ta có một phần tư gốc Hoa, khoảng từ 35 đến 38 tuổi, và có một sức mạnh mà một người bác sỹ cần. Nếu anh ta là người cô cần phải chiến đấu, cô ngạc nhiên với ý tưởng phải tránh xa con người này không thôi lại lãnh thêm một cú vào đầu nữa thì lại toi. Tất nhiên, với bất cứ ai mà cô sắp phải đối đầu, hẳn sẽ không ngờ cô biết cách đánh đấm, mà còn chơi đau và bẩn hơn tưởng tượng nhiều.

“Có lý.” Cô nói, suy nghĩ về điều đó. “Một mũi tiêm nhanh chóng, Pleasure chết bởi bệnh tim chẳng hạn, giống như một cái chết tự nhiên. Gọn gàng hơn một viên đạn nhiều.”

“Nhưng em đã làm hỏng kế hoạch của chúng.” MacNeil nói, sự khắc nghiệt bên dưới giọng nói điềm tĩnh của anh. “Và giờ chúng sẽ dùng đến đạn đấy!. Cho cả con ngựa và em nữa.”

7. Chương 7

Sole Pleasure chẳng hài lòng chút nào. Nó không thích ở một mình, cũng chúa ghét khi bị nhốt trong một toa xe nhỏ quá lâu, rồi lại còn vừa đói vừa khát. MacNeil đã giấu toa xe sâu trong rừng, quá sâu đến nỗi khó ai hiểu làm cách nào mà anh thực hiện việc đó, và Pleasure cũng không thích môi trường lạ lẫm xung quanh tý nào. Nó là một con ngựa đã quen với không gian thoáng đãng, các gian chuồng được ngăn ra, tiếng động và con người nữa. Ngay khi vừa ra khỏi xe, họ đã nghe tiếng kêu giận dữ của nó và tiếng thỉnh thịch của bốn móng dậm xuống sàn xe.

“Nó sẽ tự làm đau chính nó mất!!” Maris vội vã chạy đến toa xe, di chuyển nhanh hơn quá mức đối với cơn đau mà đầu cô đang bị, nhưng nếu Pleasure tự làm gãy chân nó, thì sẽ không tốt tý nào. “Bình tĩnh, bình tĩnh nào.” Cô lên tiếng dỗ dành ngay khi lách qua cánh cửa sơn đen, tông giọng đặc biệt khi cô nói chuyện với các con ngựa của cô. Tiếng động hầu như dừng ngay lập tức, và cô có thể thấy đôi tai màu đen lớn vểnh lên, xoay xung quanh để kiểm tra giọng nói của cô.

“Chờ chút.” MacNeil đưa tay cản cô lại ngay khi cô bắt đầu mở cổng. “Anh sẽ đưa nó ra. Nó đang cau có lắm, và anh không muốn em bị vạ lây đâu. Đứng ngay kia và tiếp tục nói chuyện với nó đi.”

Cô ném cho anh một cái nhìn cau có khi tránh sang một bên. Thiệt tình, người đàn ông này làm như cô chưa bao giờ bị thương ấy. Bất cứ ai làm việc với ngựa đều phải chuẩn bị tâm lý là mình sẽ bị đá, bị cắn rồi bị thâm tím mình mấy nữa. Những thứ này cô đã trải qua hết từ khi còn là một đứa trẻ. Cho đến giờ, cô vẫn nhớ những lần bị thương của mình: Gãy cả hai tay, và xương đòn nữa. Cô cũng bị choáng trước đó nữa. Làm thế nào để xử lý một anh chàng có tính-bảo-vệ-quá-mức-cần-thiết nhĩ?, nhất là khi bạn đã cưới rồi ý???

Đó chính là cách mà mẹ cô làm với cha cô, cô nghĩ, cười toe toét. Bằng cách vẫn giữ vững lập trường của mình, từ từ phủ những vòng kiềm tỏa lên ông. Làm ông xao nhãng với tình dục, rồi chọn cuộc chiến của riêng mình và thỉnh thoảng để ông thắng thế một chút. Chưa phải lúc làm âm ỹ lên, bà sẽ lờ ông đi sau đó, khi tình hình đã tốt hơn.

MacNeil dẫn con ngựa ra khỏi toa xe với kỹ năng tuyệt vời; Pleasure sung sướng, hạnh phúc khi lại có bạn xung quanh, thoải mái vì không bị gò bó nữa. Nó thể hiện sự vui vẻ bằng cách nhún nhảy xung quanh và đùa giỡn, lúc lắc đầu với MacNeil rồi xử sự hết như những con ngựa bốn tuổi khác. Mọi thứ đã được lo liệu, Maris gượng cười, cố không nghĩ đến viễn cảnh kết thúc, hay lúc này đây, được trông thấy Sole Pleasure vẫn mạnh khỏe chạy nhảy chơi đùa. Nó bớt gây tiếng ồn đi khi quay qua cô, nó thấy cô rất dịu dàng, nhưng có gì đó hơi buồn. Nhưng những trò đùa giỡn bay giờ chẳng vui vẻ gì nữa.

Pleasure được dẫn đi xa khỏi toa xe, những móng chân của nó bước im lặng trên lá thông và những lớp lá khô khác đã mục nát phủ đầy trên nền đất. MacNeil buộc dây cương vào một cây con, rồi vuốt ve cái cổ bóng loáng. “Được rồi, giờ thì mày đã đi được rồi đó,” Anh nói với Maris: “Làm cho nó thoải mái trong khi anh di chuyển toa xe ra chỗ khác.”

Cô giữ lấy con ngựa, làm nó yên lòng bằng giọng nói và những cái vuốt ve. Nó vẫn đói và khát, nhưng nó đúng là một con ngựa rất tò mò, hứng thú với những gì mới lạ, làm nó bị xao nhãng khỏi những sự khó chịu của bản thân. Dean Pearsall dừng chiếc Oldsmobile phía xa, vẫn đèn xe hơi trước chiếu sáng một khoảnh nhỏ. MacNeil vào trong xe tải, lái nó khéo léo rồi quay lại, anh nhào ra khỏi cửa để mở và lùi xe, chỉnh cho thanh nối khớp với toa xe. Anh quả thật rất giỏi, vài người có thể mất nhiều thời gian hơn để toa xe gắn vào đúng vị trí, nhưng MacNeil làm việc đó thành công ngay từ lần đầu tiên. Khá là giỏi cho một đặc vụ FBI, Maris nghĩ. Bây giờ anh là một đặc vụ, nhưng rõ ràng trước đó anh đã có nhiều thời gian làm việc với ngựa rồi.

Tuyết rơi nặng hạt thêm nữa, ánh đèn bắt lấy từng bông tuyết đang rơi, đọng trên từng nhánh cây trợ trụ của những gốc cây to lớn. Cây thông giờ đây bắt đầu bị tuyết phủ lên. MacNeil điều khiển toa xe di chuyển xung quanh những cái cây, làm cho nó nằm đối diện với con đường hẹp, để bất cứ ai đi qua cũng thấy toa xe trống rỗng và chẳng có gì bên trong. Có một cửa sổ mặt bên toa xe cao và hẹp, nhưng đằng trước thì không.

Ngay khi toa xe đã ở vị trí chính xác, MacNeil tách chiếc xe tải ra khỏi toa xe rồi lái đi, Pearsall vào cuộc, anh bò vào phía dưới toa xe, gắn vào một máy quay camera, rất khó nhìn thấy từ bên ngoài, nhưng lại có thể thu được những góc quay bất cứ ai tiếp cận toa xe.

MacNeil quay sang Maris. “Trong khi Dean làm việc, em đưa Pleasure vào trong rừng lại nhé.” Anh kiểm tra chiếc kim dạ quang trên đồng hồ. “Chúng ta phải ra khỏi đây trong vòng 5 phút nữa, nhiều nhất là 10”

Toa xe có đựng những tấm phủ được dùng trước đây cho con ngựa cái đã được mang đến Solomon Green ngày hôm trước. Maris lấy cái màu tối nhất rồi phủ lên tấm lưng rộng của Pleasure. Nó thích điều đó, lúc lắc cái mông cơ bắp như đang nhảy điệu hootchie-cootchie (một điệu nhảy của Pháp), rồi làm những trò khác để biểu hiện tâm trạng hài lòng của nó. Cô cười với một âm thanh nhẹ nhàng và hết sức đáng yêu, rồi đến ôm cổ nó. Nó hất tóc cô lên, nhưng hết sức nhẹ nhàng, như thể bằng cách nào đó nó biết được cô đang di chuyển hết sức thận trọng mà không quá nhanh. (Vị cô đang bị choáng)

“Lối này.” Giọng MacNeil giữ ở một tông hơi lạ khi anh đưa cho Maris một cái đèn pin, rồi tháo dây cương và bắt đầu dắt Pleasure đi sâu vào trong những lùm cây. Anh vòng tay ôm lấy Maris, giữ cho cô gần bên mình khi họ bước đi. bị kẹp giữa chiếc áo chống đạn rộng thùng thình của anh và chiếc áo khoác dày của cô, anh không thể nào chạm vào cô được, nên anh trượt tay vào dưới hai lớp áo, đặt trên hông cô. “Em thấy sao rồi?” anh hỏi khi họ vượt qua những cái cây sẫm màu, bước qua những cành cây to gãy chống chọi, và luồn qua những bụi cỏ lúc này đang và quệt vào quần áo họ.

“Cũng ổn.” Cô cười lại với anh, ép sát người cô vào sức nóng và sự mạnh mẽ của cơ thể anh. “Em có bị choáng lúc trước, và mặc dù chuyện này cũng chẳng có gì vui vẻ cả, nhưng em nghĩ nó cũng không tệ như lúc ban đầu. Sự đau nhức bớt nhiều rồi, mà em vẫn chưa hiểu được tại sao em không thể nhớ được chuyện gì đã xảy ra.”

Nỗi hoang mang của cô trở lại, và tay anh siết chặt trên hông cô. “Chắc một phần nào đó não em đã bị

ảnh hưởng, anh đoán vậy. Và một phần trí nhớ em đã trở lại, nên chắc đến mai em sẽ có thể nhớ được mọi chuyện rồi.”

Cô hy vọng vậy, chỗ trống trong trí nhớ cô vẫn chưa được giải quyết. Đó là vấn đề của một vài giờ trước đây, và cô đã phục hồi được một phần những kí ức về việc xảy ra trước và sau khi cô bị đánh, nhưng cô không thích cái cảm giác mờ mờ về tất cả chuyện đã xảy ra. Cô nhớ lúc lái xe với anh, nhưng sao cô không nhớ được lúc họ đến khách sạn.

Chỉ có một cách để tìm ra những gì cô muốn biết. “Em tự thay đồ hả anh?”

Lướt nhìn qua, cô thấy một nụ cười của anh về cái chủ đề mới mẻ này. Giọng anh trầm, là chứng cứ cho việc khoanh khắc đó ảnh hưởng đến anh như thế nào. Đó là sự kết hợp của cả hai bên.

Có thể một giờ trước cô sẽ xấu hổ chết đi được, nhưng không phải bây giờ.

Thay vào đó, một cảm giác mãn nguyện rất kích động phủ trùm cô khi cô nghĩ đến lúc anh cởi chiếc áo thun của mình ra rồi trông vào cô, sợi vải vẫn còn ấm áp mùi vị của anh.

“Anh có âu yếm em không đó?” Tông giọng thì thầm của cô ngọt như mật ong ấm áp, trôi xung quanh anh, cho anh hay cô thích ý nghĩ đó như thế nào.

“Không, sức khỏe em lúc đó thì không được.” Nhưng anh đã muốn làm, anh nghĩ ngợi. Vì chúc, anh đã muốn việc đó như thế nào. Anh giúp cô leo qua một cái cây gãy, đỡ cho cô khỏi vấp ngã, nhưng tâm trí anh vẫn nhớ cô ngồi bên chiếc giường như thế nào, không mặc gì cả ngoại trừ quần lót, đôi mắt cô nhắm, và mái tóc dài của cô bao quanh đôi vai mỏng manh và mịn như nhung. Ngực cô săn chắc, nhỏ nhắn nhưng lại rất gợi tình, núm vú cô là những nụ nhỏ hồng sẫm. Anh đưa tay phải ghì chặt cương ngựa, với sự nhúc nhối muốn gần gũi cô ngay bây giờ, để lấp đầy bàn tay anh với phần da thịt mềm mại, êm mát kia và làm ấm nó lên với sự âu yếm từ anh.

“Chết tiệt.” Cô nói thản nhiên, và trong ánh sáng của ngọn đèn, anh thấy sự khao khát trong đôi mắt tối màu kia.

Anh hít vào thật sâu, ráng kiềm chế. Họ không có thời gian trì hoãn nữa,...Một giờ? Anh khịt mũi, anh đang đùa giỡn với ai đây? Anh vừa mới phấn khích quá đáng lên khoảng 5 phút trước và anh thích nó, và nó chỉ xảy ra khi sự kiềm chế của anh vượt mức mạnh mẽ như thế này.

“Để sau.”, anh tự hứa, giọng anh sít lại trong nhu cầu bức thiết. Để sau, khi mọi việc đã xong xuôi. Để sau, khi anh có thể có thời gian với cô mà anh muốn, sau cánh cửa khóa và điện thoại đã được tháo dây. Sau này, khi cô đã khỏe hơn, chết tiệt, và không bị choáng nữa. Anh nghĩ có thể mất ít nhất hai ngày, cho cơn đau đầu của cô qua đi,thiệt là hai ngày đáng nguyện rửa.

Anh dừng lại và nhìn phía sau. Họ đã đi xa đủ mức anh không thể thấy anh đèn xuyên qua những tán cây nữa. Một chỗ hõm vào nghiêng xuống ngay trước mặt, và anh dắt Sole Pleasure vào trong. Nơi này kín gió, và cây cao xung quanh nghiêng phía trên sẽ bảo vệ nó khỏi tuyết. “Mây sẽ ổn ở đây trong vài giờ tới.”Anh nói với nó trong khi buộc chặt dây cương vào một nhánh cây thấp và cứng cáp. Pleasure có thể di chuyển xung quanh trong chỗ này, và nếu có là hay bụi cỏ ăn được, nó sẽ không khó chịu khi bị ở trong một nơi hơi nhỏ.

“Ngoan nào.” Maris dễ dàng, vuốt ve cái trán Pleasure. “Chúng ta sẽ không đi lâu đâu. Rồi chúng ta sẽ đưa mây về lại cái chuồng to bụi, thoải mái hén, rồi có đồ ăn ngon nữa này, cả táo trắng miệng nữa.” Nó thối phù phù, rồi gật đầu cho biết là nó đồng ý. Cô không biết nó có thể hiểu được bao nhiêu từ trong lời cô nói, nhưng nó rõ ràng hiểu được tình yêu thương trong giọng nói cô, và nó biết trong đó toàn là điều vui vẻ tốt đẹp cả.

MacNeil lấy cây đèn từ tay cô rồi vòng tay ôm cô lần nữa, bước đi, quay lại chỗ xe tải. Pleasure hí vang không đồng ý vì bị bỏ lại một mình, nhưng không lâu sau đó, những lớp cây dày đặc làm tiếng kêu nhỏ dần đi, rồi sau đó chỉ còn là tiếng bước chân của chính họ trên đám lá khô.

“Em biết phải làm gì rồi đó.” Anh nói. “Bọn chúng sẽ không bám theo em quá gần trên đường lộ đâu, chúng không muốn em nghỉ ngơi. Cho chúng thấy khi em rời khỏi đường quốc lộ, sau đó lái nhanh hết sức có thể, để em có càng nhiều thời gian càng tốt. Chúng sẽ theo dấu em. Ra khỏi xe, rồi lẩn vào rừng ngay lập tức.

Đừng phí thời gian, đừng nhìn lại xem anh làm gì. Đến một nơi an toàn rồi chờ đến khi Dean hay anh trở lại. Nếu có bất cứ ai xuất hiện, dùng súng của em.”

“Anh cần áo chống đạn này hơn là em đó.” Sự lo lắng đầy trong giọng nói cô.

Anh đưa cô ra khỏi vùng nguy hiểm, trong khi anh có thể nằm ngay giữa chỗ nguy hiểm nhất, mà không có gì bảo vệ cả. “Chúng có thể đến ngay trước khi em có thể ra ngoài chỗ này, rồi bắn em. Lý do duy nhất mà anh để cho em can dự vào là em có mặc cái áo chống đạn đó.”

Lại thêm một hành động cứng đầu cứng cổ nữa, cô nghĩ. Tính nết? Hừ. Nó ăn sâu ngấm sâu vào anh rồi. Cô nghĩ nếu cửa da anh ra, cái tính cứng đầu sẽ tràn ra thay vì máu không chừng. Sống với anh sau này sẽ thú vị lắm đây, như anh đã nói, cô đã quen với vị thế người làm chủ rồi, thì anh cũng vậy thôi. Cô trông chờ một cuộc cãi vã, rồi sẽ lại làm hòa cho coi.

Pearsall đang chờ khi họ quay trở lại. “Mọi thứ sẵn sàng rồi.” Anh nói. “Có một cuộn băng thu 6 tiếng đồng hồ trong máy quay, và pin được sạc đầy đủ. Bây giờ, chúng ta nên quay trở lại vị trí trước khi bọn kia xuất hiện, chúng ta đã chuẩn bị rồi.”

MacNeil gật đầu. “Anh đi trước đi. Chúng tôi sẽ để anh đi ra khỏi chỗ này trước khi theo sau. Có gì nghi ngờ cứ liên lạc qua đài!”

“Cho tôi vài phút nữa để quay trở lại bãi đỗ xem có ai mới ghé đến không. Sau đó tôi sẽ quay lại và vào vị trí.”

Pearsall vào trong xe hơi và rời đi, ánh sáng của đèn xe xuyên qua những đám lá cây.

Bóng tối bao phủ quanh họ khi họ lắng nghe tiếng xe nhỏ dần đi theo khoảng cách. MacNeil mở cửa cho khách của xe tải, đặt tay quanh eo Maris rồi nâng cô đặt vào trong ghế. Trong bóng tối đường nét khuôn mặt anh chỉ là một khoảng tối mờ. “Dù chuyện gì xảy ra, ráng giữ mình an toàn nghe em.”, anh lau bầu nho nhỏ, rồi hạ đầu xuống, hôn cô.

Môi anh lạnh mát và đầy đặn. Maris vòng tay ôm lấy cổ anh rồi mở rộng đôi môi khi nụ hôn của anh vùi sâu hơn, rồi anh nghiêng đầu để đến vị trí thoải mái hơn. Lưỡi anh cũng giá lạnh, nhưng lại rất nóng bỏng và mạnh mẽ, rồi cả cơ thể cô bỗng tràn đầy sự khao khát và rồi cô dựa hẳn vào anh. Cô càng lúc càng thấy đói khát nhiều hơn với sức ép dâng cao. Cô xoay trở trên ghế để đối mặt với anh và mở rộng hai chân để anh len vào, ấn trọng lượng mình vào cô khi nụ hôn thay đổi, trở nên khao khát hơn bởi nhu cầu.

Đó là nụ hôn đầu tiên của họ, nhưng không hề có sự ngập ngừng, không dò hỏi. Họ đã biết nhau rồi, đã có những sự gần gũi từ sâu thẳm bên trong đến sự khao khát nhau mạnh mẽ và tràn đầy, và thừa nhận sự đam mê ngàn ngút giữa họ. Họ thật sự đã là những người yêu nhau rồi, chỉ là cơ thể họ chưa hòa nhập với nhau thôi. Sự gắn bó dần được thiết lập. Những mối dây vô hình đã kéo họ lại gần ngay từ lúc đầu, và giờ đây sự liên kết chặt chẽ hầu như đã hoàn thành.

Anh lùi lại, tiếc nuối rời khỏi cô, với hơi thở gấp gáp, đọng thành sương giá trong hơi lạnh xung quanh. “Không hơn nữa. ” Anh nói, giọng nói căng thẳng. “Không phải bây giờ. Anh đã cứng lên rồi, và nếu chúng ta...!!” Anh dừng lại. “Chúng ta phải đi. Ngay bây giờ.”

“Thời gian chúng ta chờ Dean đi khỏi đủ chưa?”

“Chẳng biết! Tất cả anh biết bây giờ là trong vòng 10 giây sẽ cởi quần em ngay, và nếu chúng ta không đi ngay, cả kế hoạch này sẽ đi tong.”

Cô thật sự không muốn anh đi. Đôi tay cô không muốn rời vòng ôm anh, và đùi cô cũng muốn cựa kề với hông anh mãi. Nhưng cô phải làm, miễn cưỡng rời khỏi anh, nhưng cô vẫn cảm thấy anh thúc vào cô.

Anh im lặng lùi lại, rồi cô xoay lại ghế ngồi để có thể nhìn ra phi trước. anh đóng cửa, rồi bước khê khàng lên xe, ngồi vào sau tay lái, một cái nhìn khó chịu hiện rõ trên mặt anh.

Cô không tốt cho sự kiểm chế của anh tý nào, anh nghĩ khi khởi động xe và sang số. Cô làm anh quên hết công việc mà chỉ nghĩ đến tình dục thôi, trời ạ!! Không chỉ tình dục đơn thuần, mà là với cô. Liên tục và liên tục, giữ cho thân hình nhỏ nhắn kia bên dưới cho đến khi nào anh thỏa mãn.

Anh rắng hình dung khi đã thỏa mãn đủ đầy với cô, và anh không thể. Chuông báo động ngân vang trong anh. Anh rắng sức nghĩ về những người phụ nữ khác anh đã từng ngủ trong những năm trước, nhưng tên họ chẳng gợi lại được chút gì, những khuôn mặt mờ nhạt từ lâu, và chẳng có gì gợi lại được kí ức về họ hay cách họ rời đi như thế nào. Chỉ có đôi môi cô, bầu ngực cô, đôi chân cô. Giọng nói của cô, cơ thể cô trong vòng tay anh và mái tóc xõa dài trên gối. anh cũng có thể tưởng tượng ra cô, trong phòng tắm với anh, khuôn mặt cô nhìn anh qua bàn ăn mỗi buổi sáng, và quần áo cô treo bên cạnh đồ của anh trong tủ.

Điều đáng sợ nhất là quá dễ dàng để tưởng tượng tất cả. anh chỉ sợ nhất khi những điều anh tưởng tượng sẽ không xảy ra, rằng anh thực sự dùng cô làm con mồi và cô có thể bị thương, mặc cho tất cả những nỗ lực đau đớn anh rắng làm để bảo vệ an toàn cho cô.

Họ rời khỏi, để lại bìa rừng phía sau lưng, và anh để xe chạy từ từ trên đường. Không có ánh đèn từ tất cả các phía. Những bông tuyết to vẫn đều đặn xoay nhẹ và nhảy múa trên ánh sáng từ đèn xe của họ, và những đám mây thấp là đà che phủ bất cứ dấu vết nào của bình minh đang lên của ngày mới. Cái đài vẫn im lặng, nghĩa là Dean không thấy có gì bất thường. Sau một vài phút, ánh đèn khách sạn đã hiện rõ trong tầm nhìn, một vài giây sau họ vượt qua chiếc Oldsmobile, chạy trên mé đường và đối diện với lối mà họ vừa đến. Trông có vẻ không có gì cả, nhưng Mac biết Dean ở đó, trông chừng mọi thứ. Không có xe cộ nào đi qua mà bị bỏ sót.

Anh bước xuống bãi đỗ xe, rồi lùi lại để cô leo ra dễ dàng. anh vẫn để động cơ nổ, mặc dù tắt hết đèn. Anh quay lại và nhìn vào cô.

“Em biết phải làm gì rồi đó. thực hiện chính xác và không gì khác. Hiểu không?”

“Dạ”

“Được rồi. Anh sẽ ra phía sau. Nếu bọn điên đó bắn sớm hơn ta dự định, cứ nằm xuống sàn xe và ở yên đó.”

“Vâng, thưa ngài.” Cô nói, lần này với một tông giọng khô khan.

Anh dừng lại một chút ngay tay nắm cửa. Nhìn cô và lẩm bẫm gì đó trong hơi thở. Rồi cô lại trong vòng tay anh, và đôi môi anh dữ dội, vội vã khi anh hôn cô. Anh thả cô ra cũng nhanh chóng đột ngột như lúc anh ôm cô, và ra khỏi xe. Không nói một lời, anh đóng cửa, nhẹ nhàng hạ xuống phía sau xe, khuất khỏi tầm nhìn và chờ bọn khốn kiếp lộ diện.

8. Chương 8

Khách sạn nằm trên một con đường nhỏ dẫn vào quốc lộ chính. Và con đường thứ hai nằm bên mặt phải chạy thẳng phía trước khách sạn. Dean đã kiểm tra cả con đường nhỏ ngay khi anh đến nơi và thấy nó chạy thẳng hoài đến vùng nông thôn. Không ai tìm kiếm họ mà lại chạy trên lộ trình này, vì nó chẳng dẫn đến đâu cả và tốn rất nhiều thời gian khi đi bằng đường này. Nhà Stonicher và/hoặc kẻ nào đó mà họ thuê cho việc mưu sát có thể đang trên đường quốc lộ chính, kiểm tra các khách sạn, theo dõi dấu vết mờ nhạt nhưng có tính toán mà Mac để lại. Kế hoạch của anh là để bọn truy đuổi thấy Maris lái vòng ra sau khách sạn, trên con đường phụ. Rồi cô sẽ rẽ trái, lại rẽ phải và vào đường chính. Chúng sẽ để ý ngay là xe Maris lái không có gắn toa xe, nên thay vì cố bắt cô, chúng cứ việc theo cô để tìm dấu vết Sole Pleasure.

Ít nhất đó là cách mà Mac hình dung ra. Nếu chỉ có Yu theo sau họ, đó sẽ là cách hần tiến hành. Yu là một tên chuyên nghiệp, có thể giữ bình tĩnh được. Còn nếu có kẻ nào khác nữa đi với hắn, đó sẽ là thứ không đoán trước được, sẽ có thể bắn lung tung lắm chứ.

Trời rất lạnh ở phía sau xe tải. Anh đã quên mang theo tấm chăn để đắp, mà tuyết thì cứ rơi mãi. Mac co người sâu hơn trong áo khoác và cố gắng vui vẻ là còn có thể tránh được gió. Thiệt là chán.

Nhiều phút trôi qua, càng làm sự kiên nhẫn chờ đợi của anh khó nhọc hơn. Bình minh cuối cùng cũng rạng lên qua những đám mây, và đêm tối mờ đi trong không gian lúc này ngả sang màu xám, trong khi ánh sáng ban ngày phải hơn một tiếng nữa mới lộ dạng. Giao thông bắt đầu đông đúc, làm Dean khó khăn hơn khi

theo dấu họ. Mọi người bắt đầu rời khách sạn, làm giao thông càng đông đúc hơn. Và nếu ánh sáng càng tỏ sẽ làm Maris khó khăn hơn khi lẩn vào rừng.

“Mau lên. Mau lên nào. ” Anh lẩm bẩm. Bộ dấu vết anh để lại khó theo dấu lắm sao??

Ngay lúc đó, cái đài radio của anh vang lên. Mac nhấn nó một lần để trả lời, rồi gõ một cú nhẹ vào vách buồng lái để cảnh báo cho Maris, lúc này đang ngồi sau tay lái, điều khiển xe.

Cái đài lại kêu nữa, lần này hai tiếng. Nhanh chóng, anh gõ hai lần vào cabin. Maris sang số xe rồi từ từ lái khỏi chỗ đỗ xe. Cô đánh vòng vào một góc của khách sạn khi những ánh đèn quét qua buồng lái ngay khi một chiếc xe tiến vào bãi, và Mac biết mỗi nhử đã được quăng ra. Trong vài phút nữa, anh sẽ biết con mồi có cắn câu hay không.

Maris giữ xe chạy ở tốc độ vừa phải. Bản năng báo cô biết cô phải nhanh chóng lên, nhưng cô không muốn những kẻ theo cô biết là chúng đã bị cho vào tròng. Chiếc xe không quẹo theo cô khi cô tiến vào con đường phụ, nên đó phải là chúng, đang chờ đợi phía sau và không muốn cô chú ý.

Cô dừng lại ở biển hiệu báo dừng, rồi rẽ phải vào đường quốc lộ chính. Ngó vào kính chiếu hậu khi cô quẹo xe, cô thấy chiếc xe đã từ từ rời khỏi sân khách sạn. Đèn chiếc xe đó vẫn tắt, và màu xám của chiếc xe làm cô khó mà nhìn thấy được trong ánh sáng nhấp nháy này, cô sẽ không thấy được nó nếu không để tâm tìm kiếm.

Chúng lái chiếc xe Cadillac xám của Ronald. Maris chỉ thấy nó một hay hai lần, vì cô chỉ hay làm việc với Joan, hay lái chiếc BMW màu trắng. Con đường nơi xe chạy rất khó nhìn thấy từ khu chuồng trại, và cô cũng hiếm khi để ý đến người đến kẻ đi từ con đường này. Tất cả cô quan tâm chỉ là khu chuồng trại mà thôi.

Cô vẫn chú ý thấy họ chạy chiếc xe tư nhân của chính họ, cho đến khi cô nhận ra chuyện đó chẳng quan trọng. Sole Pleasure là ngựa của họ, và chẳng có tội ác nào xảy ra cả. Nếu cô gọi cảnh sát, họ sẽ phản đối rằng chẳng có chuyện gì xảy ra cả, và sẽ chẳng ai trên thế giới này tin rằng nhà Stonicher sẽ giết con ngựa trị giá hơn 20 triệu đô.

Chiếc Oldsmobile của Dean đã mất hút. Maris hy vọng cô đã cho anh đủ thời gian cần thiết để lái chiếc xe vào sâu trong rừng, không ai thấy được và anh sẽ đi bộ trở lại để vào vị trí của anh.

Xem xét kính chiếu hậu lần nữa, cô thấy chiếc Cadillac đã lên đến đường chính và theo sau cô. Không có đèn xe, và với tuyết phủ che khuất tầm nhìn, cô chỉ có thể thấy mờ mờ một vệt xám. Chúng sẽ quan sát cô dễ hơn là cô có thể thấy họ, vì đèn xe của cô sáng, và đó cũng là lý do họ giữ khoảng cách ở phía xa, vì chúng không biết là có bị nhìn thấy hay không nếu đến quá gần.

Sự cẩn trọng của chúng giúp đỡ cô nhiều hơn. Khoảng cách đủ xa để cô có thêm thời gian ra khỏi xe và tránh đi, thêm một vài giây để Dean có thể vào cuộc, và thêm vài giây để Mac thêm an toàn. Cô cố không nghĩ đến việc anh nằm trên sàn xe lạnh lẽo, không được bảo vệ khỏi bất cứ viên đạn nào ngoại trừ một miếng kim loại mỏng có thể bị thổi bay ngay cú bắn đầu.

Chỉ còn vài dặm nữa là đến nơi cô có thể rời khỏi con đường và lái vào rừng. Càng ngày tuyết càng rơi nặng hạt thêm đến nỗi cô không thể thấy chiếc xe Cadillac đằng sau. Những bông tuyết phủ đầy lên mặt đất, nhưng lại quá khô và nhẹ bẫng, có thể bay bổng lên bất cứ lúc nào khi có cơn gió thổi qua, và vệt bánh xe của xe tải cô thổi chúng lên khỏi mặt đường.

Cô vẫn giữ tốc độ, cho rằng chúng vẫn thấy được cô, ngay cả cô không thể thấy chiếc Cadillac. Cô không thể làm gì để chúng nghi ngờ được. Cuối cùng, cô băng qua những cột mốc đánh dấu đường cuối cùng, cho cô biết cô đã đến gần, rồi cô bắt đầu thắng lại, tìm kiếm vết lún của xe họ đã lái qua trước đó. Kìa rồi. Cô lái chiếc xe khỏi đường quốc lộ chính, băng qua cái rãnh nhanh hơn cô tưởng, so với cơn đau của cô, nhưng cô muốn thế, do cô không muốn đi chậm hơn như lúc trước nữa. Bởi vì bây giờ chúng đã thấy cô rời con đường chính nên cô phải nhanh hết sức để tranh thủ vài giây quý giá.

Cơn đau đầu của cô, lúc trước đã giảm đi và không thấy xuất hiện nữa, giờ lại nhói lên đau đớn trong mỗi cú nảy lên nảy xuống. Cô phớt lờ nó, nghiêng chặt răng trong cơn đau, tập trung cho chiếc xe vào lối đi hẹp, uốn lượn quanh co mà MacNeil đã đánh dấu xuyên qua đám cây. Cô không thể tưởng tượng nổi việc này

khó như thế nào với một cái toa xe gắn phía sau nữa, vậy mà nó chỉ là chút xíu của sự cứng đầu và kĩ năng của anh thôi đó.

Chiếc Cadillac không thể vượt qua những hố lồi lõm nhanh như chiếc xe tải, nó quá gần với mặt đường. Có thêm vài giây nữa.

Một phiến lá to đập vào kính chắn gió rồi ánh đèn xe cô bắt được hình thù to lớn đen sẫm của toa xe, hầu như được giấu kỹ trong đám lá. Ngay bây giờ. Cô đổ chiếc xe ngay vị trí MacNeil đã đánh dấu, tắt đèn để ánh sáng không làm lộ chiếc máy quay giấu dưới toa xe, rồi trượt cánh cửa ra, bước ngược lên phía trên. cô nhanh chóng ngoặt về bên trái, vào chỗ tuyệt không rơi xuống được. Cô rời đi mà không gây tiếng động để anh có thể an tâm làm việc mà không phải lo lắng cho cô.

Cô nhìn thấy một chuyển động trong tầm nhìn ngay khi rời khỏi, một bóng dán cao lớn tối sẫm xoay ngang qua phía sau xe, nấp vào một trong những chiếc lớp xe. Ít nhất thì anh cũng được bảo vệ, cô nghĩ, ráng thuyết phục bản thân. Trí óc anh chắc là rất minh mẫn và bình tĩnh, nhưng của cô thì không. Anh có thể cần chiếc áo mà cô đang mặc, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu anh bị giết bởi vì cô đồng ý mặc áo của anh. Sẽ rất dễ dàng khi cô lộ diện ngay cả khi không thể có được bất cứ bằng chứng nào chống lại nhà Stonicher. FBI có thể bắt một vụ khác thực hiện bởi Randy Yu, nhưng cô, sẽ không tìm đâu được một MacNeil thứ hai cả.

Cô đã đi xa vừa đủ. Dừng lại, cô tựa lưng vào một cây sồi lớn. Những bông tuyết vẫn lả tả trong rặng đông còn vương màu xám, phủ lên đầu cô như một chiếc mũ ren trắng. Cô tựa đầu, hiện giờ đang nhúc nhích vào thân cây rồi khẽ nhắm mắt, nghe ngóng, chờ đợi, hơi thở gần như tạm dừng lại, trái tim cô đập ngắt quãng, khắc khoải đợi chờ.

Mac cũng đang chờ đợi, đôi mắt anh không ngừng theo dõi vết bánh xe. Họ có thể lái xe lên ngay chỗ xe tải, nhưng nếu Yu phụ trách, họ sẽ ra khỏi xe rồi đi bộ phần còn lại. Anh và Dean đã được chuẩn bị cho mọi trường hợp. Những bụi cỏ rất dày và nếu chúng muốn đi qua đó, sẽ gây ra âm thanh ồn ào. Cách tốt nhất là đi theo vết lún, bám sát dấu vết. Maris đã đậu xe sao cho chúng phải đi vòng qua ghế của tài xế, vì ghế hành khách nằm sát bên một bụi cây. Ai đi theo lối đó cũng sẽ rơi vào tầm của máy quay và sẽ bị thu hình.

Sau một khoảng thời gian dường như vô tận, anh nghe tiếng cây gãy. Và anh bắt động. Vị trí của anh lúc này, được che bởi bánh xe trước, rất an toàn, không ai có thể thấy anh cho đến khi họ bước ra phía trước xe tải, nhưng lúc đó họ sẽ nhìn vào buồng lái xem có gì bên trong không, và sẽ không chú ý đến phần xe phía sau. Rồi họ sẽ nhìn vào toa xe, rồi thấy dấu chân Maris trên một lớp tuyết mỏng, dẫn lên phía trên.

Có một âm thanh khác nữa, sột soạt từ một bước chân không khéo léo, nhiều hơn một người, âm thanh của quần áo, sự cố gắng điều khiển hơi thở của ai đó. Chúng đã ở rất gần rồi.

Bước chân dừng lại. “Cô ta không có trong xe.” Tiếng nói thì thầm, khó nghe, không phân biệt được là nam hay nữ.

“Nhìn kia! Dấu chân cô ta đi lên phía trên toa xe.” Một tiếng thì thầm khác, nghe hứng thú và to hơn tiếng thứ nhất.

“Im đi.” Hai tiếng buột ra qua hai hàm răng nghiền chặt, như thể chúng được nói hơn một lần rồi.

“Đừng có bảo tôi phải im đi nghe chưa. Chúng ta sẽ lôi kéo sự chú ý của cô ta đó. Còn chờ cái gì vậy?”

Mặc dù vẫn còn thì thầm, giọng nói lúc này nghe mạnh mẽ như thể hấn hoặc cô ta đang nói to vậy. Máy quay lúc này chắc đã thu được, anh nghĩ. Với kĩ thuật khuếch đại âm thanh được cải tiến, mà Cục đã có, anh biết chắc từng lời sẽ được thu vào băng. Vấn đề duy nhất là, chúng chưa bị buộc tội được với những lời này.

“Cô thuê tôi làm việc này. Nên giờ tránh ra để tôi làm coi.” Chắc chắn là bằng chứng rành rành rồi, trong cả lời nói và tông giọng.

“Anh làm hỏng ngay từ đầu, nên đừng tự cho mình là Ngài-Không-Bao-Giờ-Lầm-Lẫn. Nếu anh mà thông minh được một nửa như anh nghĩ, con ngựa giờ đã chết rồi và Maris Mackenzie chả là gì cả. Tôi nhớ đâu có mục mưu sát trong thỏa thuận khi tôi thuê anh đâu.”

Đúng rồi, Mac nghĩ trong niềm thỏa mãn. Chúng bay tự đưa mình vào bẫy rồi nhé.

Anh co chân, quyết định bước ra với súng sẵn sàng trên tay. Một âm thanh ngắn, thỉnh thoảng làm anh đông cứng tại chỗ. Anh ngoái nhìn qua vai và tí nữa thì đã la lên rồi. Một con ngựa to lớn, tuyệt đẹp màu đen đang bước qua những lùm cây, tiến đến phía họ, kiêu hãnh lúc lắc đầu như muốn họ phải ngưỡng mộ sự thông minh của nó để bớt dấy cương tìm được đường về tận đây.

“Nó kìa! Bắn nó đi.” Có tiếng la lên. Sự xuất hiện đột ngột của Pleasure làm họ mất sự thận trọng. Hầu như lúc đó chỉ có tiếng lên đạn rồi một cú bắn, và một tiếng nổ vang lên xuyên qua đám cây, ngay sau con ngựa.

Chết tiệt cái lũ nghiệp dư này đi! Anh chửi thầm. Pleasure ngay phía sau anh, nếu bây giờ anh đứng lên, anh sẽ ngay giữa làn đạn giữa những kẻ kia và mục tiêu. Anh không thể làm gì ngoại trừ chờ một cú bắn nữa vào con tuấn mã thân thiện kia, bây giờ đã đến chỗ họ và phấn khích như sắp được tham gia bữa tiệc vậy.

Dean nhận ra tình thế khó khăn của Mac và bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, súng trên hai tay. “FBI đây. Bỏ vũ khí xuống đất ngay.”

Mac nhồm người lên, tựa tay vào thành xe. Anh thấy Randy Yu, tay lúc này đã đưa lên đầu và vũ khí lẩn lóc dưới đất. Bạn có thể hiểu được một tay chuyên nghiệp biết xử sự như thế nào. Nhưng Joan Stonicher vẫn nhìn chăm chăm vào Mac, lúc này vừa di chuyển đột ngột, và cô ta xoay qua anh, đôi mắt trông hoang mang và giận dữ. Cô ta đông cứng, súng vẫn trong tay và ngón tay đặt trên cò súng.

“Bình tĩnh nào, thưa bà,” Mac nói êm dịu. “Đừng làm gì ngu ngốc. Nếu tôi không bắn cô thì đồng nghiệp tôi sẽ làm. Chỉ bỏ tay cô ra khỏi cò súng rồi thả xuống đất. Đó là tất cả những gì cô phải làm, rồi sẽ ổn thôi.”

Cô ta không di chuyển. Từ tầm nhìn xuất sắc của mình, Mac có thể thấy ngón tay cô ta đang run rẩy.

“Làm như anh ta bảo đi.” Randy Yu rít lên. Hai đặc vụ này đã bắt họ trong một tình huống hết sức bất ngờ và chuyên nghiệp. Giờ không làm gì được nữa, thật ngớ ngẩn khi làm mọi thứ trở nên tệ hơn.

Pleasure bị giật mình bởi tiếng súng, đang hí lên, nhưng tình trạng nó không đến nỗi nguy hiểm đến phải hoảng loạn. Nó quan sát xung quanh, lỗ mũi nó phì phò khi đánh giá tình huống, tìm kiếm ai đó đặc biệt mà nó có thể tin được. Rồi nó bước thẳng đến chỗ Mac.

Đôi mắt Joan rời khỏi Mac và lia ngay đến con ngựa. Anh thấy ngay khoảnh khắc sự kiểm chế của cô ta vỡ tan, con người nơi đôi mắt cô ta co lại rồi tay cô ta giật lên thỉnh lình.

Một âm thanh chói chói phủ trùm không gian một giây trước cú bắn xảy ra.

Tất cả xảy ra cùng một lúc. Dean hét lên. Randy Yu nằm bệt xuống đất và hai tay ôm lấy đầu. Pleasure hí vang trong đau đớn, lồng lên. Tay Joan giật lên lần nữa, ngay sau Mac.

Rồi lại một âm thanh chói tai nữa vang lên.

Maris bước ra từ sau một thân cây, đôi mắt đen đầy sự hoảng loạn. Khẩu súng trên tay cô chìa thẳng vào Joan, lúc này đang lao đảo lùi lại vì đau đớn, và không ngần ngại bình tĩnh gì hết, Mac nổi cơn tam bành.

9. Chương 9

Anh đi đến nỗi dám giết cô lắm chứ, Maris nghĩ.

Cô vẫn còn giận điên lên đến nỗi chuyện đó chẳng hề quan trọng nữa. Máu cô sôi sục giận dữ. Đó là tất cả cô có thể làm để khỏi phải bắn vào Joan Stonicher, nhưng ý nghĩ Pleasure cần cô mới giữ cô còn bình tĩnh nổi.

Cánh rừng giờ đây đông đúc nhiều người, từ nhân viên y tế, đặc vụ, các nhân viên tuần tra quốc lộ, rồi người qua đường, thậm chí cả phóng viên cũng có mặt luôn. Pleasure đã quen với đám đông, nhưng nó chưa bao giờ bị bắn trước đó, nên sự đau đớn và hoảng loạn vẫn còn làm nó khá khó chịu. Nó xoay qua khi nghe tiếng huýt gió của Maris, phản xạ nhanh như chớp đã cứu mạng nó, viên đạn của Joan khoét một rãnh khá sâu trước ngực, xé nát một bó cơ ngay góc, nhưng rất may không ảnh hưởng đến cơ quan nội tạng. Bây giờ, Maris gắng hết sức tận dụng kỹ năng của cô để giữ nó bình tĩnh để cô cầm máu được, nó vẫn di chuyển không ngừng nghỉ, va chạm vào cô, ráng sức tập trung vào giọng nói ngọt ngào êm ái của cô ngoại trừ sự xao nhãng bởi nỗi đau đớn.

Đầu cô vẫn còn đau nhói, vừa bởi vì sự lỏng lẻo khó chịu của Pleasure, mà còn bởi cú chạy nhanh chóng của cô xuyên qua rừng cây. Cô đã nghe tiếng nó băng qua rừng, và nhanh chóng, cô biết chuyện gì sẽ xảy ra, nó sắp làm gì. Làm cách nào mà nó có thể băng qua rừng cây không quan trọng, nó có thể nghe và ngửi được họ đang ở đâu, rồi sẽ vui vẻ chạy đến với họ, điều đó là chắc chắn với tính tình của nó. Cô đã biết nó nghe được mùi hương quen thuộc của cô trên quần áo MacNeil và nó sẽ đi thẳng đến chỗ anh. Đó chỉ còn là chuyện may rủi khi ai bị bắn trước, MacNeil hay Pleasure. Tất cả cô có thể làm là ráng hết sức chạy thật nhanh đến đó, cố gắng lôi kéo sự chú ý của con ngựa, cũng như của những người khác.

Trong một khoảnh khắc xui rủi và đáng nguyên rủa, với tiếng hí đau đớn của Pleasure rồi cô thấy Joan quay về phía MacNeil, cô đã nghĩ cô sẽ mất tất cả. Cô đã bước ra khỏi mấy cái cây, di chuyển thật chậm. Cô không thể nghe thấy gì sau đó, ngay cả tiếng Pleasure cũng không, cô không thể thấy gì ngoại trừ Joan, tầm nhìn cô thu hẹp với Joan làm mục tiêu. Cô đã dự đoán sẽ có tiếng súng nổ nữa, hay định lấy súng ra khỏi túi, nhưng vũ khí đã trong tay cô và ngón tay đã bóp chặt cò súng khi Joan nâng súng lên lần nữa, lúc này đã hoảng loạn điên cuồng và chĩa thẳng vào Maris. Đó là khi Mac bắn cô ta. Ở khoảng cách gần, chỉ đối diện qua chiếc xe tải, mục tiêu của anh hoàn hảo. Và viên đạn của anh găm ngay trên cánh tay cô ta.

Joan sẽ chẳng bao giờ dùng được cánh tay đó nữa. Maris nghĩ, chẳng mấy may rung động, quan tâm.

Cả cảnh tượng đã được quay lại, hoàn hảo với cuộn băng. cuộn băng đã được chiếu lại và Dean trao nó cho viên cảnh sát. Cả Yu và Joan đều bị bắt giữ, và Yu, vẫn chuyên nghiệp như hần đã từng trước đó, đang trả giá cho những gì mà hần xứng đáng. Hần sẵn sàng khai những tên khác, miễn sao có thể nhẹ tội đi ít nhiều.

Tuyết đã ngừng rơi, mặc dù ngày mới vẫn chưa ấm lên chút nào. Đôi tay cô như đóng băng, nhưng cô vẫn không rời Pleasure để giữ ấm cho nó và cho chính cô nữa. Máu Pleasure lấp lánh trên khung ngực đen, trên đôi chân, đọng trên chỗ quần băng trắng, vương trên đám lá còn thoảng chút sương giá và ở người Maris nữa. Cô thì thầm với nó, nhẹ nhàng êm ái với giọng mình, cô vỗ về nó, ngân nga những lời an ủi và yêu thương trong khi cô giữ dây cương trong một tay còn tay kia trên miếng gạc nhân viên cứu thương đưa để cô giữ trên vết thương nó. Cô đã nhờ một đặc vụ liên hệ với bác sĩ thú y, nhưng cho tới giờ vẫn chưa có ai đến cả.

Yu có thể xem xét vết thương cho con ngựa, nhưng nếu hần có đề nghị làm vậy đi nữa, cô cũng không đời nào tin. Chính hần đã đánh vào đầu cô. Ngay khi gặp lại hần, cô đã nhớ được ít nhiều, nhớ lúc hần đưa cánh tay lên, với biểu hiện lạnh lùng tàn nhẫn trong đôi mắt tối đen. Những kí ức khác vẫn chưa rõ ràng, và vẫn còn những lỗ hổng, nhưng từ từ kí ức đang được ráp nối lại.

Cô đang đi đến ngôi nhà chính để bàn với Joan về việc gì đó. Cô không nhớ rõ, nhưng cô nhớ lúc đang đứng, giờ cánh tay định gõ cửa, rồi đông cứng khi nghe giọng Joan qua cánh cửa.

“Randy sẽ thực hiện chuyện đó vào tối nay. Khi mọi người đi ăn sẽ là thời điểm thuận lợi. Em không thể chờ thêm được nữa, nghiệp đoàn đang hối thúc chúng ta đưa ra quyết định.”

“Mẹ kiếp, anh ghét việc này quá.” Ronald Stonicher nói. “Tội nghiệp Pleasure, một con ngựa tốt. Em có chắc là thuốc sẽ không bị phát hiện chứ?”

“Randy nói sẽ không đâu, và hần đã sẵn sàng rồi.” Joan nhắc lại câu nói của hần làm câu trả lời.

Maris quay lưng đi, tức giận đến nỗi không thể kiềm chế bản thân được nữa. Điều lo lắng đầu tiên của cô là cho Pleasure. Đã là giờ những nhân viên khu trại sẽ đi ăn tối hoặc về nhà. Cô không thể trì hoãn một phút giây nào được.

Trí nhớ của cô sau đó quay về khi cô chạy xuống lối đi đến chuồng Pleasure. Cô chắc hẳn đã làm Yu ngạc nhiên, mặc dù cô không nhớ rõ lúc đối mặt như thế nào. Cô nhớ được đủ để làm chứng, mặc dù cô có thể không nhớ thêm được gì nữa, nhưng những lời xác nhận của cô vẫn rất cần thiết. Cuộn băng đã là bằng chứng rất vững chắc rồi.

Một chiếc xe nữa tiến đến, rồi một người đàn ông béo tròn, trông độ ngũ tuần, mặc một bộ quần áo giống như kiểu đồng phục, bước ra khỏi chiếc xe nhỏ. Ông ta tiến về phía Maris, với vẻ mặt nhọc, xách thêm một túi đen to. Cuối cùng, bác sỹ thú y cũng đến rồi. Quàng thâm dưới mắt ông cho thấy ông có một đêm không ngủ với con vật bị thương nào đó.

Mỗi mét hay không, ông vẫn biết về ngựa. Ông ta dừng lại, xem xét những đường nét đẹp ở Pleasure, ngôi sao trắng trước trán và chiếc băng vết thương thấm đỏ. “Đó là Sole Pleasure.” Ông nói trong vẻ ngạc nhiên.

“Vâng, và nó bị bắn,” Maris nói cụt lủn. Đầu cô vẫn còn đau, với nhãn cầu nhức nhối. Nếu Pleasure không được chữa sớm, chắc đầu cô nổ tung lên mất. “Không bị thương ở nội tạng, nhưng một số cơ ngực bị tổn thương. Nó chưa bình tĩnh để cầm máu.”

“Xử lý vấn đề này trước nào. Tôi là George Norton, bác sỹ thú y vùng này.” Ông tiến hành làm việc như đã nói, trải túi ra và mở chiếc túi. Ông chuẩn bị một mũi tiêm và bước lên phía trước, nhẹ nhàng tiêm vào một mạch phình lên ở cổ Pleasure. Con ngựa khẽ giật lên, đầu nó giật trúng cô lần nữa. Cô khẽ nghiêng rằng chịu đựng.

“Nó sẽ nằm yên một lúc.” Người bác sỹ ngó cô một cú sắc bén khi ông ta lột miếng gạc thấm máu cô giữ trên vết thương. “Không có ý xúc phạm nhé, nhưng cả khi máu me đầy mình như thế, con ngựa vẫn trông khá hơn cô nhiều. Cô có ổn không?”

“Choáng.”

“Vì Chúa, làm ơn đừng để nó đụng cô ầm ầm vậy nữa.” Ông nói gay gắt. “Ngồi xuống đi không ngã lăn ra bây giờ.”

Ngay cả khi đứng giữa đám đông ồn ào, khi nhân viên y tế chuyển Joan đi, Mac bằng cách nào đó đã nghe được tiếng của người bác sỹ thú y. Đột nhiên anh đã vụt ở đó, thẳng lại ngay sau cô, chồm qua vai cô giữ chặt dây cương Pleasure. “Anh giữ nó cho” từ ngữ anh nói vụt ra như tên bắn, như một viên đạn vậy. “Ngồi xuống đi.”

“Em...” cô bắt đầu nói “Em nghĩ là em...” nhưng cô không có cơ hội hoàn thành nốt câu nói.

Anh nghĩ cô lại sắp bắt đầu một cuộc tranh luận nữa, nên anh quát to một tiếng “Ngồi!”

“Em không có định tranh cãi mà.” Cô quát lại. anh nghĩ cô là thứ gì? Một con chó hả? “Ngồi”, phải rồi. Cô mệt mỏi đến mức muốn nằm xuống luôn.

Cô quyết định vậy luôn. Pleasure rồi sẽ ổn thôi ngay khi nó đã bình ổn để bác sĩ lo, máu sẽ ngừng. Cơ ngực sẽ được khâu lại, tiêm thuốc kháng sinh, rồi được băng bó và con ngựa sẽ khỏe nhanh thôi. Ngay cả khi xe tải và toa xe đã bị đánh cắp, trong trường hợp này cô cũng không thể hình dung được sẽ có vấn đề gì nữa khi chuyển Pleasure về Solomon Green. Khi bác sĩ làm xong và Pleasure vào trong toa xe, cô sẽ nằm ngay trên ghế xe tải mà thư giãn.

Nhanh chóng, cô leo vào buồng lái. Chìa khóa vẫn còn cắm trong ổ, nên cô khởi động máy và bật máy sưởi. Cô cởi áo khoác, tháo chiếc áo chống đạn rồi để nó xuống sàn, rồi ngã ra trên ghế ngồi, lấy áo khoác đắp lên mình.

Cô hầu như sắp khóc trong sự nhẹ nhõm khi nỗi đau gờ đây đã vơi đi phần nào. Cô khẽ nhắm mắt, để nỗi hoảng loạn căng thẳng từ từ ra khỏi đầu óc. Cô xém tý nữa đã giết Joan rồi. nếu cô ta mà bắn Mac, cô sẽ làm vậy. Trải qua sự kinh hoàng và nỗi khiếp sợ, cô đã có thể bị bắn rồi. Cô không nghĩ đến Pleasure, trong khoảnh khắc khủng khiếp đó khi cô thấy Joan quay qua phía Mac. Cô mừng vì mình đã không kéo cò, nhưng cô biết mình sẽ làm. Cô biết mình có khả năng muốn bảo vệ cực kì mạnh mẽ của mình, nhưng đó là lần đầu tiên cô cảm nhận sâu sắc cảm xúc đó. Khoảnh khắc đó như làm cô nổ tung vậy.

Mac chắc đã cảm nhận được điều này, cô thấy rõ qua đôi mắt anh. Cô cũng thấy ở cha cô, ở những người anh, sự sẵn sàng làm tất cả những gì cần thiết để bảo vệ người họ yêu thương và những người yếu đuối hơn. Thật không dễ dàng gì. Ruột gan nhào lộn lên cả, và ai đủ sẵn sàng để đứng vào vị trí đó, sẵn sàng cho cái giá phải trả trong từng đường tơ kẽ tóc, và cô bắt đầu hiểu được. Cô đã chưa phải đối mặt với phút cuối cùng nhưng cô biết nó gần như thế nào.

Mẹ cô cũng có sự tự nguyện như vậy, và một vài người chị dâu của cô. Mary gan dạ, Caroline dũng cảm, và Barrie ngọt ngào. Mỗi người họ, trong từng trường hợp khác nhau, cũng đã đối mặt với cái chết và ở gần lần ranh mỏng manh. Họ chắc sẽ hiểu sự sợ hãi của cô lúc này. Chà, nhưng chắc Caroline thì không đâu. Caroline quá thẳng thắn dữ dội, và rất tập trung đến nỗi Joe đã có lần so sánh chị ấy với một cái tên lửa dẫn đường.

Cánh cửa bên phía cô chợt mở, và không khí lạnh ủa vào. “Maris, dậy em.” Mac la lên, giọng nói ngay bên tai cô. Đôi tay anh đặt trên vai cô như thể muốn lắc cô dậy.

“Em còn thức mà.” Cô nói, vẫn nhắm mắt. “Cơn đau đỡ hơn rồi, vì giờ em nằm yên mà. Chừng nào em có thể mang Pleasure về vậy? Còn phải chờ lâu không?”

“Em không có mang nó đi đâu hết. Chúng ta sẽ đến bệnh viện để em kiểm tra sức khỏe.”

“Chúng ta không bỏ nó lại đây được đâu.”

“Anh đã sắp xếp cho nó ổn thỏa rồi.”

Cô có thể nghe thấy sự kiềm chế để bình tĩnh của anh, rõ ràng qua lời nói và tông giọng.

“Mọi thứ ở đây xong xuôi chưa anh?”

“Đủ để Dean có thể lo được mà không cần anh, rồi anh sẽ đưa em đi bệnh viện.”

Anh sẽ không cho qua cho đến khi bác sĩ nói với anh là cô vẫn ổn, Maris nhận ra, rồi với một tiếng thở dài, cô mở mắt rồi ngồi dậy. Cô đã hiểu. Nếu có quay trở lại lúc đó, cô cũng vẫn làm giống như vậy thôi.

“Được rồi.”, cô nói, khoác áo vào. Cô tắt máy xe rồi nhặt chiếc áo chống đạn lên. “Em sẵn sàng rồi.”

Sự tự nguyện của cô làm anh lo lắng. Cô quan sát mắt anh tối đi và quai hàm xiết chặt. “Em sẽ ổn mà anh.” Cô nói êm ái, khẽ chạm vào tay anh. “Em đi bệnh viện vì em biết anh đang lo và em không muốn vậy.”

Biểu hiện anh thay đổi, một tình cảm dịu dàng xen vào đôi mắt anh. Rồi nhanh chóng, anh ôm cô rồi nhấc cô ra khỏi xe tải.

Dean đã mang chiếc Oldsmobile ra khỏi chỗ giấu. Mac dắt Maris đến đó rồi cẩn thận để cô ngồi vào ghế trước như thể cô làm từ thứ gì cực kì dễ vỡ mỏng manh vậy. Anh ngồi vào ghế sau tay lái rồi khởi động xe, đám đông trước xe dần ra, để họ đi qua. Cô thấy Pleasure, lúc này đang đứng im lặng. Băng bó xong xuôi và sự hoang dã trong đôi mắt cũng biến mất. Nó lại thích thú ngắm nhìn cảnh tượng xung quanh với cái tính hiếu động thân thiện của nó.

Khi họ rời đi, Dean vẫy cánh tay chào tạm biệt. “Dean thì sao?” Maris hỏi

“Anh ấy sẽ đi nhờ xe, chẳng có gì phải lo đâu.”

Cô ngừng lại. “Còn anh thì sao? Khi nào anh đi? Công việc của anh ở đây đã hoàn tất rồi, đúng không?” Cô không định để anh đi, nhưng cô không biết chắc anh nghĩ về tình huống hiện giờ của họ như thế nào

“Mọi thứ xong xuôi rồi.” Tiếng anh vang lên ngắn gọn. Cái nhìn anh ném cho cô có chất chứa sự bạo lực nguy hiểm. “Anh phải làm một số giấy tờ, dọn dẹp một số thứ còn sót lại. Chắc anh sẽ rời đi tối nay, mai là trễ nhất, nhưng anh sẽ quay lại, chết tiệt thật.”

“Anh có vẻ không vui.” Cô dò hỏi

“Vui? Em nghĩ là anh sẽ vui hả?” hàm anh siết chặt. “Em không nghe theo lệnh. Em bước ngay ra chỗ đó, thay cho chỗ trốn em đáng ra phải ở. Người phụ nữ điên loạn kia đáng lẽ sẽ giết em mất.”

“Em có mặc áo chống đạn mà.” Cô chỉ ra lý do một cách nhẹ nhàng, cô nghĩ vậy

“Chiếc áo đó chỉ có vai trò hỗ trợ thêm, chứ không phải là một sự bảo vệ chắc chắn. vấn đề ở đây là em không theo kế hoạch. Em đã mạo hiểm mạng sống của em vì con ngựa chết tiệt đó. Anh cũng không muốn nó bị đau, nhưng mà....”

“chuyện đó không phải vì Pleasure.” Cô nói, cắt ngang anh. “Đó là vì anh.” Cô nhìn mông lung ra ngoài khung cửa sổ, vào những đồng cỏ phủ bụi tuyết lướt qua.”

Không gian bỗng im lặng trong một khoảnh khắc.

“Anh?” Lại sử dụng cái tông giọng có tính dè chừng.

“Là vì anh. Em biết nó sẽ đến ngay bên cạnh anh, vì nó nghe được mùi em trên quần áo anh. Ít nhất nó sẽ làm anh xao nhãng, có thể đụng vào anh với cái đầu lúc lắc của nó. Hoàn toàn có thể nó sẽ làm anh mất lợi thế ngay tại vị trí của anh.”

Mac im lặng, từ từ thấu hiểu cú sốc khi nhận ra rằng cô sẵn sàng mạo hiểm mạng sống để bảo vệ anh. Anh cũng có làm vậy trong một chừng mực nào đó, trong nghề nghiệp của mình để bảo vệ những người khác. Nhưng anh chưa hề sợ hãi đến như vậy khi thấy Maris lôi kéo sự chú ý của Joan, và anh đã hy vọng cô dừng bao giờ làm vậy nữa.

“Em yêu anh.” Cô nói nhẹ nhàng.

Chết tiệt. Thầm thở dài, anh phải chào tạm biệt đời sống độc thân của mình rồi. Sự dũng cảm của cô hoàn toàn nhấn chìm anh, làm anh thấy cô thật cao thượng. Không có người phụ nữ nào khác có thể đặt mình vào lằn ranh sống chết như Maris đã làm, cả về thể chất lẫn tinh thần. Cô không đùa giỡn, mà hoàn toàn nghiêm túc. Cô đơn giản đã biết, và chấp nhận, anh thấy điều đó trong độ sâu thăm dò mắt đen của cô, và bản năng mạnh mẽ bên trong ít ai có được. Nếu anh không mau mà giữ cô lại, thì chắc đó là sai lầm lớn nhất trong đời anh.

Mac không tin mình sẽ phạm sai lầm.

“Mất bao lâu để làm lễ kết hôn ở Kentucky?” anh hỏi nhanh. “Nếu chúng ta có thể sắp xếp xong vào ngày mai, chúng ta sẽ đến Las Vegas, nếu bác sĩ nói em vẫn ổn.”

Anh không nói anh yêu cô, nhưng cô biết anh có. Cô ngồi lì lại, hoàn toàn thoải mái với vị trí hiện tại. “Em ổn mà.” Cô nói êm ái, hoàn toàn tự tin.

10. Chương 10

“Làm đám cưới ở Las Vegas có vẻ như là một truyền thống của gia đình em,” Maris cười ngượng nghịu vào ngày hôm sau khi chồng cô dẫn cô về phía căn buồng của họ. “Hai người anh của em đã tổ chức đám cưới ở đó.”

“Hai? Em có bao nhiêu người anh?”

“Năm người. Em là út.” Qua vai mình, cô cười hết sức ngọt ngào với anh khi cô bước đến cửa sổ để ngắm nhìn hoàng hôn đỏ thắm đang rực sáng. Khá là kì lạ khi cô cảm thấy mình hoàn toàn gắn bó với anh, khi mà họ chẳng có nhiều thời gian để nói chuyện nhiều, để chia sẻ từng chi tiết của cuộc sống mỗi người họ với nhau. Những sự kiện đã làm họ rời tình lên như những con mòng biển trước một cơn giông tố lớn.

Căn phòng mà bác sĩ đưa cô vào để cơn chấn động của cô dịu bớt đi và khuyên cô nghỉ ngơi trong một ngày hoặc hơn làm cô khá thoải mái. Anh cũng đồng ý với cô rằng, nếu cô không bị hôn mê sâu, thì tức là cô vẫn ổn. Trong một ngày nghỉ ngơi đó, trí nhớ cô đã hoàn toàn phục hồi, lấp vào những chỗ trống trước đó, nên cô biết là sức khỏe cô vẫn bình thường.

Để chắc chắn, Mac đã lái xe đưa cô trở lại Solomon Green để tập trung vào công việc, nhanh chóng làm rõ các chi tiết và giấy tờ để anh có thể tập trung vào việc chuẩn bị kết hôn. Trong khi cô ngủ, anh và Dean

làm việc. Và anh cũng sắp xếp thời gian để nghỉ phép, kiểm tra các vấn đề trong việc đăng kí kết hôn ở Kentucky, quyết định là nó không thể đủ nhanh chóng để anh hài lòng và đặt ngay vé để họ bay đến Las Vegas.

Ronald Stonicher cũng bị bắt về tội đồng lõa, anh ta không hay biết gì về việc Joan có âm mưu giết Maris, và anh ta suy sụp ngay tức khắc khi biết chuyện gì đã xảy ra. Joan đã đi phẫu thuật cánh tay, và theo như bác sỹ thì những dây thần kinh và các mô ở cánh tay bị tổn hại nặng nề, nên chỉ có thể hy vọng cô ta có thể phục hồi được một chút ít chức năng của cánh tay, nhưng cô ta không thể nào viết hay ăn bằng tay phải được nữa, hoặc những chuyển động đòi hỏi sự chính xác nữa. Randy Yu đã nói hết về những gì anh ta biết, nhờ đó có thể khám phá ra một đường dây trong giới luyện ngựa về việc mưu sát để lãnh tiền bảo hiểm. Anh ta không bị buộc tội trong việc mưu sát cậu bé mười sáu tuổi. Mặc dù, rõ ràng rằng, anh ta có một số thông tin về việc đó, và đang ráng hết sức để thương lượng cho việc giảm tội.

Maris đã gọi điện cho mẹ cô, nhanh chóng thông báo những gì đã diễn ra và nói rằng cô đã kết hôn. “Hạnh phúc nhé, con gái.” Mary nói với cô. “Con đã biết cha con mong muốn được dắt con trên lối đi vào nhà thờ bao nhiêu rồi đấy, và chúng ta sẽ lên kế hoạch cho một đám cưới nữa vào Giáng sinh. Cho mẹ 3 tuần nhé. Chẳng có vấn đề gì đâu.”

Hầu hết mọi người sẽ hét lên trong hoảng loạn khi nghĩ đến chuyện tổ chức một đám cưới trong ba tuần. Mary thì thấy chả vấn đề gì cả, và từ kinh nghiệm riêng của bản thân, Maris biết rằng trong khi những người khác sẽ gặp khó khăn trong lúc cố gắng đáp ứng theo những gì mẹ cô muốn, đến lúc cuối cùng, bà sẽ có cách để hoàn thành.

Mac cũng gọi điện cho gia đình của anh, bao gồm mẹ, cha dượng và hai em gái. Họ cũng sẽ cùng tham gia với gia đình Mackenzie ở Wyoming trong đám cưới vào Giáng sinh.

Trong khi làm lễ kết hôn vài giờ trước, Maris vừa biết được họ tên của chồng mình là William Alexander MacNeil. “Vài người gọi anh là Will”, anh nói với cô sau đó, khi cô nói rằng thật là khó khăn khi nghĩ về anh với cái tên Alex. “Hầu hết mọi người gọi anh là Mac”. Khi cô bắt đầu rút gọn tên anh từ MacNeil thành Mac, cô thấy đã ổn hơn rất nhiều.

“Năm người anh trai?” Mac hỏi, bước bên cạnh cô và một tay quàng qua eo. Anh xoay nghiêng, dụi đầu vào mái tóc dài mượt, ánh màu nhẹ nhàng của cô.

“Năm. Với mười cháu trai và một cháu gái.”

Anh nén cười. “Lễ này sẽ vui vẻ lắm đây.”

“Àm ĩ mới là từ thích hợp. Chờ khi anh thấy thì biết.”

Anh quay người, ôm cô trong vòng tay. “Cái mà anh không chờ được, là vợ anh trên giường với anh đây nè!!”

Cô nín lấy cổ anh khi anh nâng cô lên và bế cô vào phòng ngủ. Miệng anh đóng lại ngay trên môi cô khi anh đỡ cô xuống giường, rồi sự đam mê nhưic nhối trước đây đã giảm đi nhưng không biến mất, giờ lại tăng lên vùn vụt thành một sức ép tràn đầy. Anh muốn đè cô xuống ngay tằm nệm trong nhu cầu nóng bỏng của mình, nhưng ngay lúc này đây, anh cố gắng nhẹ nhàng, không thô ráp khi cởi bỏ quần áo cô.

Cô uốn người quanh anh, và kéo quần áo anh ra, sự thô nhám của sợi vải cọ vào làn da trần như làm cô muốn điên lên. Mac lùi lại, ngắm nhìn thân hình mỏng manh của cô trong cơn thèm khát dữ dội. Anh hít thở khó nhọc, rõ ràng là đang đấu tranh để kiềm chế, đôi mắt anh thắm màu và tối lại thắm đầy sự đam mê. Nhanh chóng, anh nâng giữ vú cô trong tay, từng bên lần lượt, anh cọ ngón tay vào núm hoa cô, làm chúng săn cứng đau nhức. “Nhanh lên...”, cô thì thầm, với tay đến thắt lưng anh. Anh cười một tiếng nhẹ, nhưng không có tí hài hước nào trong âm điệu, thay vào đó là sự thô cứng với nhu cầu dâng cao nóng bỏng. Anh nhanh chóng cởi bỏ quần áo, đá chúng ra xa rồi lăn người, nằm lên trên cô. Một âm thanh thỏa mãn sâu xa thoát ra từ cuống họng cô khi cảm thấy trọng lượng anh trên người mình, và cô mở rộng chân để anh có thể đến gần hơn. Cô muốn anh với một mức độ dữ dội, không thể nào trì hoãn thêm một phút giây, muốn anh như thể cô chưa bao giờ cần hay muốn bất cứ thứ gì trong cuộc đời cô.

Mac di chuyển một chút, sau đó giữ khuôn mặt cô trong bàn tay rồi âu yếm hôn cô trong khi anh đi vào trong cô. Cô lùi lại một chút, và thở hổn hển, ngạc nhiên với sự đau đớn bất ngờ. Cô đã dự đoán nhiều cách để làm quen với việc này, nhưng hàng rào ngăn cách cô không cách gì để cô làm quen được với kích cỡ của anh.

Anh nâng đôi môi, nhìn cô khi sự nhận thức bắt đầu rõ ràng hơn. Anh không nói gì, cũng không thắc mắc nghi ngờ, nhưng thứ gì đó nóng bỏng và hoang sơ thấm đẫm trong ánh nhìn rực sáng của anh. Cố gắng thật nhanh, anh vào trong cô, rồi khi anh đã hoàn toàn ở bên trong, anh chờ đợi, chờ đến khi sự căng thẳng dần hết và cơ thể cô lại thả lỏng mềm mại bên dưới anh. Rồi anh lại tiếp tục di chuyển, chỉ với một sự nhẹ nhàng đủ để anh thúc vào rồi lại lùi ra, nhưng đủ để cô thở hổn hển lần nữa, nhưng lần này là với sự bức thiết của nhu cầu nhục dục, và cô nâng mình lên cho anh.

Anh nhẹ nhàng dịu dàng với cô đầy êm ái, điều khiển những cú thúc vào của mình, giữ một nhịp độ thật chậm và nhẹ nhàng ngay cả khi sự khao khát dâng cao trong anh, khiến anh phải rên rỉ trong mỗi chuyển động. Cô nâng người lên, liều lĩnh kiếm tìm sự thỏa mãn đủ đầy cho riêng cô, cố gắng có anh thật sâu trong cô, bởi vì bản năng dẫn dắt cô đến sự thỏa mãn này. Cô xúc động đến bật khóc, hoàn toàn bị nhấn chìm bởi sự hạnh phúc êm ái ngọt ngào trong từng nhịp điệu và sự di chuyển mà họ cùng chia sẻ, bởi sự dịu dàng quan tâm của cách anh âu yếm cô.

Cô nhắc mình lên, không thể kìm nén thêm một khoảnh khắc nào nữa, và mọi thứ bên trong cô đảo lộn với sự nổ tung của cảm xúc thỏa mãn quá mãnh liệt đến nỗi cô như đánh mất chính mình, chìm thật sâu trong một xoáy nước dữ dội của cảm xúc, chỉ đơn thuần là không ưu tư suy nghĩ bất cứ điều gì, chỉ biết đến cảm giác của cơ thể của anh và của chính cô. Rồi cô thấy anh hòa mình vào cô, với sự rung động mạnh mẽ, chìm sâu trong cô với sự trống rỗng nóng bỏng khó chịu nổi.

Anh nâng cô lên sau đó, nhẹ lắc cô bằng đôi tay run rẩy như thể để chắc chắn rằng cô là thật, rằng cả hai người họ vẫn đủ đầy, nguyên vẹn trong nhau.

“Sao chuyện này lại xảy ra được?” Anh hỏi dữ dội. Anh nâng cằm cô lên để nhìn sâu vào khuôn mặt cô và cô thấy đôi mắt anh lấp lánh, hơi nhòe đi, rưng rưng chứ không có sự thèm khát nữa. “Sao anh có thể yêu em quá nhiều, quá nhanh đến như vậy? Em đã dùng phép thần kỳ nào vậy, em yêu?”

Những giọt lệ tuôn ra làm đôi mắt cô nóng bừng lên. “Em chỉ yêu anh.” Cô nói, từ ngữ đơn giản. “Đó là tất cả, em chỉ yêu anh thôi.”

Ngon núi phía xa được bao phủ bởi tuyết, và tim cô như nảy lên ngay khi cô thấy nơi đó. “Đây rồi,” cô nói, chỉ tay ra, “đó là Ngon Núi Nhà Mackenzie.”

Mac nhìn chăm chăm với vẻ thích thú vào ngọn núi kì vĩ đồ sộ kia. Anh chưa bao giờ biết ai có thể sở hữu cả một ngọn núi, và anh tự hỏi con người nào, lối sống nào đã nuôi dưỡng nên tạo vật thần kỳ màu nhiệm bên cạnh anh. Trong hai ngày kết hôn với nhau, anh đã dần dần ngạc nhiên thắc mắc như thế nào mà trước đây anh có thể tồn tại mà không có cô. Yêu cô làm anh hoàn thiện hơn, khi anh lúc trước không thể biết được mình thiếu thốn hay bỏ lỡ những gì. Cô quá mỏng manh và như một nàng tiên vậy, với sóng tóc dịu dàng xỏa qua vai và đôi mắt sâu thẳm màu đen kia giữ lại những điều thuộc về phụ nữ hàng thế kỉ qua, và anh biết rằng cô rất mạnh mẽ, và trái tim cô đập với một nhịp đập của loài sư tử nằm dưới vùng ngực mềm mại dễ thương của cô.

Vợ yêu của anh! Sự kỳ diệu ngạc nhiên đây bất ngờ luôn làm anh thao thức giữa đêm để ngắm nhìn cô, để tự hỏi lòng mình sao mọi thứ có thể xảy ra nhanh chóng đến như vậy. Chỉ ba ngày trước, cô thúc dậy trong vòng tay anh và lịch sự nói rằng, “Rất xin lỗi, nhưng tôi không nhớ được tên anh.” Và biết được cô bị thương đã làm anh rụng rời sợ hãi từ đầu đến chân. Chỉ ba ngày, và giờ đây thậm chí anh không thể tưởng tượng sao anh có thể ngủ mà thiếu cô được, hay thức dậy mà không thấy điệu cười ngái ngủ hết sức tinh ranh khi cô co người ấm êm trong vòng tay anh. Anh chỉ còn 5 ngày phép thôi, nên họ phải tận dụng điều này. Ngày hôm qua, họ đã thực hiện một chuyến thăm viếng nhanh đến San Antonio, để anh giới thiệu cô với gia đình. Cả hai người em gái cùng mẹ khác cha của anh đều mang theo con của họ, ba bé mỗi người, với chồng theo sau, nhưng khi Maris chẳng phải khó khăn đến rụng một sợi tóc nào để làm quen với họ. Mẹ anh đã hoàn toàn bị chấn động khi anh là người lập gia đình sau cùng, ngạc nhiên với viễn cảnh một đám

cưới vào Giáng sinh trên một đỉnh núi phủ tuyết ở Wyoming. Có số điện thoại từ Maris, mẹ cô đã gọi cho mẹ anh, và họ nhanh chóng trở thành bạn bè, dựa vào số lần mà mẹ anh nhận xét về những gì Mary đã nói.

Ngày hôm nay họ đã ở Wyoming, và Mac thấy anh có một tý sự co thắt ở bụng. “Kể với anh về những người anh của em đi.” Anh lẩm bẩm. “Tất thấy năm người bọn họ.” Anh muốn biết vài thứ về những người anh trai này, giờ đã trở thành anh của anh.

Cô cười, đôi mắt dịu dàng. “Chà, xem nào. Anh trai lớn nhất, anh Joe, là một vị tướng trong không quân, thực tế công tác tại Bộ tham mưu Hoa Kỳ. Vợ anh ấy, Caroline, có bằng tiến sĩ về vật lý và khoa học máy tính, họ có 5 người con trai.”

“Anh trai thứ hai của em, Mike, sở hữu một trong những trại nuôi gia súc lớn nhất của bang. Anh ấy và Shea có hai đứa con trai.”

“Tiếp theo là Josh. Anh ấy là một phi công lái máy bay chiến đấu trong hải quân, làm việc trên hàng không mẫu hạm, cho đến khi một chấn thương ở đầu gối xảy ra, và anh thôi làm cho hải quân. Bây giờ anh là phi công lái thử để kiểm tra các máy bay dân dụng. Vợ anh, Loren, là một bác sỹ phẫu thuật chỉnh hình, họ có 3 con trai.”

“Mấy anh trai em không có gì ngoài con trai sao?” Mac hỏi, ngạc nhiên thú vị về câu chuyện gia đình cô càng tăng lên theo từng phút giây. Anh cố gắng tập trung vào thực tế. Anh nghĩ là cô có kể về một cháu gái, nhưng có lẽ anh nhầm lẫn.

“Zane có một con gái.” Có sự lên cao trong tông giọng cô và anh nhướng mày lên thắc mắc, nhưng cô lờ đi. “Anh ấy và Barrie cũng có hai bé trai sinh đôi, hai tháng tuổi. Zane làm trong Hải quân lục chiến. Barrie là con gái của một đại sứ.”

Một SEAL. Anh thầm nghĩ chuyện còn có thể tệ hơn đến thế nào nữa.

“Rồi sau đó đến Chance. Anh ấy và Zane như thể hai anh em sinh đôi vậy đó. Họ cùng một tuổi và em nghĩ nào họ chắc có kết nối với nhau hay sao đó. Chance ở trong cơ quan tình báo Hải quân. Anh ấy còn độc thân.” Cô không đề cập đến nhiệm vụ hiện tại của Zane và Chance là gì, vì không nói ra thì sẽ an toàn hơn.

“Anh tự hỏi.” Mac lẩm bẩm với chính mình khi anh lái chiếc xe họ thuê lên núi, “sao anh cứ hy vọng là em có một gia đình bình thường nhỉ.”

Cô nhướng mày với anh, “Anh là một đặc vụ FBI”, cô chỉ ra. “Chẳng có ai trong số các đặc vụ lại đứng ở ngã tư đường cả, anh biết rồi đấy.”

“Thì phải rồi, nhưng gia đình anh bình thường thôi mà.”

“Vâng, thì gia đình em cũng vậy thôi. Chúng em chỉ là vượt quá số lượng một tý thôi mà.” Nụ cười mỉm của cô giờ đã trở thành toe toét, xé đến tận mang tai, nụ cười quá sức tinh ranh đã bao quanh tim anh, thắt chặt sự gắn bó mỗi khi anh nhìn thấy. Anh ngừng chiếc xe Jeep giữa đường rồi với đến cô. Nụ hôn của anh dồn dập và khao khát cấp thiết. Đôi mắt cô mơ màng khi anh thả cô ra, “điều này là cho cái gì vậy?”, cô thì thầm, đôi tay cô vòng quanh cổ anh.

“Vì anh yêu em.” Anh muốn nói với cô lần cuối, phòng trường hợp anh không qua khỏi được sự đối đầu sắp tới. Cô có thể tin rằng gia đình cô sẽ chào đón anh với vòng tay rộng mở, nhưng anh hiểu rõ hơn về tính cách của những người đàn ông. Anh sang số xe, rồi họ đỗ chiếc xe lại trên con đường tuyết phủ.

Khi họ dừng lại bên cạnh ngôi nhà mà cũng là một trang trại thật to lớn sừng sững trước mặt, Maris reo lên mừng rỡ, “Ôi Chúa ơi, mọi người đều ở đây hết.” và Mac biết anh đi đứt rồi. Không cần biết anh cười cô trước khi ngủ với cô, anh sẽ vẫn hàng nghìn lần hàng vạn lần không đếm xuể vẫn yêu thương những đứa con yêu dấu của họ mỗi đêm. Cô là người con gái duy nhất, là út cưng, vì Chúa. Anh hiểu điều đó. Nếu anh sống sót được, và anh với Maris mà có một đứa con gái, thì những đứa con trai dậy thì háo hức không đời nào được bén mảng đến gần con gái bé bỏng dễ thương của anh đâu.

Anh nhìn một hàng những phương tiện đi lại trước căn nhà, đủ các loại để có thể tạo nên một cuộc diễu hành ấy chứ, và tự hỏi xem họ có đuổi theo không nếu anh quay đầu lại, chạy thẳng xuống núi.

Thôi thì, mọi việc cũng sẽ phải xong thôi. Cam chịu, anh đỡ chiếc xe Jeep và đi vòng qua để mở cửa cho Maris, vòng tay qua cái eo nhỏ nhắn của cô rồi đỡ cô bước khỏi xe. Cô cầm tay anh rồi dẫn anh lên những bậc thang, háo hức đầy vui vẻ và thích thú.

Họ bước ngay vào sự ấm áp, vào sự ồn ào huyền ảo, vào trong sự bối rối. Một dáng người nhỏ bé mặc áo đầm đỏ bất ngờ xuất hiện từ trong đám đông, đua thật nhanh trên đôi chân mũm mĩm và la hét rầm trời. “Marwee, Marwee ơi.” bằng giọng cao vút. Maris cười ngất và cúi xuống, đưa tay ra để giữ lấy con bả nhỏ nhắn khi bé lao tới trước. Mac nhìn xuống bé gái nhỏ, không hơn một em bé tí ti là bao, và ngay lập tức yêu cô bé. Anh đánh mất con tim. Thiệt là đơn giản vậy thôi sao!!!

Con bé rất đẹp. Hoàn hảo, từ mái tóc đen óng mượt trên mái đầu tròn tròn đến đôi mắt xanh trong suốt, đến hai lúm đồng tiền, đôi môi như nụ hoa nhỏ và đôi tay bé bỏng hết sức dễ thương. Bé quá nhỏ như một con búp bê vậy, đôi tay anh vươn ra, đỡ lấy bé. Những đứa nhóc và em bé nhỏ nhắn chưa bao giờ ảnh hưởng đến anh như vậy, và nó làm anh rung động.

“Đây là Nick.”, Maris nói, cúi xuống chân và ôm bé trong đôi tay. “Cô bé là cháu gái duy nhất”

Nick đưa một bàn tay bé xíu ra và khều nhẹ vào má anh, trong một chuyển động thật chính xác như Maris khiến Mac không thể không cười. “Ai ấy??” (ai đấy, bé nói ngọt), thiên thần bé nhỏ hỏi.

“Đây là Mac.” Maris nói, và hôn thật sâu vào đôi má mũm mĩm thật mềm mại của bé. Nick long trọng thương mến anh một lúc, rồi đưa tay ra chắc chắn như kiểu một kiểu chào đón vậy. Tự động, Mac đưa tay giữ lấy tay cô bé, nhẹ nhàng thư thái khi cơ thể bé mềm mại tựa vào ngực anh.

Mac nhận thức được một sự im lặng bao trùm lấy căn phòng, như thể cả đội bóng đá đầy những tay to lớn, với ánh nhìn đe dọa nguy hiểm, trên từng khuôn mặt cứng rắn xoay qua anh.

Maris nhìn quanh, đôi mắt cô sáng bừng rực rỡ, và anh thấy đôi mắt cô mở ra đầy ngạc nhiên với những chiến binh xung quanh họ.

Anh thấy có sự cạnh tranh khá là gay gắt. Cha vợ anh có mái tóc xám và đôi mắt đen mà Maris được thừa hưởng, và nhìn như thể ông ăn sáng bằng đinh vít ấy. (Ý nói con người cứng rắn và dữ dội.) Những người anh vợ thì trông đe dọa chết người. Bằng con mắt nhà nghề của mình, Mac đánh giá họ, cố xem xét xem ai là người nguy hiểm nhất. Họ đều trông như những kẻ xấu xa to lớn vậy. Người có tý tóc xám hai bên thái dương, và đôi mắt xanh, chắc là đại tướng không quân, và chết tiệt nếu như anh ta không có cái nhìn như thể anh ta ra trận mỗi ngày vậy. Rồi kia có thể là người sở hữu trang trại, với thần kinh thép, đối mặt với Mẹ thiên nhiên hàng ngày. Người lái máy bay dân dụng...xem nào sẽ là người đứng thế hơi tự mãn, vênh váo, điệu bộ của người có thể đối mặt với tử thần mà chẳng mấy may chớp mắt.

Rồi Mac gặp một đôi mắt lạnh lùng băng giá, nhìn chết người chứ chả chơi. Người đó, anh nghĩ. Là một trong những người nguy hiểm nhất, người với khuôn mặt trầm tĩnh và đôi mắt băng giá màu xanh xám. Chính là anh ta. Anh có thể cá hết tiền lương nguyên một năm đó là một SEAL (lính thủy đánh bộ, trong Lực lượng Hải quân lục chiến). Nhưng một người khác bước lên phía trước, rồi nhìn anh về đe dọa, lại hầu như thật đẹp trai đến mức phi lý. Đó chắc là người hoạt động trong tình báo hải quân.

Anh gặp rắc rối to rồi. Theo bản năng anh di chuyển, đưa Nick cho Maris rồi bước lên phía trước cô và Nick, bảo vệ họ bằng bản thân anh. Sáu cặp mắt dữ tợn chú ý ngay hành động đó của anh.

Maris liếc nhìn qua vai anh, đánh giá tình hình. “Mẹ ơi.”, cô kêu lên mừng rỡ, nhấn mạnh âm tiết trong giọng nói reo vui khi gặp được quân cứu viện.

“Maris!” Một giọng nói nhẹ nhàng êm ái thấm đẫm tình yêu thương vui mừng cất lên từ nơi Mac nghĩ là nhà bếp, tiếng kêu lanh lảnh theo tiếng bước chân nhẹ nhàng và nhanh chóng. Một phụ nữ nhỏ bé, mong manh bước ra, không to cao hơn Maris bao nhiêu, với cùng một làn da trong suốt mỏng manh, nổ tung trong niềm vui khi bà bước vào phòng. Bà cười hạnh phúc khi kéo con gái và ôm cô vào lòng, rồi làm y như vậy với anh, mặc dù anh đứng cứng nhắc như một bức tường, không dám dứt đôi mắt ra khỏi họ.

“Mẹ” Maris nói, hướng bà vào sự chú ý trong căn phòng, “Có chuyện gì với họ vậy mẹ?”

Mary nhìn lướt qua chồng bà và những người con trai rồi đặt tay lên hông cô. “Dừng lại ngay,” Bà ra lệnh. “Việc này là không thể chấp nhận, mọi người có nghe không?”

Giọng bà ngọt ngào với tông giọng của người miền Nam, nhẹ như một cơn gió thoảng, nhưng đôi mắt đen của Wolf Mackenzie lung linh khi ông nhìn bà, “Chúng ta muốn biết một chút về cậu ta thôi.”, ông nói với tông giọng trầm sâu như cơn sấm vậy.

“Maris đã chọn cậu ta.” Mary trả lời chắc chắn. “Còn gì mà mọi người cần phải biết nữa nào.”

“Rất nhiều”, người với đôi mắt tĩnh lặng nguy hiểm nói. “Chuyện này xảy ra quá nhanh.”

“Zane Mackenzie!” một phụ nữ mái tóc đỏ xinh đẹp kêu lên, bước ra từ nhà bếp và nhìn anh với vẻ ngạc nhiên thích thú. “Em không tin được là anh lại có thể nói vậy cơ đấy! Chúng ta cưới nhau sau khi biết nhau có mỗi một ngày!” Cô tiến đến vùng đất-không-có-người-đàn-ông nào giữa hai chiến tuyến, ôm Maris và xoay qua nhìn thách thức chồng cô.

Vậy là anh đã đúng, Mac nghĩ. Đó chính là một SEAL. Bia mộ anh sẽ đẹp lắm với chữ này đây: Anh Đã Đúng.

“Cái này khác chứ.” Người giữ vị trí đại tướng không quân, một bản sao hoàn hảo của Wolf Mackenzie ngoại trừ đôi mắt xanh. Chắc đỉnh ốc cũng có trong thực đơn của anh ta luôn ấy chứ.

“Khác?, Khác như thế nào?” rồi một giọng dứt khoát cất lên, và một phụ nữ tóc vàng thanh lịch bước ta khỏi căn bếp. Cô ném một ánh nhìn màu xanh lá sắc nhọn vào sáu người đàn ông. “Mọi người bị quá liều hormone sinh dục nam rồi. Triệu chứng chủ yếu là mất khả năng suy nghĩ.” Tiến lên phía trước, cô bước qua cạnh Mac. Thứ gì đó vừa nóng bỏng vừa thích thú lướt qua đôi mắt của vị tướng khi anh ta nhìn vợ mình.

Một võ sĩ nhà nghề khác, người phi công lái thử, nói “Maris là..”

“Một người phụ nữ đã trưởng thành rồi.” Giọng nói yểu điệu dịu dàng lại cất lên, xen ngang. Một phụ nữ cao ráo, với thân hình tuyệt vời với mái tóc nâu hạt dẻ và đôi mắt xanh da trời tiến lên, giữ một vị trí kế người tóc vàng. “Xin chào, tôi là Loren”, cô nói với Mac. “Người vừa nói đó là Josh, chồng tôi đấy, luôn luôn khoải trình diễn khả năng phán đoán tốt của mình.”

“Và tôi là Shea, vợ của Mike.” Một người tiếp viên nữa tiến đến. Cô có mái tóc màu tối và trông nhỏ nhẹ ngọt ngào, có vẻ hơi bẽn lẽn. Cô đứng cạnh Loren, vòng tay qua người cô ấy rồi nhìn vào chồng mình.

Cả hai bên đứng đối diện, nhìn vào nhau, những người đàn ông nhìn nhằm chăm vào những người vợ của mình giờ đã về phe địch, và những người phụ nữ xếp hàng đứng bên cạnh, bảo vệ Mac. Anh choáng váng khi xung quanh mình là một bức tường bảo vệ hết sức nữ tính.

Caroline nhìn thẳng vào mắt chồng mình. “Mỗi người trong chúng ta đã được chào đón vào vòng tay rộng mở khi chúng ta kết hôn và gia nhập vào gia đình này, và tôi muốn mọi người cũng như vậy với chồng của Maris.”

Joe cân nhắc sự thử thách, đôi mắt xanh mờ của anh lấp lánh khi anh hất đầu lên. “Nếu không, thì sao?” Anh hỏi, giọng anh sâu thẳm nhẹ nhàng và đầy vẻ đề phòng.

Sự im lặng bao trùm khắp căn phòng, ngay cả lũ trẻ cũng im lặng nhìn ba mẹ của chúng. Mac nhìn sáu người phụ nữ đứng thành hàng bên cạnh anh, và khuôn mặt anh giãn ra với sự êm ái dịu dàng. “Không sao đâu.” Anh nói. “Tôi hiểu mà”

“Em mừng là anh sẽ, tại vì em sẽ không hiểu một chút nào.” Maris gầm gừ

“Đó là...”

“Đừng nói đó là chuyện của đàn ông.” Mary xen ngang cảnh báo, và anh rút lại lời của mình.

“Không đâu, thưa bà” Anh nói ngoan ngoãn

Khuôn mặt cứng rắn của Wolf dần sáng lên và đôi môi hơi giật. Mấy từ ngữ đó quá quen thuộc với ông.

Nick vươn ra, cổ trèo xuống, và Maris cúi xuống để đặt bé lên chân cô. Cô bé nhỏ nhún giật giật ổng quân anh, đưa tay ra để được ẵm lên. Zane cúi xuống bé rồi bồng cô bé lên, giữ bé trong vòng tay vững chãi của mình. “Ồ à Mac” (Đó là Mac), bé nói, chỉ tay. “Con hích.” (con thích).

Ngay lập tức, khuôn mặt cứng rắn và chết người kia mềm lại thành một nụ cười, và bàn tay to lớn vuốt những lọn tóc mềm mại ra khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn. “Bố để ý”, anh nói khô khan. “Chú ấy chỉ nhìn con một cái rồi trở thành nô lệ của con luôn, giống như từng người trong chúng ta vậy. Nên đó là lý do tại sao con khoái chú ấy, có đúng không?”

Cái đầu nhỏ của bé gật lên gật xuống, tỏ ra rất chắc chắn. Zane cười thầm khi đôi mắt với ánh nhìn thích thú của anh quét qua căn phòng, nhìn vào mẹ của bé. “Bố biết ngay là vậy mà.”

Từ đâu đó dưới hành lang, vang lên tiếng trẻ con khóc. “Cam thức dậy rồi, ” Barrie nói, ngay lập tức bỏ Mac lại để đến với em bé của cô.

“Sao cô ấy biết được vậy?” Chance hỏi chung chung.

“Chúng chỉ mới hai tháng tuổi mà. Sao mà có thể phân biệt được hai đứa sinh đôi chỉ vào tiếng khóc của chúng vậy?”

Cô bé, Nick nhỏ nhắn, đã thắng. Sự căng thẳng không còn nữa, và những nụ cười lan nhanh khi Chance theo bước chị dâu của mình, xem cô ấy có đúng hay không. Trước khi bước đi, anh nháy mắt với Mac, trong một sự nhận thức-chỉ-dần-ông-với-nhau-mới-hiểu. Cơn khủng hoảng đến rồi cũng đi, bởi vì khi nó đổ bộ đến, những người đàn ông nhà Mackenzie không thể làm đau lòng những người phụ nữ của mình. Những người phụ nữ rõ ràng là có cảm tình với Mac, và chắc chắn là vậy rồi.

Barrie trở lại chỉ trong một thoáng và một gói nhỏ xoay qua xoay lại trong tay cô. Chance lão luyện bế một cái vậy nữa, theo sau cô. “Cô ấy đúng rồi.” anh thông báo, lắc đầu trong nỗi ngạc nhiên tột độ.

Mac nhìn vào hai khuôn mặt bé nhỏ, thấy chúng y hệt như những tấm ảnh phản chiếu vậy. không thể phân biệt được nếu chỉ nhìn chúng không thôi, làm thế quái nào mà Chance biết được cô ấy đúng hay sai?”

“Cameron,” Barrie nói, ra dấu và cười với ánh nhìn nghi ngờ của anh. “Chance đang bế Jack.” Cô cũng cầm trong tay hai bình nhỏ đầy sữa.

“Sao cô biết được nhỉ?” Anh lắc đầu, vẫn ráng quan sát xem có gì khác nhau để phân biệt hai em bé không.

“Cameron là đứa nóng vội nhất, nhưng Jack thì tính tình dứt khoát hơn một chút.”

“Cô có thể thấy được chỉ qua tiếng khóc thôi ư?”

“Chà, thì tất nhiên là thế rồi.” Cô nói, như thể ai cũng có thể thấy như rõ được như cô vậy.

Nick đang trèo lên vai bố của bé, giữ tóc anh trong tay. ” ừ Dance ỉa,” (Chú Dance kìa) bé reo lên, đứng thẳng lên rồi buông tay.

Zane với tay lên và bắt được bé ngay khi bé tuột khỏi vai anh. “Đây, đổi tay này.” Anh nói, rồi anh và Chance đổi hai bé. Zane giữ em bé nhỏ trong vòng tay của mình và lấy một bình sữa từ chỗ Barrie, thành thực đưa núm vú bình sữa vào cái miệng nhỏ xinh đang tham lam kia.

Chance đỡ bé trên tay, giữ thẳng bằng để bé có thể đứng thẳng lên và vui mừng thích thú vì thành tích của bé. “Chance,” anh vỗ về “Tên chú là Chance. Chance.”

Nick đặt bàn tay nhỏ bé của mình lên hai bên má anh, nhìn thẳng vào mắt anh với sự nghiêm túc trong lời nói. “Hông.” Bé nói với kết luận tuyệt vời. “Dance. Ừ nói sai ồi.”

Căn phòng nổ tung với những tiếng cười khi thấy biểu hiện của Chance. Anh nhìn vào kẻ độc tài nhỏ bé trong tay, rồi lắc đầu và chịu thua. “Anh có chắc là anh muốn tham gia vào gia đình này không?” Anh hỏi thẳng Mac.

Mac nhìn Maris rồi nháy mắt “Ồ vâng.” Anh nói

Zane đang quan sát anh khi em bé đón lấy bình sữa, đôi mắt tĩnh lặng của anh đánh giá “Maris nói anh là đặc vụ FBI,” anh nói và điều gì đó trong tông giọng anh là mọi giác quan trong Maris kêu lên báo động.

“Không.” Cô nói chắc chắn, đẩy Mac về phía nhà bếp. Anh không thể lôi kéo anh đâu nha. Làm đặc vụ FBI là đủ quá rồi. Anh chắc chắn không có được anh đâu.”

Mac thấy mình được rất nhiều phụ nữ vây lấy, vì họ đều muốn thảo luận về đám cưới, nhưng trước khi anh rời phòng, đôi mắt anh bắt gặp tia nhìn của Zane... và Zane Mackenzie mỉm cười.

“Chào mừng anh đến với gia đình Mackenzie.” Anh nói.

11. Chương 11

“Đi ẹp á!!!” (đi đẹp quá), Nick thở ra, ngược đôi mắt xanh to lên, lúc này đã rạng rỡ sung sướng khi bé chống khuỷu tay mình lên đầu gối Maris và nhìn ngắm dì mình. Cả quá trình chuẩn bị cho đám cưới làm bé rất háo hức. Bé rất chú ý quan tâm đến mọi thứ giống như một phụ nữ cẩn thận làm hàng trăm chiếc túi nhỏ xinh, đựng đầy những hạt thóc và buộc chúng lại với ru băng xinh xắn vậy. Bé giờ đang nhón chân lên, tựa vào cạnh bàn, và ngắm Shea, đang làm những chiếc bánh tuyệt vời, và đang dùng kem bắt bông thử trước khi trang trí lên bánh cưới của Maris. Chẳng bao lâu nữa, những bông hoa này sẽ cũng phải qua bàn tay nhỏ bé nghịch ngợm của Nick thôi. Một khi bé đã quyết định những bông hồng này có thể ăn được, chúng sẽ từ từ biến mất, rồi khuôn mặt bé với những vết lấm lem lại làm bé lộ tẩy hết.

Bộ áo của Maris hoàn toàn làm cô mê mẩn. Chiếc váy dài, những dải đăng ten, và chiếc khăn trùm đầu, tất cả đều làm cô hoàn toàn háo hức và thích mê. Khi Maris thử nó vào lần đợt thử cuối, Nick đã vỗ tay và cùng với đôi mắt sáng long lanh, khen thưởng rằng “Dì à ông ủa gối.” (Dì là công chúa rồi).

“Con cũng rất xinh đẹp đó, bé yêu ạ!” Maris nói. Nick sẽ là cô bé cầm hoa trong đám cưới của cô. Zane đã lẩm bẩm rằng đó sẽ là một thảm họa, và vì Nick chỉ hơn 3 tuổi một chút, Maris đã chuẩn bị mọi thứ, từ sự ưu tiên cho bé nữa. Nhưng vào ngày tổng dợt trước, Nick đã lướt qua lối đi xuống với một giỏ hoa nhỏ trên tay và hết sức kiêu hãnh, rải những bông hoa xuống lối đi, nhận thức rõ ràng rằng mọi con mắt đều chú ý vào bé. Liệu cô bé có thể làm tốt như thế khi ở đám cưới, lúc có rất nhiều người xem là một câu hỏi khác, nhưng thật sự bé rất đáng yêu và tuyệt vời trong bộ đầm dài màu hồng cùng với rubăng và hoa được điểm tuyết trên mái tóc mượt mà đen nhánh.

“Con biết.” Nick trả lời như-thể-việc-đó-là-hiển-nhiên, và rời khỏi chỗ ngồi trong lòng Maris để đến chỗ tắm gương để bé tự chiêm ngưỡng mình. Cứ 5 phút là bé lại soi gương từ khi được mẹ mặc áo đầm cho.

Barrie và Caroline là những chuyên gia về thời trang của gia đình Mackenzie, và họ hoàn thành xuất sắc việc làm tóc và trang điểm cho Maris. Họ đã rất tinh tế khi giữ đúng phong cách đơn giản nhưng thanh lịch, chứ không làm quá như việc trang điểm gương mặt thanh nhã của Maris với tóc lùm xùm và lớp lớp phấn son. Barrie đã làm xong tóc cho cô và ngồi nghỉ ngơi trên một cái ghế bập bênh và vỗ về hai nhóc sinh đôi trước khi buổi lễ bắt đầu. Cô cho chúng bú thêm sữa nữa, để chúng khỏi phải khóc vì sữa mẹ trong lúc buổi lễ được tiến hành.

Mary đã nhận ra ngôi nhà của gia đình, dù có lớn đi thể nào chẳng nữa cũng không thể chứa hết đám đông từ đám cưới. Bởi vì thứ tư là Giáng sinh, và nhà thờ tổ chức lễ vào chủ nhật, nên hoàn toàn có không gian tuyệt vời cho lễ cưới của Maris. Cây thông Noel cao gần 3 mét vẫn sừng sững ngay sảnh, và vô số ánh sáng bạc vẫn lấp lánh đẹp tuyệt khắp không gian. Cây nhựa ruồi, cùng với cây thường xuân uốn quanh những khung cửa sổ, làm cho nhà thờ rực lên một vẻ đẹp tuyệt vời cùng với mùi thơm và hương vị của Giáng sinh ẩn hiện đầy trong không khí. Những ánh sáng trắng dịu nhẹ phủ lên khung cửa hình vòm, trên cửa sổ, trong thánh đường và trên những bậc thang làm cho khung cảnh lung linh hết sức. Một hàng những ngọn nến trắng hắt những ánh sáng huyền ảo, dẫn lối đến nhà thờ. Không có ánh đèn trên trần nào được bật lên cả, ngoại trừ trên cây thông, những ngọn đèn Giáng sinh và những ngọn nến là thấp sáng cả khung cảnh, khoác lên không gian một vẻ đẹp lung linh huyền bí đến ngẩn ngơ.

Bây giờ đã là đêm giao thừa trước ngày lễ, lúc mọi cư dân ở Ruth hầu hết đã ẩm cúng trong ngôi nhà của họ, cùng tổ chức những bữa tiệc riêng tư thắm đẫm không khí gia đình hay chuẩn bị cho ngày lễ lớn hôm sau. Năm nay họ sẽ tham dự một đám cưới vào đúng dịp lễ này. Từ trong phòng riêng cách xa tiền sảnh, Maris vẫn nghe được âm thánh náo nhiệt của đám đông mỗi lúc càng tập trung đến nhiều hơn.

Mary im lặng, từng giọt nước mắt long lanh trên đôi mắt xanh của bà khi ngắm nhìn con gái mình chuẩn bị cho lễ cưới. Không quan trọng khi Maris và Mac đã kết hôn rồi, nhưng đám cưới này, từng phút, từng giây đều được đếm lùi cả. Chính cô con gái yêu quý của bà, nhìn mỏng manh và đẹp tuyệt vời trong ánh sáng lấp lánh bằng bạc, màu sắc lúc này đã nhuộm ánh mái tóc nâu nhạt của cô thành một dải màu tối hơn với ánh bạc lấp lánh. Bà nhớ lần đầu ôm con gái trong tay, chỉ hai giây tuổi đời, quá bé bỏng và đáng yêu trong ánh nhìn hết sức trù mến của đôi mắt đen ám áp từ người cha của bé. Bà nhớ rằng những giọt lệ đã tuôn trên mắt Wolf khi ông giữ con gái bé bỏng trong vòng tay, ghì chặt vào ngực như thể cô bé là thứ quý giá nhất trên đời của ông vậy.

Hàng nghìn ký ức đẹp lướt qua trong tâm trí bà, cái răng đầu tiên của con gái, tiếng nói đầu tiên “ngựa ơi”, vốn có thể dễ dàng đoán được. Maris ngồi trên một con ngựa nhỏ lần đầu, đôi mắt cô bé mở to với ánh nhìn thích thú khi Wolf quàng một tay đỡ quanh bé. Maris, một cái bóng nhỏ đổ bên cái bóng to lớn của cha cô cùng những bước đi, như những người anh của cô trước đó. Maris ở trường, dữ dội tham gia vào những trận đánh mà bất cứ cậu con trai nào cũng phải dấn thân vào, quả đấm nhỏ bé vụt ra khi cô phản đòn lại, không quan tâm đối thủ là những đứa bé trai to gấp đôi cô. Maris buồn bã hết sức khi con ngựa nhỏ già rồi chết, rồi niềm vui rực sáng ở cô, khi Wolf tặng cô con ngựa “thật sự” đầu tiên.

Rồi đến lần hẹn hò đầu tiên của Maris, và Wolf cúi gập hết sức, lẩm bầm lẩm bầm đi qua đi lại trong lo lắng cho đến khi con gái bé bỏng của ông đã trở về an toàn nơi tổ ấm. Một trong những ký ức đẹp của Mary là lúc Zane, Josh và Chance đứng bên cạnh cha mình, nhịp chân lo lắng, và nếu Joe và Mike có ở nhà, chúng chắc chắn cũng làm như thế thôi. Và thật sự tội nghiệp cho chàng trai nào dũng cảm dám mời Maris đi chơi cũng sợ chết khiếp khi thấy 4 người đàn ông nhà Mackenzie sừng sững trước lối vào rồi không bao giờ dám rủ Maris đi nữa. Họ đã còn hơn như thế cho đến sau này nữa, nhưng Maris đã quên mất lần hẹn hò đầu tiên, hoặc đã không ngạc nhiên quá như vậy khi dắt Mac về nhà. Đàn ông nhà này. Mary yêu tất cả họ, nhưng đôi khi họ thật quá sức chịu đựng. Họ sẽ thích Mac một khi họ vượt qua được sự bảo vệ thái quá đã thành thói quen này. Nếu Maris không xem chừng, Zane sẽ lại lôi tuột Mac vào thứ gì đó mà anh và Chance đang thực hiện.

Zane. Mary dừng lại trong suy nghĩ, nhìn quanh căn phòng. Tất cả con của Zane đều ở đây, với mẹ chúng, Barrie. Thông thường Zane thường giữ ít nhất một đứa, hoặc giữ Nick. Vậy là Zane đang rảnh và không bị vướng víu, và bà nghĩ chuyện này sẽ chẳng phải là ngẫu nhiên tí nào.

“Zane đang rảnh.” Bà nói, bởi vì bà nghĩ Maris thật sự cần phải biết.

Con gái bà ngẩng đầu lên, và đôi mắt của cô lấp lánh ánh lửa. “Con sẽ lột da anh.”, cô nói giận dữ. “Con không để Mac đi hàng tháng trời như Chance đâu. Con vừa mới có anh, và không đời nào con để anh đi.”

Barrie giật mình, rồi cô nhìn quanh và thấy bên mình là cả ba đứa trẻ và nhận ra ngay vấn đề. Cô lắc đầu trong sự nhận thức buồn bã rằng chồng mình là một người rất cẩn thận. “Quá trẻ để làm bất cứ gì bây giờ. Anh ấy có thể đã có cuộc nói chuyện riêng với Mac, và em biết Zane rồi đó, anh ấy lên kế hoạch của mình cực kỳ hoàn hảo.”

Maris cau mày cau kính, và Caroline lùi lại với cọ đánh mắt trong tay. “Chị không thể làm được với lông mày em cứ nhướng lên hết thế kia”, cô khẽ trách. Maris thư giãn, và Caroline quay trở lại công việc của mình. “Chị không đời nào cho những người đàn ông hành động theo học môn sinh dục nam chen vào đám cưới cả. Em có thể lột da Zane vào ngày mai, canh lúc nào chú ấy ít cẩn trọng nhất ấy.”

“Zane lúc nào cũng xem chừng mọi thứ xung quanh.” Barrie nói, cười toe toét. Rồi cô nhìn qua con gái mình, lúc này đang nhún nhảy quanh cái gương, trông hết sức sung sướng. “Ngoại trừ Nick.” Cô thêm vào. “Anh hông có coi chừng bé đâu. ^^”

“Còn ai nữa đâu?” Loren lẩm bầm, cười tùm tùm nhìn xuống cô bé nhỏ. Nick, nghe nhắc đến tên bé, dừng điệu múa xoay tròn lại và nở một nụ cười thiên thần quen thuộc, lần này không còn lạ gì với họ nữa.

“Mac bị con bé hút hồn.” Maris nói. “Anh sẽ chẳng để ý cả khi con bé đánh bóng đôi ủng của anh bằng một cây đũa thần đâu.”

“Một tình yêu chân thật rành rành mà chị từng thấy.” Caroline nói khô khan. Cô quét cây cọ mascara lên đôi mi đã dày đen óng ánh của Maris, rồi lùi lại ngắm “công trình nghệ thuật” của mình. “Đó! Mac có điên

mới bỏ em rồi đi lung tung những đất nước chỉ có người sống dựa thừa, chỗ mà chả có hệ thống vệ sinh hay đi shopping gì được cả.” Triết lý sống của Caroline rất dễ dàng thoải mái, và cô đi cả quãng đường dài để hoàn thành nó. Cô có thể sẵn sàng đi bộ cả dặm để tìm được một đôi giày thật ưng ý. Nó mang lại cảm giác hoàn hảo cho cô, vì công việc đòi hỏi cô phải đi lại nhiều, sao cô có thể tập trung được khi mang một đôi giày không vừa chân cơ chứ!!!

“Em không nghĩ Mac sẽ quan tâm đến vụ shopping đâu.” Shea nói. Cô bế Nick lên và xoay tít bé quanh căn phòng trong tiếng cười nắc nẻ của thiên thần nhỏ, vang lên như một gia điệu hết sức dễ thương.

Có tiếng gõ cửa, và John thò đầu vào. “Đến giờ rồi.” cậu bé nói. Đôi mắt xanh trong chiếu ngay Caroline. “Woa, mẹ thật là đẹp quá đi.”

“Cậu bé thông minh.” Cô nói về đồng tình. “Con luôn có một vị trí trong lòng mẹ.”

Cậu bé cười toe toét rồi lại thụt đầu ra khỏi phòng. Maris đứng thẳng, cổ thở thật sâu. Đến lúc rồi. Không tính đến việc họ đã kết hôn 3 tuần, đây vẫn là một sự kiện lớn, và rất đông người đến tham dự, làm chứng và chúc mừng cho họ.

Shea đặt Nick xuống đất, rồi lấy giỏ hoa để trên tủ. Họ để nó ở đó vì sợ cô bé nghịch ngợm sẽ vấy tung ra khắp phòng. Họ đã hái những cành hoa đỏ thắm nhất, và một lần là quá đủ.

Barrie đặt Zack nằm kế bên Cameron. Cả hai nhóc giờ đã ngủ, nhìn hết sức yên bình, bụng thì căng tròn no nê. Lúc đó, một cô cháu gái của Shea sẽ đến trông chừng chúng khi Barrie tham gia bữa tiệc.

Âm nhạc cất lên, ra hiệu đã đến lúc bước vào lễ đường.

Từng người một, họ bắt đầu ngồi vào chỗ, được hộ tống bởi những người đàn ông nhà Mackenzie đến chỗ ngồi. Thân hình cao lớn của Zane hiện ra trên khung cửa. Maris nói, “Không, ” và anh cười toe khi đưa tay ra cho Barrie.

“Chờ một phút thôi.” Barrie ngừng ngay phía trước Nick, vuốt phẳng sợi ruy băng trên mái tóc cô bé và đặt chiếc giỏ hoa vào trong đôi tay mũm mĩm đang háo hức của bé. “Cứ làm như tối qua con nhé. Con nhớ chưa?”

Nick gật đầu. “Con ỉa qua uống àn” (Con rải hoa xuống sàn)

“Đúng đó, con yêu.” Làm xong mọi thứ có thể, Barrie đứng lên đi về phía Zane, lúc này đã vòng tay qua eo cô, nhanh chóng ôm chặt cô bên anh trước khi rời đi.

Wolf đến bên cửa, đẹp trai hết sức khốc liệt trong bộ texudo đen. “Đến lúc rồi, con gái yêu của bố.” đôi mắt đen của ông trông dịu dàng hẳn khi ông vòng tay ôm cô, nâng cô lên, cách mà ông đã luôn làm với cô trong suốt cả cuộc đời này. Maris tựa đầu vào ngực cha mình, hầu như bị xúc động nghẹn ngào vì tình yêu cô dành cho ông. Cô thật may mắn khi có cha mẹ quá tuyệt vời như vậy.

“Bố đã bắt đầu tự hỏi con đã quên mất những con ngựa đủ để yêu ai đó,” ông nói, “Nhưng bây giờ khi con đã yêu rồi, ta lại thấy như ta có con bên mình chưa đủ vậy.”

Cô cười nhẹ trên ngực ông. “Đó cũng chính xác là những gì con cảm thấy.” Cô ngửa đầu lên, với đôi mắt giờ đã lấp lánh vừa nước mắt vừa nụ cười. “Con đã quên Sole Pleasure và chỉ nghĩ về Mac. Đó hẳn là tình yêu rồi.”

Ông hôn lên trán cô. “Trong trường hợp đó, ta tha thứ cho nó.”

“Nội ời!”

“Tiếng kêu nhỏ gấp rút vang lên từ phía dưới chân ông. Họ đều nhìn xuống. Nick đang kéo kéo ống quần của Wolf. ”Chúng ta ỉa hạnh nên. Con ỉa giải qua.” (Chúng ta phải nhanh lên, con phải rải hoa.)

Như thường lệ, thứ tiếng ngọng nghịu của bé làm ông cười khanh khách. “Được rồi, bé con.” Ông cúi xuống nắm lấy tay của bé, để bé không làm nát những bông hoa và “giải qua” trước khi họ sẵn sàng.

Ông cùng với Maris và Nick tiến vào tiền sảnh, rồi Maris cúi xuống mi đánh chụt vào má Nick. “Con sẵn sàng chưa?” Cô hỏi.

Nick gạt đầu, đôi mắt xanh mở to và long lanh thích thú, rồi bé nắm chặt giỏ hoa bằng cả hai tay.

“Đây rồi, đi đi con.” Nhanh chóng Maris khẽ đẩy Nick lên, tiến vào lối đi. Nhà thờ lung linh với ngàn ánh nến, và hàng trăm nụ cười như sáng bừng lên khi quay về phía họ.

Nick bước ra khỏi ánh sáng mờ mờ như hoa hậu Mỹ đang bước đi những bước vinh quang lên bục chiến thắng. Bé mỉm cười với cả bên phải và bên trái, rồi bé với tay vào giỏ để lấy những cánh hoa hồng. Một. Bé giữ trong tay rồi thả cánh hồng nhẹ nhàng xuống. Rồi bé lại lấy cánh hoa khác. Từng cánh một bé rải lên trên tấm thảm với phong cách hết sức thanh lịch và quý phái, từ từ cẩn thận, chỉ một lần dừng lại khi cánh hoa sau rơi quá gần cánh trước.

“Ôi, lạ Chúa.” Bên cạnh mình, Maris có thể thấy Wolf run lên khi cổ nén cười. “Con bé quá chú tâm đến việc này. Với tốc độ này, cho đến nửa đêm con sẽ chưa bước được hết lối đi này nữa ấy chứ.”

Mọi người bắt đầu xoay qua và nhìn bé, rồi cười khi thấy bé quá tập trung vào việc của mình. Barrie vùi đầu vào vai Zane trong nụ cười khó giấu. Zane thì cười toe toét và Chance thì bật ra thành tiếng luôn. Mac, đứng ở bàn thờ, đang tươi cười với đứa bé con tinh ranh đã cướp mất tim anh. Người đánh đàn dương cầm, thấy lâu quá nên đã liêu lĩnh chơi tiếp điệu nhạc thánh thót.

Hơi nhồn nhột vì là trung tâm của mọi sự chú ý, Nick nhanh tay ứng biến. Cánh hoa hồng tiếp theo tung ra, rơi xuống sàn qua vai bé. Vị mục sư sốt ruột, khuôn mặt ông đỏ bừng khi cổ nén tiếng cười khanh khách.

Bé nhón chân xoay vòng, rải hoa theo vòng tròn. Một vài cánh rơi ra ngoài giỏ hoa, và bé dừng lại, nghiêm trang nhặt chúng lên và cho lại vào giỏ.

Mình không thể cười được, Maris nghĩ, cảm thấy cảm xúc lẫn lộn bên trong cô. Nếu mình cười, mình sẽ cười đến khi khóc luôn, và sẽ làm hồng lớp trang điểm cho coi. Cô lấy tay che miệng để nén tiếng cười, nhưng không được. Ngực cô rung rung, cổ cô nhồn nhột rồi cô bật cười, không thể kiểm soát được.

Nick dừng lại về xoay người để nhìn, tươi cười với họ, chờ họ khen bé đã làm xuất sắc làm công việc của bé như thế nào.”

“Gải, ý dĩ nói, con cứ rải đi.” Maris nói giữa tiếng ho khục khặc.

Mái đầu bé bóng nhẹ nghiêng về một bên. “Ông ày ạ?” (giống vậy ăh?) bé hỏi, với tay ôm đầy một cụm cánh hoa từ trong giỏ và thả lên cao.

Ít nhất cũng là một cụm hoa, chứ không phải một cánh. “giống vậy đó.” Maris nói đồng tình, hy vọng có thể nhanh chóng lên.

Nó có hiệu quả. Một vốc tay đầy hoa nữa sau vốc đầu tiên, và Nick dần dần đi xuống lối đi nhanh hơn. Đến cuối, bé rải những cánh hoa cuối cùng, và trao cho Mac một nụ cười sáng bừng rạng rỡ. “Con giải ết uôn gỏi.” (con rải hết luôn rồi), bé nói với anh.

“Con làm quá tuyệt vời,” anh nói, khó khăn để nói mà vẫn nhin cười. nhiệm vụ của bé thành công mỹ mãn, bé kiêu hãnh bước về phía hàng ghế Zane và Barrie ngồi, rồi đưa tay lên để được bế lên.

Thở phào nhẹ nhõm, nhạc công đánh lên giai điệu quen thuộc của bài hát “Here Comes the Bride,” (là la la la, là lá la la), và ngay lúc đó, Wolf cùng Maris nhẹ nhàng bước xuống lối đi. Mọi người dõi theo bước đi của họ và quay lại, mỉm cười.

Bởi vì thời gian còn lại quá ngắn ngủi, nên không có cả phù dâu lẫn phù rể, nên chỉ có Mac đứng đợi Maris ở bàn thờ Chúa. Anh ngắm cô tiến đến, khuôn mặt cứng rắn dần ra trong một biểu hiện dịu dàng, đôi mắt xanh của anh vẫn lấp lánh nụ cười chưa tan. Ngay khi cô đứng bên cạnh anh, anh nhanh chóng đón lấy tay cô và siết chặt và đằng sau họ, họ nghe thấy tiếng mẹ anh thở một tiếng nhỏ lẫn nước mắt và niềm vui.

Vì Mac và Maris đã kết hôn, nên họ đã quyết định bỏ phần “ai đã mang đến cho con người phụ nữ này”. Wolf cúi xuống, khẽ hôn lên má con gái, ôm cô hết sức dịu dàng, rồi bắt tay với Mac và ngồi xuống bên cạnh Mary.

“Các con thân mến.” Người mục sư bắt đầu, rồi có tiếng thở hổn hển đằng sau họ, nhận ra tiếng của Barrie, Maris không ngạc nhiên khi thấy một thân hình nhỏ bé chen vào giữa cô và Mac, đứng ngay trước họ.

“Con ưng vậy luôn.” Nick lú lo, giọng nói nhỏ của cô bé lạnh lạnh vang lên khắp nhà thờ.

Nhìn qua vai, Maris thấy Zane bắt đầu đứng lên để dắt đứa nhóc tinh ranh quay trở lại. Cô lắc đầu và mỉm cười. Anh nháy mắt rồi quay lại vị trí của mình.

Nên Nick đứng giữa họ trong khi mục sư tiếp tục cử hành lễ. Họ có thể thấy bé rất háo hức đến mức run run, nên Mac tình ý ôm cô bé lại để anh sẽ có cơ hội giữ bé nếu bé bất thần hành động, như lén nhìn bên dưới áo mục sư thì sao. Cô bé đã nhìn vào sợi vải và hết sức tò mò rồi. Nhưng bé bị lôi cuốn bởi không gian của buổi lễ, những ngọn nến và ánh sáng lung linh từ cây thông Noel, những bộ quần áo đẹp. Khi mục sư nói, “Con có thể hôn cô dâu”, và khi Mac làm vậy, bé chỉ đơn thuần xoay qua và chăm chú theo dõi.

“Làm cách nào để xử lý cô bé khi chúng ta đi đây?” Mac thì thầm qua đôi môi Maris.

“Bé nó ngay lên rồi đưa cho Zane khi chúng ta đi qua,” cô thì thầm lại. “Anh ấy đang chờ đấy.”

Người nghệ sĩ dương cầm dạo nhạc vào một điệu nhạc sôi nổi quen thuộc. Mac nhắc Nick lên chỉ với một tay, quàng tay còn lại qua Maris, rồi họ nhanh chóng bước xuống lối đi vào trong tiếng nhạc, tiếng cười, tiếng khóc và tiếng vỗ tay hoan nghênh. Khi họ bước qua hàng ghế thứ hai, một cô bé nhỏ trong bộ đầm dài nhanh chóng được chuyển từ một đôi tay mạnh mẽ đến một đôi tay khác, cũng không kém vững chãi như thế.

Buổi tiệc chiêu đãi kéo dài thật lâu và huy hoàng rực rỡ. Maris khiêu vũ như vô tận trong vòng tay chồng cô, cha cô và những người anh, những đứa cháu trai, những người em chồng và một vài bạn cũ. Cô cũng nhảy với người cảnh sát, Clay Armstrong. Và cô cũng khiêu vũ với đại sứ Lovejoy, cha của Barrie. Cô nhảy với cha và ông nội của Shea, với những người ở trang trại, những người thương gia và những người ở trạm gas. Cuối cùng, Mac giữ cô lần nữa, ôm cô trong vòng tay thả hồn theo điệu nhạc và tựa má vào cô.

“Zane nói gì với anh thế?”, cô thỉnh linh hỏi.

Cô thấy anh cười, mặc dù anh chẳng nhắc đầu lên. “Anh ấy nói là em sẽ biết.”

“Chuyện đó không quan trọng. Anh nói gì vậy?”

“Em đã biết những gì anh ấy sẽ nói mà.”

“Rồi anh nói sao?”

“Rằng anh thấy chuyện đó khá thú vị.”

Cô gặm gừ. “Em không muốn anh đi hàng tháng trời như vậy đâu. Em sẵn sàng, àh không chỉ vừa đủ, để FBI cử anh đi điều tra thôi, nhưng em không thích vậy chút nào. Em muốn anh ở bên em mỗi đêm cơ, chứ không phải ngàn dặm xa xôi vậy đâu.”

“Đó chính xác là những gì anh đã nói với Zane. Nhớ là anh không phải làm kiểu nhiệm vụ như Chance đâu.” Anh ôm cô chặt hơn, ghì giọng mình xuống thành một tiếng thì thầm. “Kì kinh nguyệt của em đến chưa?”

“Chưa.” Cô mới trẻ có hai ngày. Nhưng hai ngày là hai ngày, và thông thường thì của cô rất đều đặn. Có thể do cô đã bị ảnh hưởng bởi cơn chấn động và sự căng thẳng từ những sự việc đã diễn ra, nên cô chưa vội kết luận bất cứ điều gì. “Anh có phiền không nếu em có thai quá sớm vậy?”

“Phiền?” Anh hôn vào tai cô. “Sao chúng ta không kiếm riêng cho mình một bé Nick nhỉ?” đôi vai anh khẽ run khi cô ghì chặt lấy anh. “Em nghĩ nó sẽ không định tấn công những cánh hoa đó đâu.”

“Nó sẽ là một kiểu như vậy, anh hy vọng thế.” Nhưng cô đã dựa vào anh, cảm thấy ngực mình và toàn cơ thể đã nóng bừng vì khao khát. Nếu cô chưa có bầu, thì cũng sẽ sớm thôi, dựa vào mức độ thường xuyên làm tình của họ.

Họ khiêu vũ trong im lặng một lúc, rồi Mac nói, “Pleasure chắc có lẽ đã đến rồi đấy.”

Cô chớp mi, lúc này đã đọng nước mắt, vì Mac đã tặng cô món quà Giáng sinh tuyệt vời nhất. Giá của Sole Pleasure đã rất nhanh vì tin tức chấn động trong giới luyện ngựa vì nó khó có thể gây giống được, giá mà nghiệp đoàn đưa ra đã bốc hơi. Pleasure vẫn có thể sinh sản, nhưng cơ may là quá nhỏ để có thể thương

lượng giá cả được. Nó vẫn có giá trị ngang với một con ngựa đua và Ronal Stonicher đã có thể bán cho Mac với giá hơi hơn, nhưng những chi phí trong vụ án đã làm anh ta hoảng loạn, và anh ta nghĩ tới việc bán con ngựa. Maris đã quá lo lắng về tương lai của Pleasure nên Mac quyết định sẽ không nói với cô, vì anh không muốn cô thất vọng cho đến khi mọi thứ đã xong xuôi.

“Ba không thể chờ để được cưới nó.” Cô nói. “Ông ấy đã nói mấy lần với em là ông đã ghen tỵ như thế nào vì em được huấn luyện Pleasure.”

Họ im lặng, chỉ là đơn giản tận hưởng cảm giác ấm áp trong vòng tay nhau. Đám cưới của họ không hề cứng nhắc và quá nghiêm trang. Nick thì có vẻ thế thật, nhưng thật là hoàn hảo. Mọi người đều cười đùa vui vẻ trong không khí hạnh phúc, và mọi người sẽ còn cười nhiều nữa trong những năm về sau khi nghĩ đến đám cưới của Maris Mackenzie.

“Đến lúc tung bó hoa cưới rồi!”

Những tiếng hò reo vang lên, rồi họ tụ tập lại để thấy một đám đông các cô gái trẻ cười khúc khích tập trung lại cho truyền thống này, hất tóc họ, ném những cái nhìn ướt át về phía các cậu con trai nhà Mackenzie. Cũng có nhiều phụ nữ lớn hơn ở đó, liếc về phía Chance với những cái nhìn đánh giá.

“Anh nghĩ em sẽ tung nó lên khi chúng ta đã sẵn sàng để rời đi?” Mac cười thích thú

“Hiển nhiên là họ không thể chờ được.”

Cô không phiền khi phải thúc đẩy mọi thứ nhanh lên một chút, sau buổi khiêu vũ, cô đã háo hức để chờ đến khi có không gian riêng tư với chồng mình.

Nick đã có thời gian khám phá riêng của bé, ngáp trong bánh kem và kẹo bạc hà, rồi được khiêu vũ quanh sàn nhảy trong vòng tay của ba bé, ông nội cùng những người chú và anh em họ. Khi bé thấy Maris cầm bó hoa cưới lên, vốn đã hấp dẫn bé trước rồi, với đầy những bông hoa “inh ẹp” cùng với đăng ten và ru băng, bé quay khỏi cái nắm tay của Sam rồi di chuyển đến chỗ bé có tầm nhìn tốt hơn, đầu bé ngẩng lên khi bé chú ý theo dõi.

Maris leo lên bục, quay lưng lại và tung bó hoa cao lên về phía sau. Những tiếng hò reo “Bắt lấy!Bắt lấy” vang dội trong sảnh lớn của bữa tiệc chiêu đãi.

Hầu như ngay lập tức có một tiếng la lớn báo động. Maris quay cuồng. Đám đông những cô con gái và phụ nữ xô đẩy nhau về phía trước, mắt mở to, dõi theo bó hoa được tung ra phía trước họ. Và chính xác ngay phía trước mặt họ, cũng tập trung cao độ không kém vào bó hoa khi chạy nhanh đến, là một bóng hình nhỏ mặc áo đầm hồng rực rỡ.

Rồi một sự chuyển động của các dáng người trong bộ vest đen dâng lên, chạy về phía trước khi 17 người, một MacNeil và 16 Mackenzie, từ Benjy 6 tuổi đến Wolf, đều chạy đến chỗ cô bé. Maris thoáng thấy khuôn mặt Zane, giờ đã trắng bệch khi anh cố với lấy bé trước khi bé bị giẫm lên, và bằng cách nào đó, bé cũng sẽ chạy, nhảy qua cái bục mà không để ý cái áo đầm của mình.

Hai đám đông như tông vào nhau với tốc độ nguy hiểm chết người, với Nick ở giữa. Một cô gái trẻ nhìn xuống, trông thấy Nick và la lên một tiếng chói tai trong hoảng loạn khi cố gắng dừng lại, khi bị thúc lên phía trước bởi cô gái đằng sau.

Chance đứng lùi lại phía sau, tránh mọi tiếp xúc từ chỗ tung bó hoa cưới, nhưng nhờ đó anh ít bị cản trở nhất. Anh bắt được Nick chỉ hai bước trước Zane, nâng bé lên cao, giữ chặt cô bé trong tay và tránh khỏi những hướng có thể làm bé bị thương. Zane quay người, chắn trước Chance để tránh mọi người có thể tông vào anh, và trong vài giây sau, một bức tường của những cậu trai và những người đàn ông vây lấy, bảo vệ cả hai người.

Bó hoa đập vào Chance ngay giữa lưng.

Cẩn thận, anh xoay qua, và cái đầu bé bỏng của Nick nhô ra khỏi vòng tay-làm-khiên-bảo-vệ của anh. “Ìa!” (Kia), bé nói, bắt ngay bó hoa. “Ừ bắt ược qua gồi, ừ Dance ơi!” (chú bắt được hoa rồi, chú Dance ơi)

Maris phanh cái kết ngay bên cạnh họ. Chance nằm thoải mái trên sàn với Nick ngay trên ngực. Anh nhìn lên Maris, đôi mắt sáng, ánh màu lục vàng nhạt hẹp lại trong sự nghi ngờ. “Em làm vậy có mục đích, đúng

không?”

Nhà Macneil và nhà Mackenzie tiến lên phía trước, cười tươi với những cái miệng cứng rắn giờ đã mềm lại dịu dàng. Maris khoanh tay. “Chẳng có cách nào mà em có thể dàn xếp chuyện này cả.” Cô phải cắn chặt môi để nén tiếng cười trước biểu hiện bị tổn thương của anh.

“Hừm. Em lúc nào cũng làm ba cái chuyện kì bí gì đó suốt trong cuộc đời của em.”

Nick xoay qua, chụp lấy sợi ruy băng trên bó hoa và kéo nó qua. Hoan hỉ vui mừng, bé để bó hoa lên trên ngực Chance. “ây nè,” bé nói hoàn toàn thỏa mãn, và vỗ nhẹ vào nó, đưa cho anh.

Zane khịt mũi, nhưng anh ít thành công hơn Maris khi nén tiếng cười của mình. “Cậu đã bắt được bó hoa cưới.” anh nói.

“Không có.” Chance gầm lên. “Con bé bắt bó hoa ngay sau lưng em mà!”

Mary bước đến và đứng bên cạnh Wolf, lúc này đã tự động quàng tay quanh bà. Chầm chậm, một nụ cười sáng bừng, rục lên trên khuôn mặt bà. “Sao chứ, Chance!” bà kêu lên, “có nghĩa con là người tiếp theo đấy.”

“Con! Không! Phải! Là! Người! Tiếp! Theo.” Anh la lớn, ngồi dậy với Nick trong vòng tay. Cẩn thận, anh thả bé xuống đất, rồi đứng lên. “Mánh lới không được tính ở đây. Con không có thời gian cho một người vợ. Con thích những gì con làm và một người vợ sẽ xen vào công việc của con,” Anh lùi lại khi anh tiếp tục nói. “Con không phải kiểu một người chồng tốt đâu. Con..”

Một bàn tay be bé giật giật ống quần anh. Anh dừng lại và nhìn xuống.

Nick kiễng chân lên, nâng bó hoa lên với cả hai tay. “Đừng quên qua ủa ủa này,” (Đừng quên hoa của chú này), bé nói, tươi cười rạng rỡ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mackenzies-magic>